

BUCOVINA
 FORESTIERĂ

PĂDURE — VÂNAT — PESCUIT

ANUL I Nr. 1

CERNĂUȚI

IAN.—MARTIE

1 9 4 3

BUCOVINA FORESTIERĂ

Revistă pentru studierea bogățiilor naturale ale Bucovinei
Inscrisă în registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Cernăuți,
subt No. 2/1943.

Apare trimestrial subt patronajul
EFORIEI FONDULUI BISERICESC DIN BUCOVINA

ANUL I Nr. 1

IAN.—MARTIE 1943

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: *Ing. Ilie Dan*

Redactor: *Ing. Ștefan Gârbu*

Membri: { *Ing. Aurel Voloșciuc*
          { *Ing. Ioan Rătan*

Secretar de redacție: *Ing. Teodosie Botezat.*

CUPRINSUL:

	<u>Pağ.</u>
Scopul acestei reviste	1
I. Studii și documentări:	
Ing. S. GÂRBU: Gospodăria forestieră bolșevică aplicată în pădurile Fondului Bisericesc ort. rom. din Bucovina de Nord	5
Ing. I. RĂTAN: Istoricul regiei la păduri	21
Ing. A. TCACIUC: Pădurile Fondului Bisericesc și metodele de rege- nerare practicate în trecut, prezent și sugestii pentru viitor	27
Ing. N. PAȘCOVICI: Pregătirea personalului silvic inferior necesar administrației Fondului Bisericesc	36
II. Comentarii:	
Ing. S. GÂRBU: Anii forestieri 1941-1942 în Bucovina în lumina evenimentelor	42
Ing. I. DAN: Problema lemnelor de foc	59
Ing. I. RĂTAN: Reflecțiuni asupra prețului lemnului rotund de răși- noase în anul 1941-42	68
Ing. A. VOLOȘCIUC: Reflecțiuni asupra necesității regiei proprii în valorificarea vânatului din pădurile Fondului Bisericesc	71
Ing. V. BIVOL: O problemă vitală: Organizarea transporturilor fore- stiere	75
III. Cronică	81
IV. Recenzii	86
V. Informațiuni	94
VI. Norme, instrucțiuni, circulare	95

Pădure seculară din ocolul silvic Gura-Homorului

Cliseu Fond. Bis.

SCOPUL ACESTEI REVISTE

— LĂMURIRE —

ESTE în tradiția acestui Fond Bisericesc de a publica în anuare sau rezumate lucrările mai importante și de a edita periodice în care să se frământă idei și opinii, care apoi, cristalizându-se, să poată folosi economiei forestiere.

Dacă această necesitate era dată în acele vremuri de liniște și lungi perioade de pace, cu atât mai mult astăzi, când această provincie a suferit atât de mult în urma evenimentelor din urmă și când totul este de refăcut, când suntem în pragul unei noi epoci, este o datorie de a studia toate aspectele problemei forestiere pentru a le soluționa repede și sigur.

În acest scop nu este de ajuns cadrul rigid și rece al unui serviciu organizat cu ierarhii, ce împietresc și nu stimulează, ci este mai mult decât necesar o revistă în care să se oglindească toate opiniile, toate frământările și grija de pădurile noastre, pentru ca astfel să putem păși sigur pe calea cea bună.

Silvicultura este o ramură a economiei naționale cu totul aparte, unde nu se pot formula reguli tipice, generalizând problemele, fiindcă acestea variază foarte mult în spațiu și timp.

În fiecare regiune altă caracteristică are pădurea; câte locuri atâtea tipuri de arborete, care variază în raport cu stațiunea, vârsta, esența, tratamentul în trecut, etc. Deci fiecare regiune are particularitățile și caracteristicile ei care trebuie studiate. Rostul acestei reviste este de a studia toate problemele forestiere specifice acestei regiuni. Nu vom face

prin urmare concurență revistelor de specialitate care studiază problemele pe întregul țării, ci le vom ajuta a le cunoaște mai ușor pe ale noastre, căci numai studiind detaliile ajungem să cunoaștem întregul.

Silvicultura nu este o știință abstractă de laborator, ea se bazează pe observarea și analizarea fenomenelor naturii este deci o știință mai mult a terenului și a documentării, practice.

Nici într'o altă ramură de activitate deci ca în silvicultură n'are experiența și practica atâta valoare.

De mare preț este să se transmită contemporanilor cât și posterității experiențele, fie bune fie rele, pe care le-a dobândit fiecare dintre noi la rezolvirea diverselor probleme în laboratorul cel mare al naturii. Aceasta cu atât mai mult cu cât silvicultorii își fac datoria în cele văgăuni de munte, departe uneori de căile de comunicație, fără să poată să-și împărtășească direct ideile, cum pot să o facă alți profesioniști intelectuali.

Gospodăria forestieră în această provincie este o ramură importantă a economiei naționale, când ne gândim că cca. 43% din suprafața Bucovinei este ocupată de păduri și deci se impune a fi studiată temeinic. Dacă inițiativa revine Fondului Bisericesc, nu trebuie să surprindă pe nimeni, fiindcă este o instituțiune cu o veche tradiție forestieră și vânătorească, cu o organizație de tot veche, de peste 100 ani și are lucrări de mare importanță executate înainte încă de un secol, apoi pădurile Fondului reprezintă cam jumătate din pădurile întregii Bucovine, iar ca valoare desigur le întrec pe toate celelalte.

Evoluția gospodăriei forestiere la Fond, ne arată apoi că nicăieri nu s'au experimentat atâtea modalități de tratament a arboretelor și atâtea sisteme de exploatare și valorificare, încât în adevăr poate fi caracterizat ca un adevărat institut de cercetări forestiere.

O veche necesitate nu a putut fi însă îndeplinită decât cu concursul material al conducerii Fondului.

Se desprinde deci dela sine rostul acestei reviste pe care dorim să-l explicăm pentru a înlătura orice nedumerire.

— Vom înnoda firul rupt al tradiției sănătoase de a publica lucrările mai importante executate la această instituție.

— Vom studia analitic toate problemele forestiere ce frământă această frumoasă provincie, pentru a le soluționa rațional și conform cu interesele noastre economice și naționale.

— Vom căuta să dezvoltăm spiritul de solidaritate între membrii acestui corp atât de răslețit, pentru a le ridica moralul și încuraja pe drumul cel bun.

— Pentru studiul problemelor forestiere vom introduce metoda documentării practice prin exemple de activitate pe teren și rezultate factice, în locul studiului teoretic și de birou, adică metoda comperativă a faptelor.

— Vom pune mare preț pe rezultate practice cât de mici, dar care să ne arate inițiativă și tragere de inimă, mai ales din partea personalului silvic mediu și inferior.

— Vom introduce premii pentru lucrările de silvicultură reușită ale acestor colaboratori ai noștri.

— Nu vom precupeți nimic pentru a arăta doleanțele și necazurile acestui corp de muncitori.

— Vânătoarea este în tradiția corpului nostru silvic din Bucovina și va forma a doua noastră îndeletnicire.

— Nu înțelegem însă să monopolizăm aceste cercetări, căci câmpul de activitate este vast, iar lucrătorii sunt puțini, ba din contră facem apel nu numai la colegii dela Fond ci și la ceilalți ale celorlalte instituțiuni, să ne dea tot concursul pentru a aduce la bun sfârșit opera începută, contribuind astfel la progresul științei silvice românești, la formarea unei conștiințe forestiere în acest colț de țară și pentru a face astfel din această provincie în adevăr o veselă grădină.

Cu această ocazie gândul nostru se îndreaptă către conducătorii destinelor silviculturii românești, care ne-au călăuzit pașii, dela primele începuturi ale activității noastre, și așteptăm directive și sfaturi părintești, pentru ca revista noastră să poată deveni un mijloc de propășire a economiei forestiere în această frumoasă regiune, dar atât de greu încercată.

Coloanele acestei reviste sunt deschise nu numai pentru colaboratorii preocupați în mod special de problemele locale, ci tuturor membrilor marelui nostru Corp Silvic răspândiți în toată țara precum și prietenilor pădurii și vânătorilor, cari prin binevoitoarea lor contribuție vor fi în măsură să lumineze problemele ce tratăm și calea pe care am pornit.

«BUCOVINA FORESTIERĂ»

GOSPODĂRIA FORESTIERĂ BOLȘEVICĂ APLICATĂ ÎN PĂDURILE FONDULUI BISERICESC ORT.ROM. DIN BUCOVINA DE NORD

---

de: Ing. S. GÂRBU

GOSPODĂRIA forestieră a Fondului Bisericesc ort. rom. din Bucovina, se bucură de un prestigiu de mult stabilit, așa că nu este nevoie să insistăm asupra acestui adevăr, admis până și de cele mai îndepărtate cercuri de specialiști.

Dintre pădurile acestei instituții, o suprafață de peste 43.000 hectare, situată în Nordul Bucovinei, adică cca. 18% din totalul averii forestiere a Fondului Bisericesc, a fost sortită să experimenteze un tip nou de gospodărie forestieră, inaugurată odată cu invazia bolșevicilor în această latură de țară și înlăturată odată cu alungarea lor de armatele noastre biruitoare.

Deci, iată ocazie binevenită pentru specialiști, de a face cunoștință, direct și netrucat, cu gospodăria forestieră bolșevică și, prin comparație, să-și dea seama de calitățile și defectele acestei gospodării.

În cele ce urmează, vom încerca să prezentăm cu toată obiectivitatea, aspectul acestei gospodării, pe temeiul constatărilor reale, făcute de noi personal în pădurile Fondului Bisericesc, imediat după evacuarea Bucovinei de Nord de către bolșevici.

Am restrâns cercetările noastre la pădurile Fondului, nu numai pentru că funcția noastră de inginer-inspector la această instituție ne-a dat posibilitatea să facem studii directe, complete și reperi, ci și pentru că, după cum se știe, gospodăria Fondului este bine apreciată în cercurile de specialiști și deci, contrastele și deosebirile apar, prin comparație, mai evidente.

* * *

Elementele fundamentale, ale problemei ce ne-am propus să o prezentăm, ne sunt date: 1) o gospodărie forestieră veche,

binecunoscută și bine apreciată; 2) un regim nou forestier tip bolșevic aplicat acestei gospodării și 3) o suprafață păduroasă suficientă, cu arboret variat, pentru o experiență concludentă.

Înainte de a intra în fondul chestiunii, vrem să înlăturăm două obiecțiuni, care, dacă ar fi juste, ar atenua mult constatările noastre.

S'a putea ridica următoarele obiecțiuni: *a)* ocupația bolșevică a durat un an, deci un timp prea scurt pentru concluzii certe și *b)* fiind o ocupație în vreme de războiu, a avut un caracter provizoriu, cu o gospodărie silvică potrivită acestui provizorat.

a) Obiecțiunea primă ar fi valabilă numai în cazul când bolșevicii n'ar fi aflat aci ceva organizat, ci unde totul trebuie făcut dela început. Dar din potrivă, ei au aflat aci o gospodărie model, organizată după cele mai potrivite principii științifice forestiere, așa cum ei nu au în nici o parte în țara lor. Pe de altă parte într'o gospodărie forestieră bine organizată, așa cum au găsit bolșevicii aci, conform cu principiile silvice moderne nu este nevoie în exploatarea pădurilor de experiență întinsă pe timp lung, pentru a-ți da seama de anumite greșeli. Fiindcă o greșeală chiar mică, lasă urme dintre acelea, care cu greu se mai pot corecta. De pildă, o tăere de regenerare făcută greșit, sau o plantare nereușită compromit regenerarea pădurii pentru mulți ani. Dar pentru asemenea greșeli este de ajuns un singur ciclu de vegetație, ca să i se constate nefastele urmări. Așa că obiecțiunea nu poate rezista.

b) A doua obiecțiune: caracterul de provizorat al ocupației bolșevice e desmințit de însăși actele de guvernământ ale guvernului bolșevic, săvârșite îndată după invadarea provinciilor românești. Cel mai caracteristic este hotărârea Sovietului suprem al URSS de la Moscova prin care «oblastia Cernovițchi» se alătură pe vecie la RASSU, alegerile din 11 și 12 Ianuarie pentru delegați din partea acestei oblastii, atât în sovietul suprem al URSS cât și în cel al RASSU, astfel încât nici bolșevicii însuși nu pot invoca circumstanțe atenuante a caracterului de provizorat, pe care l-ar fi avut ocupația lor în provinciile românești invadate.

Prin urmare, gospodăria silvică pe care bolșevicii au practicat-o în pădurile din Nordul Bucovinei, apare nu ca o simplă «experiență de adaptare», căreia îi trebuie vreme îndelungată, ci ca regim normal aplicat pădurilor de regimul bolșevic în genere.

Bolșevicii invadând provinciile românești, au înglobat, imediat după primele zile ale invaziei, toate pădurile din Nordul Bucovinei, într'o singură conducere de stat, fără considerare de proprietar. Această conducere lua locul celor trei unități administrative silvice din Cernăuți: CAPS, Fondul Bisericesc și Inspectoratul regimului silvic și era împărțită în două mari secțiuni: 1) secțiunea de administrație și cultura pădurilor și 2) secțiunea de exploatarea pădurilor.

După felul de funcționare și de încadrare a personalului, aceste secțiuni prezintă aspect *interesant* de relevat. Astfel, cele două secțiuni funcționau total independente una de alta, lipsă totală de personal specializat și în fine, secția administrării și culturii pădurilor, era încadrată cu personal de rasă ariană, pe când cealaltă secțiune era încadrată exclusiv cu evrei.

* * *

1. *Administrația.* Sediul central al secțiunii de administrație și cultura pădurilor, era instalat în localul inspectoratului regimului silvic român, în Cernăuți, iar unitățile exterioare ale acestei secțiuni aveau sediile la reședința vechilor ocoale române. Impărțirea administrativă în ocoale silvice, a fost menținută de bolșevici¹⁾, așa cum rămăsese dela noi. Dar încadrarea lor cu personal a suferit modificări atât în calitate cât și în număr.

Personalul unui ocol de administrație și cultură silvică era selecționat, nu după capacitate profesională, ci după devotamentul politic. De aceea acest personal era de foarte proastă calitate profesională. Bunăoară, nici un ocol nu era condus de un inginer silvic, ci de indivizi, unul mai incompetent de cât altul. La început și pentru rațiuni lesne de înțeles, au folosit ca conducător al ocolului Revna pe un pensionar conductor silvic, iar la Frătăuții-Noi, pe un brigadier silvic dezertat din serviciul român și trecut la inamic, dar ambii au fost repede înlocuiți cu indivizi partizani devotați ai regimului și fără nici o pregătire profesională. De pildă ocolul silvic Cuciurul-Mare era condus de un bolșevic cu desăvâr-

---

1) În acest articol ne ocupăm numai de organele exterioare, fiindcă actele lor lasă urme netăgăduite pe teren.

șire ignorant și incult; iar ocolul silvic, Jucica de un cismar din localitate, bolșevic înfocat, etc.

Tot așa și cu personalul silvic inferior dela ocoale. El era recrutat, fie dintre organele silvice înlăturate pe vremuri de administrația românească pentru incapacitate profesională sau pentru hoții, fie dintre partizanii comuniști locali.

De notat, nici un român dintre organele calificate n'a servit în administrația silvică bolșevică, în ocoalele controlate de Fond.

Personalul unui ocol silvic de administrație și cultura pădurilor se compunea astfel: un șef de ocol, un ajutor de șef de ocol, un șef de secție, mai mulți funcționari de birou, și fiecare canton avea un șef și unul sau multe ajutoare de șef de canton.

Salarizarea acestui numeros personal însă era mizeră; șeful de ocol era salarizat cu 500—600 ruble lunar, ajutorul lui cu 300 ruble lunar, șeful secției cu 175 ruble și un șef de canton cu 100—120 ruble lunar. Din acest salariu se oprea în fiecare lună cam o pătrime pentru asigurare, chiria casei și asigurarea ei contra incendiului, impozit, contribuție pentru partid, club, propagandă politică, etc.

Afară de salariu, personalul silvic nu mai putea avea nici o altă posibilitate de îmbunătățire a traiului, fiindcă îi era oprită creșterea vitelor personale, iar pe acele terenuri de hrană fărăarendă, pe care regimul silvic român îl acordă personalului silvic, cu scopul de a-l lega mai aproape de profesiune, a-i crea un divertisment agreabil în mediul pădurilor, izolat de lume, dar mai ales a-i forma și stimula simțul de gospodărie, bolșevicii le-au luat lăsând pentru personal numai 25 prăjini. Ca mijloace de transport statul da fiecărui ocol o pereche de cai și două trăsuri; una pentru persoane și alta pentru poveri.

Cu personal nepregătit și nepriceput, rău salarizat și interzicându-i-se orice altă lucrare, care să-i ușureze traiul, transformat în proletariat, căruia i s'a sterilizat simțul natural de proprietate individuală, era firesc ca într'un răstimp atât de scurt — un singur an — toate terenurile de hrană de pe lângă casele forestiere să se părăginească, rămânând sterpe, ori dându-li-se destinație de suprafețe păduroase destinate să fie plantate, au avut aceeași soartă.

Tot așa au pățit și diferitele clădiri forestiere, încăpute pe mâna regimului de mizerie, care este bolșevismul, unde standardul de viață, normal al omului de rând este extrem de scăzut și înapoiat, s'au simțit grozav mult: toate s'au darăpănat și ruinat.

Totuși, dărăpănarea și părăgînirea caselor forestiere și terenurilor de hrană de pe lângă ele, este explicabilă. Ele erau menite folosinței individuale a omului, care are din fire simțul de proprietate individuală. Dar tocmai pentru a amorți acest simț, bolșevismul forțează pe om, să rupă ori ce aderență naturală cu bunurile imobile. Dar am constatat cu surprindere că aceeași degradare și ruină au suferit și acele bunuri menite să servească comunității, nu individului. Cum de pildă, drumurile de exploatare, potecile de pază forestieră, etc., care în definitiv sunt bunuri colective, ale statului, care cuprind în ele o noțiune de proprietate, pe care bolșevismul aproape o divinizează și pentru apărarea și conservarea căreia, au înscris pedepse speciale chiar în constituție, — chiar și acestea au fost lăsate într'o stare de degradare, care le face impracticabile. Timp de un an de zile bolșevicii nu au făcut nici cea mai mică lucrare de întreținere a drumurilor forestiere.

* * *

2. *Exploatarea.* In regimul bolșevic, exploatarea pădurilor forma, după cum am arătat, o secțiune deosebită de cea de administrare și cultura pădurilor.

Organele exterioare ale acestei secțiuni funcționau pe lângă ocoalele silvice, dar independente de acestea și încadrate cu numărul necesar de agenți proprii, toți de origină evreească, indivizi fără nici o pregătire tehnică.

Agenții secției de exploatare erau instalați cu birourile în fostele locuințe ale funcționarilor întrebuințați în cancelariile ocoalelor silvice române.

Agenții secțiunii de exploatare erau foarte bine salarizați în comparație cu funcționarii celeilalte secțiuni: cel mai mic salariu era egal cu al șefului de ocol dela cealaltă secție: adică 500—600 ruble lunar.

Independența totală a secției de administrația și cultura pădurilor de cea a exploatării, constitue caracteristica cea mai de seamă, și cea mai deosebitoare de silvicultura română, a gospodăriei forestiere bolșevice. Această independență are asupra pădurilor de subt gospodăria silvică bolșevică efecte dezastruoase. Principiul fundamental al economiei bolșevice este să producă mult: cantitatea, gigantomania. Dar într'aceasta tocmai rezidă dezastrul

pădurilor în această economie. Secția exploatării nu-și pune problema silvică în complexul ei; ea trebuie să împlinească planul de producție, plan stabilit de persoane streine de cultura silvică obsedate numai de producția colosală, de evreei care conduc în mod exclusiv exploatarea forestieră în țara sovietelor.

Agenții acestei secțiuni s'au aruncat asupra pădurilor bucovinene ca niște corbi de pradă. Preponderența lor nefastă n'a întâlnit nici o rezistență în acțiunea lor de secătuire și de nimicire a pădurilor noastre. Astfel, marcarea tăierilor de regenerare nu s'a făcut conform necesităților silvice-culturale, ci conform planului de exploatare al secției respective, care nu ținea seama de asemenea necesități. De aceea, și spre deosebire de tot ceea ce cunoaștem într'o gospodărie forestieră rațională, bolșevicii au extras din pădurile bucovinene chiar din primele tăeri, cel mai de valoare material lemnos¹).

Așa se explică marele procent de stejar exploatat de bolșevici din pădurile Fondului într'un singur an. În compunerea pădurilor din ocoalele silvice ocupate de bolșevici, stejarul participă în proporție foarte redusă; Jucica, seria A cu 26⁰/₀ și seria B cu 21⁰/₀; Revna, seria A cu 10⁰/₀ și seria B cu 35⁰/₀, Codrul Cosminului cu 20⁰/₀, iar Cuciurul Mare cu 13⁰/₀. Cu toate acestea, bolșevicii au tăiat stejar din aceste ocoale până la circa 50⁰/₀ din volumul total al lemnului exploatat. Se poate spune, că a fost o adevărată goană după stejarul prețios, păstrat cu cea mai mare grijă de gospodăria silvică românească.

Exploatarea forestieră bolșevică lucrează în strânsă legătură cu industrializarea lemnului, o altă caracteristică a gospodăriei bolșevice forestiere, unde cultura și grija de pădure este redusă la o funcțiune total dependentă de cerințele industriale. Ca probă stă faptul, că industrializarea lemnului se face pe loc, în mijlocul pădurii, confecționându-se tot felul de obiecte precum: spițe, colaci și obezi de roți, doage și butoaie, draniță, cărbuni, etc. În acest scop au construit în parc. 5, ocolul silvic Cuciurul Mare, o instalație completă pentru confecționarea colacilor și obezilor

---

1) Faptul că în tăerile rase sau definitive din parcelele 2-4 din ocolul Cuciurul Mare și din seria B, ocolul Revna, au rămas o seamă dintre cei mai frumoși și mai viguroși arbori, se explică prin destinația deosebită ce li s'a dat ca lemn de aviație și armament și urmau a fi exploatați deosebit și transportați imediat la fabricile respective de destinație.

de roată precum și o altă instalație alături pentru aburirea fagului. Iar pentru fabricarea doagelor și butoaelor din rășinoase, instalaseră un atelier chiar sub poalele arboretului de rășinoase din ocolul Ciudeiu.

Evident că într'o gospodărie silvică organizată și realizată în funcție de asemenea planuri, cu instalații de industrializare chiar în mijlocul pădurii, cu mașini care trebuiesc puse în funcțiune continuă și cu lucrători specializați, cărora să li se dea de lucru, nevoile silvice-culturale numai atât mai pot fi luate în considerare, cât nu prejudiciază necesitățile impuse de o exploatare și industrializare, impusă și susținută cu înverșunare. Într'o asemenea organizare economică, tăerea în pădure este subordonată nu principiilor științifice de cultură și conservarea pădurilor, ci producțiunea unei cantități cât mai mari, cerută de necesitățile industrializării. Așa se explică, ne închipuim noi cel puțin, pentru ce bolșevicii *au tăiat în tot timpul anului*, fără să țină seama de repaos, de suprafețele în curs de regenerare în timpul vegetației sau de condițiile ce influențează calitatea lemnului.

După cum am mai spus, producția economică bolșevică este obsedată de cantitate nu de calitate. Aceeași obsesie domină și exploatarea forestieră. Nota aceasta se oglindește clar în însăși chipul *cu totul neglijent al fasonării lemnului*. Astfel:

1. Lemnul de foc este fasonat nesortat, adică amestecat la un loc cu lăbde, buturugi, merei și putregaiuri; iar lungimea pieselor variază cu 3-10 cm. în plus ori în minus la metru lungime. Adăugând la aceasta și modul complet neîngrijit al stivuirii lemnului, ori cine își poate închipui cum arată o stivă de foc fasonată de bolșevici.

2. Lemnul de lucru nici el n'a avut parte de o fasonare mai bună. Se constată nu numai lipsa totală de grijă în a da fiecărui buștean dimensiunea cerută de marfa, ce urmează a se produce în raport cu calitatea, ci și desconsiderarea preciziei în măsurarea lungimilor. De aceea rezultă în mod obișnuit diferențe de 5-30 cm în plus sau în minus,—greșeală intolerabilă într'o exploatare forestieră rațională. Pe de altă parte, în orice exploatare silvică rațională se examinează în chip riguros defectele lemnului acordându-se cea mai mare atenție, spre a nu deprecia marfa prin greșeli de sortare. Exploatarea bolșevică însă nu-și bate capul cu asemenea *nimicuri*.

3. Cine voește să cunoască însă în fond gospodăria forestieră bolșevică, să cerceteze cu atenție un parchet de pădure exploatat de bolșevici: Admirabilă școală de (a) evidențiere a tuturor greșelilor ce se pot săvârși în exploatarea și regenerarea pădurilor și de (b) neglijența educării și instruirii profesionale a lucrătorilor.

a) Priveliștea unui asemenea parchet îți face rău. Bunăoară: butuci de calitate excelentă stricați prin retezări în lungimi prea scurte, ori secționări făcute greșit și fără a se ține seamă de defectele lemnului, apoi lipsa complectă de regulă în selecționarea materialului, bușteni cojiți și necojiți alături de bușteni jupuiți în sevă,—fapt ce denotă că exploatarea a continuat și în primăvară, contrariu principiilor raționale silvice admise pretutindeni. Puneți la aceasta cioatele foarte înalte lăsate în urma tăierilor, ochiurile și golurile din arboret și în fine dimensionarea neexactă a buștenilor și veți avea imaginea clară a gospodăriei forestiere bolșevice, neștiințifice și condusă după procedee primitive de un personal nepregătit și nedisciplinat, dar mai ales rău îndrumat.

b) *Personal rău îndrumat.* Foarte potrivită calificare! Fiindcă același lucrător, care, supt îndrumarea silvicultorului român, tăia copacul din fața pământului, măsura lungimele de secționat cu precizie până la 1 cm., selecționa rațional materialul și curăța complect parchetul exploatat, stivuia sterii de lemn de foc *cu două fețe* și îi selecționa pe calități,—același lucrător, zic, încăput pe mâna *cultului* (sîc) agent bolșevic, (noi eram pentru ei «bez-culturnâi») uita toate regulile de tăiere și fasonare rațională lăsând în urma lui un parchet exploatat mai urât de cum l-ar fi lăsat un lucrător de acum o sută de ani în urmă.

II.

Cantitățile exploatate de bolșevici în raport cu posibilitățile pădurilor.

La temelia gospodăriei silvice a Fondului Bisericesc stă, pe lângă altele, principiul: respectarea cu sfințenie a raportului susținut în exploatarea pădurilor. Datorită lui, Fondul a reușit să păstreze intact capitalul forestier corespunzător exploatabilității și revoluției adoptate, potrivit cu speciile ce compun pădurile, cu nevoile și cu imperativele economiei naționale.

Afară de aceasta, metoda de amenajament aplicată la Fond: metoda mixtă cu calculul posibilităților pe volum și pe suprafață, cunoscută și mult apreciată, a dat rezultate și a contribuit la păstrarea capitalului lemnos al pădurilor — prețioasă rezervă — în special al esențelor de stejar și rășinoase, cărora li s'a aplicat exploatabilitatea economică. Amenajamentul se aplică pe ocoale cu revizuri decenale, care verifică regulat și amănunțit starea arboretelor prin noi descrieri parcelare, cubajul arboretelor afectate suprafețelor decenale și controlul întregului capital lemnos, apoi alcătuirea planului de exploatare bazat pe posibilitatea claselor de vârstă și în fine, bilanțul gospodăriei — un complex de lucrări deci destul de migăloase a căror menire finală este păstrarea perpetuă a capitalului lemnos cu concomitentă ameliorare a pădurilor, creșterii producției lor.

Acum după ce am amintit principiile și metodele ce stau la baza gospodăriei forestiere a Fondului Bisericesc, să trecem mai departe și să examinăm cum s'au comportat bolșevicii cu o gospodărie silvică atât de rațional organizată în timpul cât ei au administrat-o și exploatat-o?

Prima grijă a bolșevicilor, după ce au invadat țara, a fost să ridice în grabă toată cantitatea de lemn de lucru și de foc gata fasonat, aflată în păduri și pe depozitele pădurilor, din exploatarea anului 1939/40 și destinată consumului din iarna 1940/41. Se pare că ei au socotit ca insuficiente stocurile de lemne aflate, că au și început chiar în timpul verii 1940 să facă tăieri noi. Aceste tăieri au dispus să fie făcute pe baza proiectelor întocmite de administrația Fondului pentru exploatarea 1940/41, proiecte rămase neexecutate la Cernăuți în cancelaria Fondului.

Aparent s'ar părea că bolșevicii ar fi avut intenția să continue gospodăria forestieră rațională practică de Fond în pădurile sale și să respecte posibilitatea pădurilor. Dar lucrurile s'au petrecut altfel.

Au început tăierile imediat vara, fără să mai aștepte sezonul normal de tăieri în toamnă. Prin asemenea tăieri ei au distrus în mare parte semințișurile din suprafețele în curs de regenerare. Dar mai grav decât aceasta, este faptul că au făcut tăieri chiar pe suprafețele în curs de regenerare, procedeu cu desăvârșire contrar regulelor celor mai elementare de cultură și îngrijire a pădurilor.

Aceste operațiuni trădează intenția bolșevicilor chiar dintru

început de a tăia mai mult de cât prevederile amenajamentului, și așa s'a întâmplat. Căci după ce au terminat la repezeală tăerile prevăzute în proiectele de tăieri, secția de exploatare a impus ocoalelor silvice de administrație și cultură, să înceapă tăieri noi, în special în pădurile de stejar și de rășinoase. Acestea au cercat cât de cât să încadreze noile cerințe ale exploatării într'un plan bazat pe necesitățile silvice-culturale ale arboretului, marcând arborii prevăzuți spre exploatare.

Dar cine a ținut socoteală de asemenea cerinți obligatorii pentru ori ce gospodărie forestieră din țările civilizate?

Oare puteau ține piept agenților evrei dela exploatare, niște bieți nevoiași ajunși fără nici o pregătire forestieră în fruntea ocoalelor?

Și iată că începe cea mai barbară exploatare ce se poate imagina, caracterizată prin: tăieri definitive executate pe suprafețe încă neregenerate, tăieri de punere în lumină în arborete în care nici nu se făcuse tăieri de însemănțare, ba chiar și tăieri rase acolo unde erau rezerve valoroase de lemn, precum de pildă stejarul din Cozmeni, parcela 2 și 3 din ocolul Revna, seria B.

Tăierile începute vara, imediat după invazie, au continuat în sezonul de toamnă și iarnă și nu s'au oprit nici în primăvara anului 1941; astfel se constată în parcelele 7 și 8 ocolul silvic Ciudei, exploatare de rășinoase în sevă, făcută în primăvara 1941 și în imediată continuare a tăierilor de iarnă.

Prin urmare exploatarea forestieră bolșevică nu ține seamă de sezon de tăiere, exploatarea se face tot timpul anului fără întrerupere, neglijează posibilitatea pădurilor și în fine desconsideră total necesitățile silvice-culturale forestiere.

Rezultatul unei atari exploatări, făcută în pădurile Fondului într'un singur an de bolșevici, este în adevăr „colosal“, dar nu mai puțin „colosale“, sunt și pagubele suferite de pădure.

Pentru a ilustra mai bine faptul, arătăm mai jos cantitățile exploatate de Fond în deceniul 1930—1940 în ocoalele silvice Jucica, Revna, Cuciurul Mare, Ciudeiu și Codrul Cosminului, în raport cu posibilitatea normală a pădurilor, bazați pe amenajament, precum și tăierile efectuate de bolșevicii în anul de ocupație.

Din această situație comparativă, se desprinde în mod evident cât de mult a respectat Fondul raportul susținut, precum și depășirea considerabilă a posibilității pădurilor, prin tăerile bolșevice.

Anul de exploatare	OCOLUL SILVIC									
	Jucica		Revna		Cuciurul Mare		Codrul Cosminului		Ciudeșu	
	posibilitatea	efectiv expl.	posibilitatea	efectiv expl.	Posibilitatea	efectiv expl.	Posibilitatea	efectiv expl.	posibilitatea	efectiv expl.
1930/31	*)9.900	8.320	10.400	10.400	15.420	16.420	9.180	8.821	21.000	17.798
1931/32	9.900	13.673	10.400	8.605	15.420	17.967	9.180	9.664	21.000	24.472
1932/33	9.900	11.608	10.400	15.374	15.420	15.063	9.180	9.933	21.000	23.180
1933/34	9.900	12.810	10.400	8.333	14.040	14.623	9.180	7.730	21.000	22.726
1934/35	9.900	9.676	10.400	7.690	14.040	15.071	9.180	8.546	21.000	24.943
1935/36	9.900	8.802	10.400	4.850	14.040	12.708	9.180	8.982	21.000	19.567
1936/37	9.900	6.986	10.400	7.728	14.040	15.156	9.180	5.871	21.000	20.803
1937/38	8.110	12.077	10.450	8.642	14.040	15.852	9.180	6.564	13.810	21.059
1938/39	8.110	14.444	10.450	6.799	14.040	13.351	9.180	8.466	13.810	15.730
1939/40	8.110	8.407	10.460	6.800	14.040	14.057	9.180	5.122	13.810	23.306
Deceniul 1930/40										
Total	93.630	106.803	104.150	85.225	144.540	152.260	91.800	79.699	198.430	219.584
Media anuală în										
în Deceniul 1930/40	9.363	10.680	10.415	8.522	14.454	15.226	9.180	7.970	19.843	21.958
1940/41										
expl. de bolșevicii	8.110	25.975	10.450	20.300	14.040	31.840	9.180	34.455	13.810	51.800

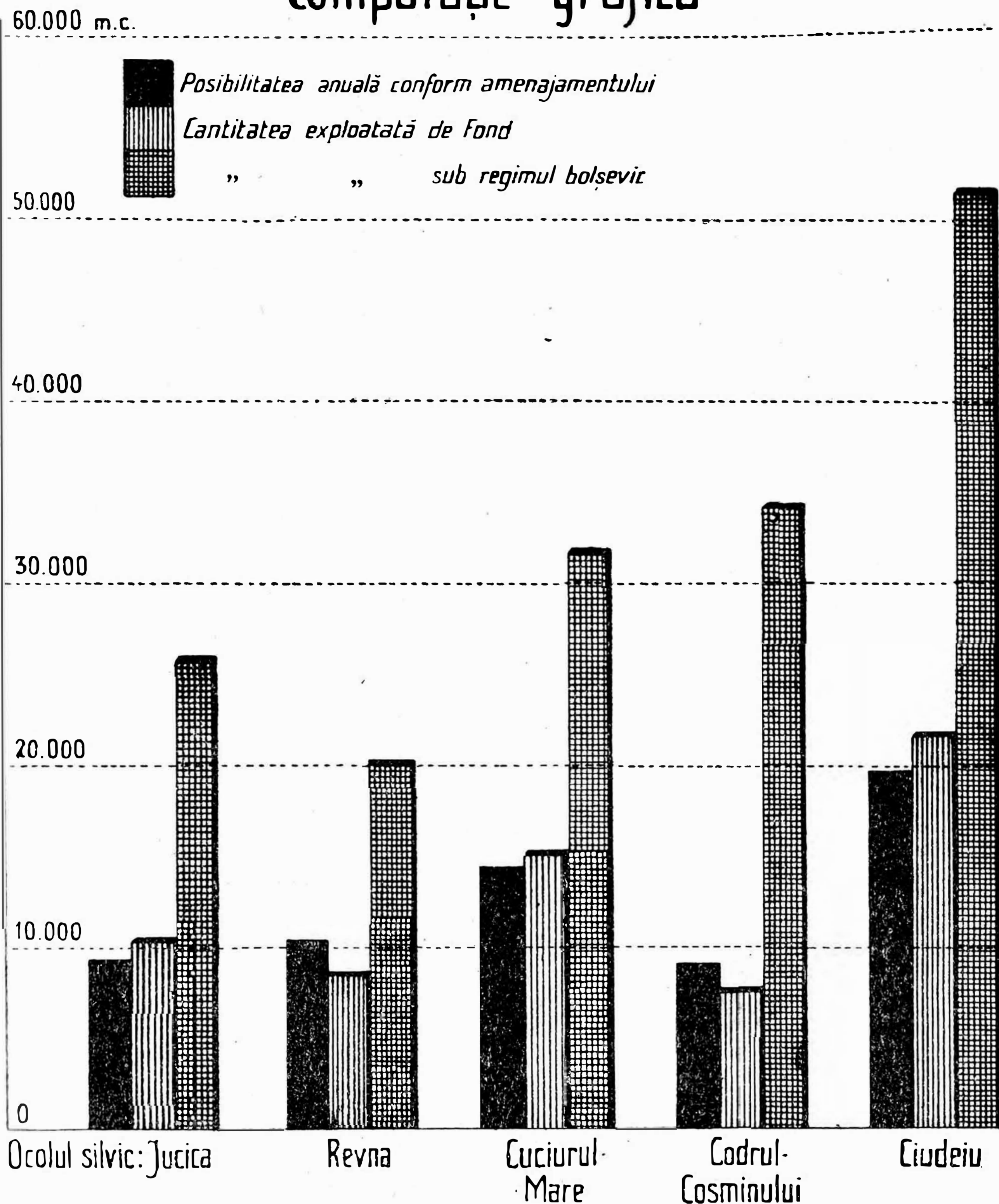
*) metri cubi

Comparând recapitulativ situația tăerilor în deceniul 1930-1940 cu exploatarea bolșevică, în raport cu posibilitatea pădurilor, constatăm :

		OCOLUL SILVIC					
		Jucica	Revna	Cucur. M.	C. Cosmin	Ciudeiu	Totaluri
Posibilitatea anuală medie	m. c.	— 9.363	10.415	14.454	9.180	19.843	63.255
Efectiv expl. de Fond	m. c.	10.680	8.522	15.226	7.970	21.958	64.356
Diferența între volumul exploatat și posibilitate	m. c.	+ 1.317	— 1.893	+ 772	— 210	+ 2.115	+1.101
	%	+ 14%	— 18%	+ 5%	— 2%	+ 10%	+1,7%
Depășirea posibilității prin tăerile bolșevice, ra- portată la posibilitatea pe 1940/41.	m. c.	+17.865	+ 9.850	+17.800	+25.275	+37.990	108.120
	%	+ 224%	+ 94%	+126%	+ 275	+275%	194%

Grafica alăturată înfățișează comparativ grija depusă de Fond să nu depășească în exploatare posibilitățile normale și excesivele depășirii ale acestei posibilități efectuate de exploatarea bolșevică :

Comparație grafică

Prin urmare, Fondul Bisericesc respectând cu grijă posibilitatea anuală, a exploatat complexul ocoalelor silvice Jucica, Revna, Cuciuorul-Mare, Codrul-Cosminului și Ciudei în anii 1930—1940 și a înregistrat în acest întreg deceniu o depășire de abia 1.5%, iar bolșevicii, printr'o exploatare barbară a aceluiași complex, în anul de ocupație, au depășit posibilitatea în acest singur an cu 170%.

Dacă luăm în considerare faptul că bolșevicii cu toate că nu

au avut în anul de ocupație organizare desăvârșită a serviciilor de exploatare și totuși au reușit să exploateze cantități atât de mari, concluzia vine dela sine: tendința regimului bolșevic de a lichida rapid pădurile din Nordul Bucovinei, așa după cum altădată a procedat regimul țarist cu cele din Basarabia, spre a apropia regiunea cât mai mult de aspectul stepei rusești.

Iată gospodăria forestieră bolșevică: o economie complet subordonată intereselor exploatărei, unde grija de conservarea pădurilor — care grijă în țările civilizate trece pe primul plan — este aproape necunoscută.

Regimul nostru forestier și în deosebi Fondul, a dat și dă o importanță specială pădurilor din laturea de sus a Bucovinei, fiind o regiune săracă în păduri și s'a silit să păstreze cu cea mai mare grijă buna stare a pădurilor și capitalului lemnos din această regiune. Silvicultura românească are mare merit în această privință, dar administrația forestieră bolșevică după cum am arătat mai sus, a desorganizat numai într'un an buna noastră întocmire forestieră de ani, atacând profund rezerva lemnoasă a pădurilor noastre, cu atât mai dureros cu cât a atacat în special rezervele de stejar.

III.

Regimul bolșevic și cultura pădurilor.

În raport cu activitatea atât de intensă a exploatării practicate de bolșevici în pădurile noastre, lucrarea lor de cultură a pădurilor apare cu totul redusă.

În acest domeniu toată activitatea lor se poate rezuma în trei cuvinte: încercări și bune intenții.

În rubrica bunelor intenții pot fi înregistrate instrumentele pentru pepiniere și plantațiuni; plantatoare, prășitoare și greble, pe care le-au adus la unele ocoale, precum și literatura de specialitate forestieră, împreună cu tablourile instructive relativ la insectele primejdioase pădurilor, evoluția și modul lor de atac al arborilor, trimise la ocoale, acestea toate au rămas material mort, personalul nefiind în stare să se folosească de ele.

Încercările însă au lăsat urme care ne permit a judeca pe viu, pregătirea și capacitatea regimului bolșevic în îngrijirea și cultura pădurilor, mai întâi în pepiniere și apoi în pădure.

În pepiniere au făcut ceva însămânțări de salcâm, *Cytisus laburnum*, dar nu s'a făcut de fel însămânțări din esențele principale ale stațiunii. Evident, că în locul falnicelor noastre păduri de stejar ei voiau să facă păduri de salcâm.

În ocolul C.-Cozminului, unde Domnitorul Ștefan cel Mare a semănat ghindă, cu câteva sute de ani în urmă, bolșevicii au pus salcâm. În general pepinierele, admirabilele noastre pepiniere, au rămas neîngrijite, neplivite și cu împrejurimile dărăpănate, care nu au fost de fel reparate și întreținute.

Dintre pueții din pepiniere buni de plantat, nu au extras decât un număr foarte redus, așa că au rămas pepinierele pline de pueți de stejar și frasin de 4 ani, adică trecuți de vârsta potrivită pentru plantare.

Bolșevicii au făcut plantațiuni, însă redus de tot, cu pueți de stejar și frasin extrași din pepinierele noastre, pe unele dintre terenurile de hrană ale personalului silvic român și unele complectări pe suprafețele în curs de regenerare.

Impădurirea pe terenurile personalului silvic s'a făcut, plantând pueți de stejar și frasin în rânduri alternative, cu distanțe de 4 m. între rânduri și de 50 cm. între pueți pe rând. Până la încheierea masivului urma să se facă cultură agricolă pe fâșiile dintre rânduri. Iar în complectările suprafețelor în curs de regenerare s'au plantat tot pueți de stejar și frasin în cuiburi de un m. p. cu cinci pueți în fiecare cuib. Pueții au fost puși cu plantatorul și datorită anului destul de ploios s'au prins destul de bine.

Bolșevicii au executat curățiri în unele tinerete în stare de nueliș, dar lucrarea s'a executat: *a)* insuficient, fiindcă nu s'a extras în întregime esențele copleșitoare și indivizii rău conformați, ca de pildă în parcela 10 *b* din ocolul silvic Codrul-Cozminului, unde va trebui complectată lucrarea acum de noi; *b)* greșit, ca de pildă în ocolul Revna unde s'a extras în mare parte elemente de viitor, dar s'au lăsat preexistenți rău conformați și copleșitori, care degradează masivul.

În primul caz, greșeala se poate drege prin complectarea lucrării, iar în cel de al doilea caz, greșeala este ireparabilă. Ambele cazuri însă dovedesc incapacitatea profesională a personalului de execuție.

CONCLUZIUNI.

Caracteristicile principale ale gospodăriei forestiere bolșevice aplicată în pădurile Fondului Bisericesc din Bucovina de Nord în anul de ocupație 28 Iunie 1940 până la 5 Iulie 1941, sunt în concluziuni :

Exploatări secătuitoare cu tendința vădită de a lichida într'un timp nu prea îndelungat capitalul lemnos și în primul rând rezervele cele mai valoroase; absența lucrărilor tehnice de întreținerea instalațiunilor, drumurilor, caselor forestiere și evitarea oricărei investiții în îngrijirea pădurilor, sistem care se caracterizează în silvicultura germană atât de nimerit prin expresia «Raubwirtschaft».

Subordonarea completă a sectorului de administrarea și cultura pădurilor celui al exploatărilor.

Lipsa de personal specialist și degradarea silviculturii prin încadrarea ocoalelor cu personal în majoritate total nepregătit, fapt care a regresat nivelul gospodăriei forestiere cu cel puțin 70—80 ani înapoi, deopotrivă în toate ramurile gospodăriei: cultura, conservarea și îngrijirea pădurilor, lucrări tehnice de întreținere, etc. și numai eliberarea grabnică a teritoriului ocupat de către armata noastră biruitoare, a salvat pădurile de distrugere sigură, care avea să asimileze aspectul regiunii cu pustiul stepei rusești.

S'a putut astfel verifica aici, că și în materie de silvicultură acel «balșoi» (mare, mult), care obsedează regimul bolșevic, se manifestă mai mult în sens destructiv și nicidecum constructiv, la adăpostul unei vaste și iscusite propagande, care știe atât de bine să mascheze realitatea.

ING. S. GÂRBU

ISTORICUL REGIEI LA PĂDURI

---

de: Ing. I. RĂTAN

REGIA la păduri nu este o idee nouă, dar ea n'a format până în zilele noastre o metodă de gospodărie forestieră.

Pădurile la început erau considerate și exploatare, numai ca fonduri de vânat, aparținând pe rând, când poporului sub forma de *res nullius*, și în evul mediu mai ales, aparținea guvernatorilor, domnitorilor, principilor, iar în urmă devin un drept regalian — într'o anumită regiune a pământului.

Cetind deci în vreme, deslușim un fapt bine precizat cu privire la păduri, și anume că acestea formau obiectul unui fond de vânat, iar arborii — nu însă în înțelesul de pădure — se foloseau de populație pentru nevoile lor în lemn de foc și construcții rurale sub forma de grinzi cioplite. Numai popoarele cu viață socială legată de navigație, (Fenicienii, Cartaginezii, Tracii, Romanii, Wikingii, etc.), au făcut în trecutul foarte îndepărtat al omenirii, exploatare mai însemnate de arbori pentru materialul necesar multelor și trainicelor nave plutitoare.

Din adâncul acestor timpuri ne-au rămas ca mărturie nedesmințite ale unor vaste și totale exploatare, spinările de stâncă goală ale Karstului dalmatic și a întregului șir al munților Alpii Dinarici.

Istoria evoluției economice nu va putea niciodată acredita părerea că aceste devastări de întinse păduri s'au făcut din lăcomia câștigului, ci mai sigur pare că ele au fost opera unor eforturi uriașe impuse de împărații dictatori, pentru procurarea lemnului necesar navelor de comerț și de război, sau au fost numai opera populației cu nețărmurate dorințe de a creia pășunea necesară prea multelor lor turme de vite și capre.

Deci nu poate fi vorba aici de o exploatare forestieră într'o formă sau alta, a regiei la pădurea propriu zisă.

Ca și la Daci de altfel, pădurea servea drept obiect de pășunat cu vitele și pentru vânat șefilor de trib și de ținuturi.

Exploatarea pășunatului de munte și a vânătoarei în păduri se făcea în tot acest trecut de către stăpânul domeniilor prin locuitorii plaiurilor, cari erau robii și iobagii lor.

Nu de mult, cu câteva sute de ani înainte numai, lemnul începe să devie o marfă comerciabilă sub forme diferite, ca expl. draniță, șită, șindrilă, ulucă de rezonanță, ulucă pentru mobilă mai bună, și chiar pentru cea rudimentară.

Cred însă că și în vremi mai îndepărtate, nevoile orașelor-porturi, situate la guri de fluvii și pe țărmuri marine, fără păduri, reclamau lemnul ca marfă comerciabilă — în troc — pentru multiplele trebuinți ale dezvoltării acestor orașe.

La noi în țară, ca și în tot restul țărilor europene, începutul dezvoltării orașelor și satelor arată că acestea au fost așezate nu numai pe albia râurilor, dar chiar și în centrul, sau la adăpostul pădurilor, căci în locul vastelor câmpii de azi, în trecut foșneau falnice păduri, din care erau satisfăcute direct nevoile imediate în lemn.

Cea mai veche exploatare forestieră sistematică pare a fi făcută de Nordici — Scandinavii în special — și aceasta dintr'un dublu îndemn:

Procurarea pastei de hârtie pe cale mecanică;

Satisfacerea cerințelor de lemn ale marilor porturi și orașe de țărm ca Rotterdam și Londra și cele de pe coastele mării Baltice.

Aglomerările mari de populație în vechile orașe ale Apusului, au impus apoi exploatarea pădurilor pe o scară mai mare pentru aprovizionarea lor cu lemnul de foc, aceasta fiind primordiala cerere a lemnului.

Vechea Austrie a urmat Scandinaviei și Franței în reglementarea exploatării pădurilor prin ordonanțe de Stat, legi cari apar în acest scop, cu două secole în urmă.

Odată instaurată proprietatea legală, se reglementează și se împământește prin practici, toate formele de exploatarea propriu zisă a pădurilor. Pentru a putea urmări în deaproape evoluția exploatărilor în diferitele sale forme economice, și în special în aceia a regiei, redăm toate aspectele pe care la îmbracă regia forestieră, și anume:

Regia pură, adică forma de exploatarea produselor lemnoase ale pădurii direct de proprietar, cu propriile sale mijloace și eforturi.

În această formă de regie capitalul necesar tuturor lucrărilor de investiții și exploatare aparține de drept proprietarului respectiv, căruia în mod normal îi aparține și-i revine și întregul câștig al întreprinderii.

Pe lângă acest factor de producție, munca și în special organizarea ei, adică găsirea personalului corespunzător și suficient fiecărei articulații a întreprinderii, cade tot în sarcina proprietarului conducător al exploatării și gospodăriei acesteia, cât și organizarea muncii într'un sistem rentabil și cât mai evident. Deci regia pură reclamă și chiar impune, existența și a două elemente de lucru:

- a) Capital lichid permanent și suficient;
- b) Personal tehnic corespunzător.

Un element de natură psihologică, care iarăși nu trebuie să lipsească conducătorului regiei — proprietarului — este armătura sufletească necesară, pentru a putea suporta și urmări în permanență cu grijă și răspundere, buna executare a lucrărilor în evoluția exploatării.

Avantagiile și nemăsuratele perspective ce se deschid economiei forestiere prin aplicarea regiei pure la păduri, le vom examina într'un alt cadru, când se va reveni la cazul concret.

Regia prin dijmă, este forma prin care proprietarul participă la executarea exploatării respective cu întreg capitalul necesar investițiilor, iar remunerarea factorului muncă se face prin acordarea acestui factor, un procent din produsele exploatare.

Această formă de regie are însă desavantajul că nu se pretează tuturor lucrărilor de gospodărie forestieră și acolo unde se aplică, nu se pretinde producerea de produse de calitate deosebită și superioară, ci mai mult produse uniforme și fără prea accentuată evoluție calitativă (lemn de foc, fân, platră spartă, etc.)

Regia mixtă, adică forma în care proprietarul acceptă alături de propriul său capital și o parte (într'un procent oarecare anterior convenit) din capitalul unui asociat, care poate fi: un particular, sau mai mulți — regie prin asociație, societate cooperativă, sau un concern, unde legea cooperației funcționează — regie prin cooperație.

Beneficiul net în acest caz se împarte în procente anterior stabilite, proporțional cu cota de participare a capitalului.

Cum am arătat mai sus, numai cu cca. două secole înainte, în anumite State, s'a reglementat pe baze juridice și culturale, exploatarea pădurilor, deci abia de atunci poate fi vorba de valorificări propriu zise la păduri, mai cu seamă la lemn.

Atunci regia apare la păduri în forme variind cu regiunea și anume, la micii proprietari, și la cei mijlocii din Karintia, Carniolia, Stiria și Tirol, se observă un început de regie proprie aplicată cu multă străduință, fapt care se perpetuează până în zilele noastre.

În pădurile domeniiale și la proprietățile marilor grafi din Ardeal, Boemia și Polonia, ca și la composesoratele din Transilvania și obștiile de moșneni din Vechiul Regat, se observă la început o regie prin asociație, foarte apropiată de regia prin dijmă, căreia apoi îi ia locul antrepriza în cea mai mare parte, în deosebi după intrarea comerțului în mâna evreilor.

Regia prin dijmă rămâne mereu la exploatarea lemnului de foc și la exploatarea alpine, la composesorate, proprietăți comunale, bisericesti, etc., până aproape de a doua decadă a secolului nostru.

În România, după anul 1800, începe punerea în aplicare a legiurilor forestiere, odată cu care se observă și o reglementare a exploatărilor, când valorificarea lemnului capătă și la noi cadre legale, și apare mai sistematic practică. În acest fel nevoile orașelor în lemn de foc se satisfac de diferiți proprietari, sau de Stat, prin exploatarea în dijmă cu țărani satelor respective. Restul comerțului de lemn de lucru — deci exploatarea — se face de particulari prin antreprenori, care-și construiesc cunoscutele ferestrate de apă (la început cu o singură pânză), unde se taie zi și noapte cei mai frumoși brazi și molizi.

La fel pentru doage, șiță, șindrilă, și chiar pentru producerea cenușei, antrepriza este metoda de exploatarea pădurilor, mai ales la cele din Vechiul Regat.

În Ardeal, la pădurile comunale, exploatarea lemnului de foc se făcea în regia prin dijmă. Abia după anul 1920, începe în România exploatarea și valorificarea în regie a lemnului de lucru, dar aceasta destul de izolat, și până la 1930 în forme reduse, aplicată mai ales ca încercări de către Stat.

Regia la păduri nu s'a practicat prea mult în trecutul apropiat nici în restul țărilor europene, afară de Suedia și Fin-

landa, unde regia prin asociație a luat dezvoltare neîntrecută și a ajuns la realizări neegale până azi.

Liberalismul economic, și deci vechea libertate comercială, până la războiul mondial și imediat după acesta, a promovat numai antrepriza, forma cea mai comodă de încasare anticipată mai ales, a veniturilor.

Războiul mondial însă continuând și accentuându-se mereu sub forma economică, a condiționat alte procedee de exploatare și mai ales de comercializare a produselor.

Deaceia aproape toate Statele europene și-au revizuit metodele de exploatare forestieră, în care Statul își căuta cât mai adânc rosturile sale economice.

Treptat, cum vom vedea și în cele ce vor urma, regia forestieră devine forma cea mai proprie de exploatarea bunurilor, fapt impus de intervenția Statului în reglementarea, dirijarea și planificarea economiei sale, în vederea asigurării bunului său mers, în lupta de interese cu ceilalți vecini.

Apoi criza anilor 1929—1933, a cerut și a impus metode noi, forme mai cuprinzătoare și mai sigure de exploatarea bunurilor și în special metode care asigurau producția susținută, standardizată și comportinentă în regimul economic compensator, — ridicat de toate țările europene.

Deci, regia forestieră, ca formă și metodă de exploatarea și valorificarea lemnului, intră în planul acțiunilor economice dela 1930, când Statul — Capsul — a fost creat prin lege Casa Autonomă a pădurilor Statului.

Prin urmare regia la păduri s'a impus de Stat din motive economice și naționale, ea fiind singura formă prin care se poate asigura Țării și Națiunii, o exploatare forestieră rațională.

Examinând fondul al acestei noi discipline de administrare, găsim ca principale și hotărâtoare elemente de rațională gospodărie ce le cuprinde :

1. *Inlăturarea intermediarului și de drept și de fapt a proprietarului în economie, realizându-se prin aseasta simultan trei mari deziderate :*

a) *Beneficiul — tot, foarte mult speculat de streini, intră în mâna Statului și a proprietarului ;*

b) *Secretul realizărilor naționale se păstrează mai bine, și nu-l expus la discreția șantajistă a streinilor ;*

c) Programul de reconstrucția, reorganizarea și valorificarea bunurilor productive, se poate integra planului economic național, trecându-se dela vorbe și proiecte, la realizări necesare.

2. Restabilirea stării normale a pădurilor;

3. Naționalizarea economiei forestiere:

a) Capital;

b) Munca;

c) Proprietate.

4. Raționalizarea exploatărilor și industriei forestiere sub toate formele lor.

Asupra fiecăruia dintre aceste capitole, cari de fapt formează punctele cardinale ale regiei forestiere, vom stăruii separat și în mod amănunțit în alte articole, analizând toate avantajile ce decurg din aplicarea acestui gen de gospodărie la păduri, prin compararea realizărilor de până acum.

În mod special vom stăruii și asupra fazelor și încercărilor de regie forestieră aplicată la Fondul Bisericesc.

ING. I. RĂTAN.

PĂDURILE FONDULUI BISERICESC ȘI METODELE DE REGENERARE PRACTICATE ÎN TRECUT, PREZENT ȘI SUGESTII PENTRU VIITOR

de Ing. A. TCACIUC

FONDUL Bisericesc ort. rom. al Bucovinei este proprietarul următoarelor terenuri, afectate culturii forestiere.

1. Păduri propriu zise . . .	230.174,04 ha
2. Linii de amenajare . . .	1.752,34 „
3. Pepiniere	32,47 „
Total .	231.958,85 ha

Pădurile constituiesc averea principală a Fondului bisericesc, sunt situate în SV și N-Estul Bucovinei și se gospodăresc conform planului de amenajare. După regiuni ele se împart în:

1. Regiunea șesului, colinelor și a dealurilor mici, până la 500 m. altitudine, din care fac parte ocoalele silvice: Codrul-Cosminului, Cuciurul-Mare, Frătăuți, Jucica, Pătrăuți-pe-Suceava, Revna și Vicovul-de-Sus, cu o suprafață totală de 23.827 ha.

În această regiune predomină fagul în amestec cu carpenul și stejarul.

2. Regiunea dealurilor mari, dela 500 m. până la 1000 m. altitudine, cu ocoalele silvice: Codrul-Voevodesei, Ciudeiu, Ilișești și Solca, în suprafața de 17.162,85 ha.

Aici predomină bradul în amestec cu fagul, carpenul și molidul.

3. Regiunea munților cu peste 1000 m. altitudine. Din ea fac parte ocoalele silvice: Argel, Breaza, Brodina, Cărlibaba, Dorna Candrenilor, Falcău, Frasin, Gura-Homorului, Mănăstirea Homorului, Iacobeni, Marginea, Moldovașița, Pojorîta, Putna, Seletin, Straja, Stulpicani, Ostra, Vama, Vatra Dornei, cu o suprafață totală de 190.969 ha.

Molidul este aici acasă. În zona lui superioară constituie arborete pure, iar în cea inferioară provine în amestec cu bradul și fagul.

Proporția speciilor se prezintă astfel: molid 53,7% brad 20,9% pin, 0,3% larice, 0,1%, total rășinoase 75,0%, fag 20,2%, carpen 2,5%, stejar 1,6%, frasin 0,2% paltin 0,4% și diverse, ca, arin alb și negru, plop, mesteacăn, plop, etc., 0,1%, total 25,0%.

Peste tot se aplică regimul codrului cu o revoluție de 100 ani pentru arboretele din regiunea până la o altitudine de 500 m. și cu 120 ani pentru cea cu altitudine peste 500 m.

În acest regim se practică tratamentele:

Codru cu tăieri rase	92.783,54 ha = 40%
Codru cu tăieri progresive	138.201,71 ha = 59%
Codru grădinărit	374,20 ha 1%

Tratamentul codrului cu tăieri localizate unice sau rase se aplică în arboretele pure de molid, iar cel al tăerilor progresive, la pădurile din regiunea: câmpiei, colinelor, dealurilor mici și mari.

În ultimul timp s'au luat măsuri de a trece, treptat, și în ocoalele de munte la tratamentul codrului cu tăieri progresive.

Fondul Bisericesc mai dispune, în afara planului de gospodărie silvică, încă, de 599,32 ha sau 0,30% păduri, ce constituie monumente naturale: 281,93 ha în ocolul silvic Pojorîta, sub muntele Giumalău, 317,39 ha în Slătioara, ocolul silvic Stulpicani, sub Rarău, 40,24 ha parc, în Horecea Mânăstire, 11,24 ha sau 0,01% de crâng (luncă), ambele din urmă fac parte din ocolul silvic Jucica.

Raportul claselor de vârstă din suprafețele împădurite este următorul:

1—20 ani	26,02%
21—40 ani	21,00%
41—60 ani	13,84%
61—80 ani	6,08%
81—100 ani	5,60%
peste 100 ani	27,46%

Toate pădurile Fondului sunt amenajate definitiv.

Conform planului de gospodărie silvică, posibilitatea pe suprafață este de 1643,81 ha, iar cea pe volum de 884.948. m. c.

Așa fiind situația pădurilor Fondului Bisericesc, se pune întrebarea ce trebuie să facem ca pe suprafața de 1643,81 ha care se exploatează anual să ia din nou ființă pădurea, constituită dacă nu din arborete de aceleași specii cu care a fost reprezentată în trecut, în tot cazul, cu specii de valoare și proprii regiunii.

În trecut s'a aplicat în tratamentul codrului cu tăieri rase, metoda împăduririlor prin plantațiuni. În unele ocoale, ca încercare, s'a aplicat sămănături directe și în cuiburi.

Metoda plantației constă în a crește pueții necesari în pepiniere, iar la vârsta lor optimă să fie apoi plantați în parchetele exploatare cu doi până la trei ani în urmă.

Se vorbește foarte mult despre plantațiuni.

În cadrul acestei probleme, unii se bucură când nu în ocol o pepinieră centrală. Cu cât ea este mai bine îngrijită, cu cărări simetrice și uneori chiar așternute cu prundiș, mărunț cât bobul, cu atât mai mult crește și faima de silvicultor a aceluia care are grijă ca pepiniera să fie astfel îngrijită.

Este neîndoelnic un merit, ca pepiniera să fie bine îngrijită, dară aceasta este numai pentru ochiu. În realitate: plantele dădăcite aici, primind hrană suficientă prin amendarea solului, aerisite prin plivire și eventual udate în caz de secetă și adăpostite contra intemperiilor, deși cresc viguros în primii ani, transpuse însă în locuri cu altfel de condițiuni staționale decât cele din pepinieră, tînjesc; nu rareori asistăm la fenomenul de îngălbenirea lor.

Ori aceasta nu dă un certificat de un silvicultor priceput.

La o revizuire, în al doilea an după plantațiunea efectuată abia de mai rămân 40—50% din pueții plantați în anul precedent în parchetele în curs de regenerare.

Dacă cercetăm cauza, constatăm următoarele:

Pueții crescuți în pepinierele instalate, de regulă la o altitudine cu mult mai joasă față de aceea unde urmează să fie plantați, sunt favorizați, într'o măsură mai largă, de căldura care la piciorul munților este mai pronunțată decât la înălțimi mai mari. Cu cât ne urcăm către creasta muntelui cu atât aerul se rarifică și devine din ce în ce mai rece. Vânturile reci sunt mai pronunțate, iar condițiunile de vegetație mai reduse.

Din aceste motive, plantele luate din locul cu tot altfel de condițiuni staționale, decât unde urmează să fie plantate, trebuie să facă mari eforturi ca să se poată acomoda.

Trece deci timp îndelungat până ce plantațiunile să se declare în stare de masiv și să pună stăpânire pe sol.

Perioada de regenerare fiind de 10 ani, firesc ar fi ca speciile, pentru ca să pună stăpânire pe sol, să crească în înălțime astfel:

<u>Specia :</u>	<u>în 1-iul an</u>	<u>în al 2-lea an</u>	<u>în al 5-lea an</u>	<u>în al 10-lea an</u>
Bradul până la 5 cm.	până la 8 cm.	până la 15 cm.	până la 180 cm.	
Molidul	7 „	12 „	45 „	210 „
Fagul	12 „	25 „	40 „	300 „
Stejarul	25 „	40 „	100 „	300 „
Arin negru	18 „	50 „	200 „	500 „
Frasinul	20 „	50 „	180 „	500 „
Laricea	15 „	35 „	150 „	450 „

Numai în felul acesta suprafețele exploatare în primul deceniu, vor fi regenerate, iar până la expirarea perioadei, arboretul va intra în starea de masiv. Ori, după cum am amintit mai sus, creșterile, mai ales la rășinoase, adoptându-se metoda prin plantație, suferă accidente și nu ating dezvoltarea dorită: nici cea a coronamentului și nici a tulpinei.

Cele mai frecvente accidente de creștere se ivesc în regiunea muntoasă, unde versanții au pante mari. Solul este superficial și în cele mai multe cazuri amestecat cu pietre clastice. Ploile torențiale, foarte frecvente în această regiune, îl spălăcesc și în curând, după tăierea rasă, roca își arată colții.

Intre rocile desagregate acolo unde s'a strecurat pă-

mânt în amestec cu puțin humus care a mai rămas, se instalează de cu vreme tot felul de ierburi și diferite burueni care nu numai că-i sustrag hrana puetului plantat, dar îl stânjenește în creștere prin tendința de înăbușire. Iarna, prin greutatea zăpezii, ierburile se apleacă peste puet, culcându-l la pământ. Primăvara, puetul cu tulpinița încă firavă, trebuie să facă mari eforturi pentru ca să se descolăscă de această împletitură. Dacă un mic procent reușește să străbată această păslă, el cade din nou jertfă aceluiași accidente în iarna ce urmează.

În cele din urmă, dacă totuși reușim, cu cheltuieli mari, să salvăm prin degajări un număr oarecare de pueți, mic față de cât ar trebui să fie în raport cu suprafața, aceștia profitând de o lumină bogată, nu sporesc în înălțime, ci mai mult în grosime.

Tulpinițele lor se acoperă de timpuriu de crengi care se îngroașă puternic spre bază. Distanța între pueți fiind mare, elagajul natural

Urmarea firească este că pe trunchiu rămân până la vârste înaintate, crăci incomplet detașate. Acestea sunt învăluite, an cu an, de creșterile în grosime și constituiesc așa zise ochiuri negre cari sunt defecte foarte mari, depreciind calitatea lemnului.

Dintr'un astfel de trunchiu se obține în cele mai bune cazuri 10—15% lemn de calitate. Restul de cherestea se califică apoi, ca sortiment inferior.

Alte inconveniente pentru creștere este însăși felul de cum se cresc pueții în pepiniere.

Se cresc pe m² un număr cu mult mai mare decât este admisibil în raport cu spațiul vital al puetului.

Urmarea este că, pueții în lupta lor pentru existență își afundă rădăcinile lor adânc în stratul afânat și la vârsta de 3 ani, când trebuiesc plantați, prezintă o rădăcină, de multe ori, mai lungă decât tulpinița. Plantat cu o așa rădăcină, o parte din ea putrezește, iar până să se desvolte dela meristem alți muguri care să dea perii mugători, atât de necesari sistemului radicular al rășinoanelor, planta tânjește, lujerul îngălbenește și cade de timpuriu pradă inamicilor din regnul animal și vegetal.

În arboretele provenite din plantațiuni, la vârsta între 40—60 ani, unde s'au făcut operațiuni de răritură, s'a putut constata că majoritatea trunchiurilor era atacată de putregaiul roșu, care se extindea până la 3 și 4 metri din lungimea trunchiului.

Plantațiunile de rășinoase executate cu astfel de pueți vor cădea, mai devreme sau mai târziu, pradă inamicilor din regnul vegetal și animal.

În consecință pentru a remedia acest inconvenient, fiecărui puet din pepinieră trebuie să i se asigure dela început un spațiu vital, o suprafață egală cu proiecțiunea coronamentului său, care la un puet de 3 ani se dezvoltă lateral cu o rază maximă de 5 cm. dela axa tulpinei, pe care întindere se respiră și sistemul radicular. Așa fiind depărtarea între pueți să nu fie mai mică de 10 cm., iar cea dintre rânduri de 15 cm. În felul acesta se poate crește pe 1 ar, 8.000 pueți viguroși și apți pentru plantare.

Fondul Bisericesc, având de plantat anual o suprafață de 927,83 ha, ce se parcurg cu exploatările prin tăieri rase, considerând că la ha sunt necesari 6.600 pueți, are nevoie de 6.123.678, sau rotund 6.000.000 pueți, iar pentru complectarea plantațiunilor nereușite încă 50%, înseamnă cca. 10.000.000 pueți de 3 ani.

Pentru a-i produce este nevoie de 20 ha pepiniere.

După cum am amintit, Fondul Bisericesc s'a îngrijit de această suprafață căci are 35,77 ha ca pepiniere permanente.

Este deci neîndoelnic, că nici un alt proprietar de păduri n'a arătat atâta interes pentru regenerarea pădurilor ca Fondul Bisericesc.

Acest interes este plătit cu mari sacrificii bănești.

Un hectar pentru a fi considerat complect regenerat, trebuie ca pe el să crească 10.000 pueți și astfel uniform repartizați pe întreaga suprafață, încât la vârsta lor de 10 ani, crengile indivizilor să înceapă să se apropie între ele, iar la sfârșitul perioadei de 20 ani, să înceapă elagajul natural.

Ori, pentru a atinge acest scop, nu este de ajuns să dispui de pueții necesari, dar 'mai trebuie un număr

suficient de brațe de muncă bine inițiate în chestiune și un personal tehnic specializat și cu practică bogată în problema împăduririlor.

Cu toată strădania, încă nu s'a ajuns la această perfecționare. De aceea constatăm că foarte multe arborete azi în vârstă de 20—40 ani, încă nu s'au declarat în stare de masiv, prezintă în interior încă goluri cari trebuiesc și acum complectate. Aceste arborete nu vor da la termenul exploatabilității un material de calitate, majoritatea trunchiurilor prezintă noduri negre și neaderente.

Este foarte interesant de a cunoaște rentabilitatea arboretului la termenul exploatabilității în cazul adopțării metodei de împădurire prin plantare.

Am plecat dela considerentul că la ha, cu complectările necesare în timp de 3 ani, este nevoie, pe lângă cei 30% din însămânțările naturale, încă de 11.700 pueți crescuți în pepiniere.

Pentru a-i crește până la o vârstă de plantare este nevoie de 2,0 ari.

1. Dacă împrejmuirea ar costa	440 lei
2. Valoarea materialului	800 „
3. Costul seminței	140 „
4. Munca în pepiniere prin trei ani	1500 „
5. Plantarea a 11.700 pueți	3480 „
<hr/>	
Total	6380 lei

Capitalul de creațiune capitalizat la 120 ani cu numai 3% = $6380 \times 34,711 = 221.456$ lei.

Ori dacă obținem la termenul exploatabilității, în cazul cel mai bun, 450 m. c. la ha, din cari 80% lemn de lucru = 360 m. c. pe cari îi valorificăm, să zicem cu 400 lei de m. c., obținem 174.000 lei, plus 20% lemn de foc = 90 m. c. à 50 lei = 4500 lei, avem în total 178.500 lei. Concludem deci că crearea de arborete prin plantațiuni la rășinoase este foarte costisitoare și nu stă în nici un raport armonic cu posibilitatea.

Din aceste motive serviciul silvic al Fondului Bisericesc, studiind problema împăduririlor și din acest punct de vedere, a luat următoarele măsuri:

1. Promovarea regenerărilor naturale și
2. Reducerea plantațiilor la rolul lor de complectări.

Pentru a aduce la îndeplinire crearea de arborete prin regenerări naturale, unde până în 1937 se executau tăieri rase pe suprafețe mari, acum, odată cu revizuirea amenajamentelor, s'a prevăzut ca suprafețele ce urmează să fie parcurse cu tăieri rase, să nu treacă de 10 ha, iar lărgimea parchetului să nu depășească 200 m. Dela marginea parchetului să se lase din 50 în 50 de metri seminceri, recrutați din arborii maturi cu coronamente bine dezvoltate și uniform repartizați pe suprafață.

În felul acesta suprafața se regenerează complet prin însămânțări naturale și se completează prin cele dela seminceri.

Se înțelege că solul trebuie pregătit în anii de sămânță.

Afară de aceasta s'a prevăzut că în parchetele propuse spre tăiere într'un deceniu să se facă toate operațiunile pentru promovarea însămânțării la timp, astfel ca atunci când se va proiecta tăierea, semințișul de viitor să aibă înălțimea de cel mult 50—60 cm. Pentru a se ajunge la acest rezultat, se va îndepărta cu 4—5 ani înainte de tăierea definitivă tot subarboretul peste 60 cm. înălțime, iar în anul de sămânță, solul se va mobiliza superficial prin greblare.

În caz că arborii bătrâni n'ar produce sămânță în timpul dorit, dar în aceste parchete s'ar fi făcut lucrările pregătitoare, solul se va mobiliza cu grebla și sămăna toamna: sămăna de brad în optimul ei de vegetație, iar primăvara, încă în mustul zăpezii, molidul.

După ce semințișul a ajuns 50—60 cm. înălțime se va îndepărta, pe zăpadă, arboretul bătrân.

Golurile provocate prin exploatări se vor completa prin plantație.

În parchetele unde fagul predomină, înainte de tăierea lui, solul se va mobiliza și introduce prin însămânțare, bradul și molidul. După ce s'a instalat semințișul de viitor, arboretul bătrân se va îndepărta treptat.

În felul acesta cheltuielile se vor reduce la $\frac{1}{3}$ cele făcute prin plantație.

Acest procedeu nu este o inovație, ci o imitare a naturii care lucrează atât de minunat.

În arboretele create de pe urma însămânțărilor naturale, elagajul va începe de cu vreme și vom obține la termenul exploatabilității un material sănătos și de mare valoare.

Rentabilitatea se va mări, căci vom obține prin tăierile intermediare un material valoros atât de căutat azi pentru celuloză.

Deci să imităm și să ajutăm natura în opera ei măiastră!

ING. A. TCACIUC.

PREGĂTIREA PERSONALULUI SILVIC INFERIOR NECESAR ADMINISTRĂȚIEI FONDULUI BISERICESC

---

de: Ing. N. PAȘCOVICI

ȘCOALA DE FORESTIERI DIN CODRUL COSMINULUI (Franzthal)

ÎNCĂ în cursul anilor 1887-1893 s'a simțit necesitatea și au funcționat la ocolul silvic Frătăuți și Codrul Cozminului, cursuri anuale de pădurari, unde se primeau câte 10 elevi.

Aici se învăța obiectul silviculturii cu toate anexele ei și li se dădeau acestor elevi o educație silvică corespunzătoare unui bun organ de teren și de cancelarie.

Invățământul s'a predat după un program analitic bine întocmit și aprobat de către Ministerul Agriculturii din Viena. Limba de predare era cea Germană cu considerarea limbei populației locale (Română și Ucraineană).

Cu timpul s'a simțit și mai mult necesitatea unei școli de forestieri, care a luat ființă la Codrul Cozminului și a durat până în 1915, fiind incendiată de Rușii năvălitori în cursul războiului mondial.

Pregătirea elevilor se făcea prin 2—4 ani de practică la ocoalele silvice sub supravegherea șefului de ocol și prin zece luni de învățământ teoretic și practic la școală, în limba germană, iar absolvenții urmau să se prezinte la examene de Stat la Guvernământul Bucovinei, după alți doi ani de practică. Examenele erau foarte severe, iar probele în scris soseau în plic direct dela Ministerul Agriculturii din Viena.

După trecerea examenului de stat, absolventul primea titlul de subforestier (Unterförster), iar avansarea la titlul de forestier (Förster), se făcea aproximativ după aceleași intervale de timp ca și a brigadierilor silvici.

La un număr de circa 12—15 elevi, erau ocupați 4 instructori, cu ore de program fix înainte și după masă, în clasă și pe teren.

ȘCOALA SILVICĂ DIN RĂDĂUȚI, DELA 1921 ȘI PÂNĂ ÎN PREZENT

Imediat după războiul mondial, Administrația Fondului Bisericesc s'a străduit să reactiveze în continuare vechea școală din Codrul Cozminului, la Rădăuți. Programa de învățământ și cursurile se predau după Volumul de silvicultură Eckert-Lorenz, care s'a dovedit ca unul din cele mai bune manuale didactice.

Școala silvică din Rădăuți.

Cursurile unei serii se predau timp de 10 luni, cu examene la Direcțiunea Fondului Bisericesc. La admiterea în școală se cerea după sistemul vechii școli din Codrul Cozminului, 2—4 ani de practică pe teren.

Aceste cursuri s'au predat timp de 5 ani (1921—1925).

Potrivit dispozițiilor Ministerului Agriculturii și Domeniilor din «Monitorul Oficial» No. 143 din 4 Noembrie 1925,

școala e recunoscută de stat, iar durata cursurilor sporește la 2 ani. Elevii se recrutează dintre practicanții silvici, ce au o practică de 2—4 ani la școalele silvice.

Programa de învățământ se reglementează după cea a școalelor similare ale statului. Astfel se menține învățământul silvic la această școală de la 1925—1938, adică timp de 13 ani.

Școlile la Stat admit elevi cu numai 7 ani de învățământ primar, iar anii de practică necesari a înțelege mai bine cursurile, s'au transformat în anul III de practică.

Internatul Școalei silvice Rădăuți.

Școala silvică din Rădăuți e silită să se conformeze noului ordin și din lipsă de elevi mai buni primește și pe acei candidați, care au terminat cursul primar complet, deși majoritatea elevilor constă din cei cu o pregătire mai solidă (3—4 clase liceu teoretic, sau gimnaziul industrial terminat, sau școala de agricultură).

De la anul 1938 și până în prezent școala silvică din Rădăuți funcționează cu trei ani de studii, adică doi de teorie și unul de practică la școalele silvice.

În cele ce urmează arătăm sub formă de tabel numeric,

numărul absolvenților școlii silvice din Rădăuți, începând cu anul 1921, până în prezent :

No. crt.	Anul absolvirei	Numărul absolvenților	R E P A R T I Ţ I A						Observațiuni
			Români	De altă origină etnică	Actual în serv. Fon- dului	Plecați în Germania	In retra- gere, pen- sionați	Decedați	
1	1921	10	8	2	7	2	—	1	
2	1922	13	9	4	6	2	5	—	
3	1923	12	7	5	5	4	2	1	
4	1924	15	9	6	6	5	4	—	
5	1925	22	10	12	7	9	5	1	
6	1927	19	12	7	11	6	1	1	
7	1928	16	10	6	9	5	1	1	
8	1929	15	12	3	8	3	2	2	
9	1930	18	13	5	9	5	3	1	
10	1931	13	12	1	9	2	2	—	
11	1932	14	14	—	8	—	3	3	
12	1935	41	36	5	30	7	3	1	
13	1937	40	37	3	32	4	2	2	
14	1941	25	25	—	21	—	4	—	
15	1942	26	26	—	26	—	—	—	
16	1925	47	34	13	15	12	7	13	Brig. silv. exam. irecuți prin art. 22 L. O. C. S.
17	„	107	88	19	39	19	26	23	Pădurari, idem
18	1935	27	26	1	21	2	4	—	„ „
19	1939	39	34	5	32	3	4	—	„ „
		519	422	97	301	90	78	50	

Totalul cifrelor ne arată că din cei 519 absolvenți, după 20 ani, 300 se află în serviciul Fondului, 90 în Germania, circa 80 au trecut la pensie și 50 înși au decedat; procentual 57% se află în serviciul Fondului, 18% au plecat în Germania, 16% au trecut la pensie și 9% au decedat.

PREGĂTIREA PRACTICĂ ȘI TEORETICĂ A BRIGADIERILOR SILVICI

În trecut pregătirea acestor organe se făcea considerând că elevul posedă o bază solidă de studii generale, trecând dela

practică la teorie și în urmăiar la practică, unde rămâne, în tot timpul carierii lui de silvicultor.

În prezent pregătirea elevilor se face mai întâi teoretic și apoi urmează pregătirea practică.

Materiile ce se predau la această școală constituie un program analitic identic ca la celelalte școli ale Statului, având în plus unele obiecte specifice necesare Administrației Fondului Bisericesc.

Obiectele se grupează în :

- a) o pregătire generală pentru a înțelege mai profund obiectele de specialitate ;
- b) o pregătire solidă a obiectelor de specialitate, parte în anul I și parte în anul II de studii teoretice ;
- c) o pregătire în ale gospodăriei anexe celei pur forestiere : vânat, piscicultură, albinărit, cultura grădinelor de zarzavat, împăiatul păsărilor, vinurile din fructe de pădure, etc., etc.

SACRIFICIUL FONDULUI PENTRU BUNA PREGĂTIRE A ORGANELOR SILVICE INFERIOARE

Fondul bisericesc face însemnate sacrificii pentru o cât mai bună pregătire a pădurarilor și a brigadierilor silvici. Astfel pune la dispoziția învățământului silvic inferior trei ingineri silvici, un catehet și un medic, apoi cinci clădiri, inventar și cărți în valoare de circa 600.000 lei, sprijinește elevii merituoși cu burse de 40.000 lei lunar, încălzit, luminat, etc. Toate aceste cheltueli repartizate la elevi, ajung cifra de 70 lei la zi de fiecare participant, adică peste un milion două sute de mii lei anual.

Nici Statul și nici o altă instituție de drept public n'a adus și nu va aduce atâtea sacrificii materiale pentru buna pregătire a funcționarilor silvici inferiori.

PERSPECTIVE DE VIITOR

De prezent se simte tot mai mult lipsa pădurarilor, șefi de canton, unde gestiunea e mai ușoară. Acolo brigadierii cu o pregătire mai solidă pot fi cu succes înlocuiți prin pădurari,

cu școală. Asemenea școli de pădurari s'au înființat și la Stat, având durata cursurilor numai de 12 luni.

Fondul Bisericesc a aprobat în principiu înființarea unei astfel de școli și sperăm că pe lângă școala de brigadieri va lua ființă chiar anul acesta școala de pădurari.

CONCLUZIUNI

O gospodărie rațională a pădurii nu se poate concepe fără ajutorul dat de brigadierul silvic și de pădurar. Inginerul, șeful de unitate, oricâtă străduință ar depune nu este în măsură să conducă unitatea sa fără ajutorul unor agenți bine pregătiți. Dela el pornesc îndrumările și sugestiile, dar lucrările practice pe teren, tot agentul silvic le execută.

Cu cât sacrificiile Fondului vor fi mai mari pentru pregătirea organelor sale silvice inferioare, cu atât pădurile sale vor fi mai bine îngrijite și randamentul lor sporit.

În această privință școala din Rădăuți a dat rezultate satisfăcătoare.

Cei 300 agenți silvici, aflați în prezent în serviciul Fondului, sunt întrebuințați cu succes atât pe teren la conducerea cantoanelor cât și la lucrările de birou în administrațiile exterioare și la Centrală.

Cei plecați în Germania au fost imediat angajați în serviciul Statului și corespund și acolo exigențelor pretențioase ale silviculturii germane.

Dar și din punct de vedere social, școala își îndeplinește un rol important îndrumând pe tinerii absolvenți a 3—4 clase de liceu, cari din lipsă de mijloace materiale nu-și pot continua studiile, spre tainele pădurii.

Când și vechea tradiție va fi restabilită, potrivit căreia, elevii școlii se recrutau mai ales din familiile de brigadieri, la cari dragostea de pădure și vânat era aproape înăscută, atunci se va putea cu drept cuvânt spune că acești agenți silvici sunt demni de falnicii noștri codri.

ING. N. PAȘCOVICI.

ANII FORESTIERI 1941-1942 ÎN BUCOVINA ÎN LUMINA EVENIMENTELOR

---

de: Ing. S. GÂRBU

1941

ACEST an și-a făcut intrarea în codri Bucovinei, strajă nepieritoare a gloriei românești — sub semnul durerii pricinuită de fulgerătoarea trunchiere vremelnică a acestei provincii la 28 Iunie 1940.

Din inima codrilor bucovineni, din valea Ceremușului și izvoarele Sucevii, unde ursul sălășluește încă în liniște și cerbul este împărat, în jos, până în imediata apropiere a Mănăstirii Putna, străjuită de mormântul voevodal al lui Ștefan cel Mare al Moldovei, o linie de foc despărțea în două codri seculari bucovineni, trecând apoi prin așezările neaoș românești din regiunile Rădăuților și Siretului, separându-le în mod artificial.

Populația țărănească din asemenea sate, separate atât de năprasnic și fulgerător, așteaptă cu durere împietrită dar cu încredere izbăvirea. Țăranii aceștia cu chipuri de plăeși ai lui Ștefan cel Mare și figuri ce se aseamănă atât de mult cu chipurile dacice de acum 2000 ani, ce au înfruntat cu atâta dârzenie și cercbie vulturii falnicei Rome de odinioară, ne inspiră încredere în destinul neamului.

În mod normal, viața populației aici în Bucovina este strâns legată de economia forestieră, care are o influență covârșitoare nu numai pe plan economic, ci și în viața socială și culturală, datorită structurii economiei acestei provincii care se caracterizează nu numai ca cel mai împădurit colț al țării, dar și cu cea mai mare densitate a populației. Astfel:

Bucovina are procentul de împădurire de 44,9⁰/₀¹⁾, față de 21,9⁰/₀ media pe țară, 4,9⁰/₀ în Basarabia, 33,2⁰/₀ în Ardeal, 25⁰/₀

---

1) Prof. V. N. Stinghie și D. A. Sburlan, Agenda Forestieră, ediția 1941, tipografia Imprimeria Națională, pag. 4.

în Moldova și 17% în Muntenia, în regiunile muntoase din V. și S. V. Bucovinei, pădurea ocupă chiar 82% din pământ, fiind astfel principala sursă de existență a populației.

Densitatea populației este în Bucovina de 85 locuitori pe km.², față de 61 locuitori pe km.², densitatea medie pe țară; 55 locuitori pe km.², în Ardeal, 64 în Basarabia și Moldova, 77 în Muntenia, 50 în Banat și 35 în Dobrogea¹).

Altă caracteristică a pădurilor Bucovinei este constituită și de faptul că aici predomină rășinoasele cu 70% față de 30% foioase, ceea ce constituie o deosebire marcantă față de procentajul general pe țară, care este de 25% rășinoase față de 75% foioase.

Cele mai valoroase păduri de rășinoase din Țară, sunt așezate aici²).

Aproximativ $\frac{1}{2}$ din pădurile Bucovinei sunt proprietatea Fondului Bisericesc ort. rom. din Bucovina, care se situează astfel imediat după Stat, ca cel mai mare proprietar de păduri din Țară.

Dacă mai luăm în considerare că pădurile Fondului sunt în întregime amenajate, se exploatează cu respectarea strictă a posibilității, având astfel capitalul lemnos aproape intact, care, față de valoarea esențelor ce-l compun — 75% rășinoase și 25% foioase — constituind o bogăție foarte prețioasă — pe când pădurile particulare și cele comunale și obștești sunt în mare parte secătuite, constatăm că Fondul este deținătorul mării majorități a capitalului lemnos și a pădurilor exploatabile din Bucovina.

În acest fel, Fondul încă din trecutul mai îndepărtat a fost în mod normal purtătorul politicii forestiere aici în Bucovina, și când se vorbește de economia forestieră locală, este vizată în primul rând gospodăria forestieră a Fondului, care reprezintă aici viața și activitatea forestieră.

Datorită preponderenței hotărâte ce a avut până în 1918, Fondul în economia forestieră, precum și modul exemplar de gospodărie a pădurilor sale, sub fostul regim austriac și puținele păduri ce posedă Statul în Bucovina, erau date tot în administrația și gospodăria Fondului.

---

1) După datele recensământului din anul 1930.

2) Dr. V. Sabău. Die Grundlagen der rumänischen Forstwirtschaft und ihre Bedeutung für den internationalen Holzverkehr. 1934, Tip. Imprimeria Naț., Buc.

Prin trecerea unei părți din pădurile particulare în patrimoniul Statului, cu prilejul multiplelor reforme în materie agrară și forestieră, ce s'au operat în ultimele 2 decenii, dar mai ales cu prilejul marelui reforme din anul 1930, care a creat organe separate de controlul aplicării Regimului Silvic, de poliție forestieră și de administrarea pădurilor și prin activitatea tot mai pronunțată a instituțiilor și organelor forestiere de Stat reprezentate aici prin Inspectoratul Regimului Silvic din Cernăuți și Direcția XII-a silvică a C. A. P. S.-ului, economia forestieră în Bucovina s'a intensificat din ce în ce mai mult.

Nivelul ridicat al gospodăriei silvice locale, tradiția forestieră, densitatea și calitatea pădurilor, industria forestieră dezvoltată de aici și un corp tehnic silvic atât de concentrat încât numai Capitala Țării îl întrece, face ca nicăieri aiurea să pulseze o viață forestieră atât de intensă.

Considerentele de mai sus sunt necesare, spre a ne putea face o icoană mai reală a anului 1941, la sfârșitul căruia ne aflăm.

Acest an înseamnă o răscruce care pune capăt vremelnicei trunchieri a Bucovinei, prin recucerirea și desrobirea teritoriilor de sub ocupația bolșevică în războiul sfânt al Neamului nostru, contra marelui dușman secular dela răsărit, în zilele dela 22 Iunie până la 5 Iulie 1941, prin vitejia armatei româno-germană.

Acest an este totodată și anul desăvârșirii cristalizării conștiinței forestiere românești în Bucovina, sub suflul năvalnicelor curente de puternic și curat naționalism și de renaștere a virtuților străbune, ce străbat Țara dela un capăt la altul redeșteptând Neamul pentru salvarea dela primejdia de moarte care ne amenință.

Retras în sânul Bucovinei după fulgerătoarea și umilitoarea cedare a părții de Nord a Bucovinei, reamintind vechile bejenii din trecute vremuri, nestrămutați în credința că dreptatea cauzei noastre naționale până în cele din urmă va triumfa sigur, corpul silvic din Bucovina, după o scurtă reculegere din lovitura primită atât de neașteptat, a pornit în anul 1941 la muncă cu tenacitatea și dârzenia străbună, care ne-a salvat Neamul în atâtea grele împrejurări.

Inceputul anului 1941, datorită grelelor încercări prin care am trecut, ne-a găsit căliți pentru grelele obligațiuni în fața cărora am fost puși.

Brâul de foc ce tăia Bucovina în două lumi opuse, ne situa

câmpul de activitate, parte chiar pe zona de operațiuni militare și parte în imediata ei vecinătate.

În fața primejdiei atât de apropiate, puterile de muncă ale fiecăruia s'au înzecit.

Zăngănitul armelor și giganticele mișcări de forțe și pregătiri militare, ce se desfășurau sub ochii noștri în prima jumătate a anului, constituiau semnele sigure ale marilor evenimente menite să ne aducă reîntregirea hotarelor și regăsirea căminurilor pierdute.

De aceea, activitatea forestieră în Bucovina, s'a încadrat în cadrul și ritmul operațiunilor militare ce se desfășurau aici, privindu-le nu ca piedici stânenitoare, ci ca pe o împrejurare în care colaborarea corpului silvic în apărarea și acțiunea de ofensivă militară era o acțiune indispensabilă pentru împlinirea idealului național.

Semnalul de atac din zorii zilei de 22 Iunie 1941, ne-a găsit pregătiți pentru recucerirea patrimoniului păduros ce a stat un an sub ocupație bolșevică, și corpul silvic urmând calea cuceritoare a oștirii româno-germană, încă la începutul lui Iulie a reluat în stăpânire patrimoniul forestier redobândit cu jertfa sângelui neamului nostru, intrând imediat în activitate.

* * *

În lumina împrejurărilor mai sus schițate, activitatea forestieră în Bucovina, se prezintă sub următoarele aspecte:

Administrația. Firul administrației forestiere din Bucovina, care a fost rupt atât de neașteptat prin invazia bolșevică din Nordul Bucovinei, prilejuind pierderea întregului inventar tehnic și a arhivei rămasă în teritoriul ocupat, a fost reluat cu toată încrederea de acțiunea izvorită din sentimentul siguranței la hotare, garantate de Marele Reich. Sentimentul de siguranță era potențat de dispozitivul de acțiune ofensivă al operațiunilor și de pregătirea militară, ce se desfășurau aici de armatele româno-germane în strânsă legătură.

Situația administrației pădurilor din Bucovina până la eliberarea teritoriului răpit, în Iunie 1941, a fost următoarea¹⁾:

---

1) Prof. V. N. Stinghie și Prof. D. A. Sburan, *Agenda forestieră*, ed. 1941, tip. Imprimeria Națională, pag. 5.

Păduri sub ocupația bolșevică	186.806 ha.
Păduri din teritoriul liber:	
a) Proprietatea Fondului Bis.	196.000 „
b) Particulari, comunale, obștești	<u>66.696 „</u>
Total	449,502 ha.

Centrul forestier al Bucovinei în prima jumătate a anului a fost în Vatra Dornei, unde avea sediul Inspectoratul regimului silvic Suceava și Administrația centrală a pădurilor Fondului Bisericesc.

C. A. P. S.-ul, neavând păduri în partea de Sud a Bucovinei, n'a avut în acest timp nici o administrație aici.

La începutul lui Iulie 1941, imediat după eliberarea Cernăuților de sub jugul bolșevic, și curățirea întregii Bucovine de bolșevici, se instalează la Cernăuți Inspectoratul regimului silvic, Direcția regională C. A. P. S. și Administrația Fondului Bisericesc și concomitent se încadrează și ocoalele silvice cu personalul necesar, punându-se stăpânire pe pădurile eliberate, dimpreună cu tot inventarul imobil și mobil.

Apoi potrivit legilor în vigoare, au trecut în patrimoniul statului pădurile foste evreești și cele ale particularilor repatriați în Germania, precum și toate fabricele de cherestea aferente.

Inventarierea acestor bunuri pe seama statului a fost o lucrare remarcabilă, executată de organele silvice ale statului, nu fără serioase dificultăți din cauza lipsei inventarelor și planurilor respective.

Grija pentru o cât mai bună administrare a teritoriului ocupat, a pus chiar dela început, statului român o serie de probleme, pentru a căror rezolvire s'a înființat Guvernământul Bucovinei, în cadrul căruia luase ființă și un Directorat al Pădurilor, dar, după scurt timp acesta a fost desființat, rămânând în ființă vechea organizație a Inspectoratului de regim silvic.

În cadrul personalului silvic din Bucovina s'au desăvârșit, mai ales la Fondul Bisericesc, marile mișcări începute în anul 1940, prin repatrierea în Germania a celor de origine etnică germană și parte din cei de origine etnică românească sau mixtă. O parte din acest personal rămăsese încă în anul 1940 în teritoriul ocupat de Ruși; Germanii optând pentru repatriere au plecat în Germania, iar ceilalți parte au plecat în Germania, parte au rămas pe loc, sub ocupația rusească.

Locurile devenite vacante prin asemenea mișcări, au fost în parte completate cu refugiații din Ardealul ocupat. Tot așa, nu au putut fi completate toate locurile de personal silvic de toate categoriile, ivindu-se astfel o criză de personal silvic calificat.

Datorită acestor mișcări, personalul Fondului a fost românizat în proporția de 90%.

* * *

Exploatarea pădurilor. Cu toată situația precară a pădurilor în zona operațiilor militare, totuși Fondul Bisericesc având de îndeplinit obligațiuni legale cu scadență regulată față de Biserică, slujitori, școale și monumentele sale istorice din Bucovina, a fost nevoie să se exploateze întreaga posibilitate normală a lemnului de lucru.

În pădurile particulare, comunale și obștești s'au făcut exploatare reduse de lemn de lucru, atât din cauza nesiguranței locale determinată de evenimentele războiului și zona de operațiuni de aici, cât și din cauza imposibilității de exploatare și lipsei brațelor de muncă.

Furtunile neobișnuit de mari ce au bătut în toamna anului 1940, au făcut ravagii în arboretele de molid ale pădurilor Fondului din regiunea muntoasă, prin doborârea de mari cantități de lemn.

Astfel, în ocolul silvic Breaza, cu o posibilitate anuală de cca. 8.000 m. c., furtunile au doborât cca. 60.000 m. c. Prin asemenea doborâturi de mari proporții, Fondul a fost necesitat să modifice în parte planurile de tăieri, prin sistarea tăierilor unor parchete, drept compensare a cantităților doborâte.

S'a resimțit însă lipsa brațelor de muncă în exploatare.

Din Bucovina de Sud, au fost repatriați în Germania peste 40.000 Germani, dintre cari o mare parte erau lucrători de pădure.

Prin eforturi deosebit de mari, învingând toate piedicile, Fondul a reușit să fasoneze la timp toate cantitățile de material doborât, evitând astfel un iminent pericol de insecte de scoarță, obișnuit în asemenea împrejurări.

În compartimentul lemnului de foc a revenit Fondului obligația să aprovizioneze cu combustibil armata, autoritățile și populația.

Necesitățile de combustibil fiind mult sporite prin consumul ridicat al armatei, precum și prin dezechilibrul repartitiei locurilor

de consum și de producție prin ocuparea vremelnică a pădurilor de fag din Nordul Bucovinei, s'au exploatat aproximativ 2 posibilități de lemn de foc, conform ordinilor autorităților superioare competente.

Cu toată lipsa brațelor de muncă și a animalelor de tracțiune, Fondul totuși a reușit să satisfacă cererile de lemn de foc în mod complet și la timp în cadrul sporit al planului de tăieri, prin o activitate mult sporită la fasonare și transportul în depozite și gări de încărcare a lemnului de foc.

În regiunea fostă ocupată de bolșevici, pădurile au avut de suferit extrem de mult, prin exploatare forțate făcute de aceștia. Dar despre gospodăria forestieră bolșevică în Bucovina vorbim în altă parte.

La lucrările de exploatarea și transportul lemnului din toamna anului expirat, s'a ivit pe lângă lipsa foarte accentuată a brațelor de muncă și a animalelor de tracțiune, și lipsa de articole de fier ca : pile de ascuțit ferestrae, caele și colțuri pentru potcoavele cailor.

* * *

Piața lemnului în Bucovina în anul 1941, intră sub semnul nesiguranței, din cauza așezării pădurilor în zona de operațiuni militare.

Deși cererile de lemn de lucru sunt foarte mari din cauza lipsei de stocuri și a consumului sporit al armatei, pentru tot felul de construcțiuni militare, precum și a cererilor pentru export în Germania, totuși prețul lemnului pe tulpină este la începutul anului disproporționat de mic în raport cu sporirea indicelui de scumpete, și abia se menține în jurul cifrei de 300 lei de m. c. pe tulpină pentru rășinoase.

Exploatatorii, respectiv cumpărătorii, calculează în compunerea prețului de cumpărare cu o considerabilă cotă pentru riscuri, cu scumpirea excesivă a brațelor de muncă precum și cu criza transporturilor.

De aceea concurența este nulă, și abia la începutul anului apar cumpărători serioși numai firmele germane cu capitaluri considerabile și fără teamă de riscuri mari în exploatare pe zona militară, în baza pactului germano-rus ce era atunci în ființă. Alt-cineva nu cutează să se avânte în asemenea exploatare.

În astfel de împrejurări critice, Fondul este nevoit să exploateze în regie proprie pădurile situate chiar pe zona de operațiuni militare din valea Sucevei, iar în cele situate în vecinătatea acestei zone și anume basinul Bistriței și valea Moldovei, vinde producția firmei germane Silvarom.

Prin înfrângerea bolșevicilor și împingerea lor mult spre Est în teritoriul rus și deci prin schimbarea condițiilor de siguranță și economice, cererile s'au înmulțit considerabil, iar prețul lemnului s'a urcat pentru exploatarea 1941/42 succesiv până la 700—1000 lei de m. c. pe tulpină pentru rășinoase.

Față de această urcare susținută a prețului lemnului, — care dealtfel este în deplină concordanță cu indicele general de scumpete, — Statul a fixat prețurile maxime la rășinoase printr'un Decret Lege din Noembrie 1941.

Prețurile maxime fixate de Stat fiind însă cu mult inferioare indicelui general de scumpete și atingând grav interesele proprietarilor de păduri și în primul rând ale Fondului, ca cel mai mare proprietar, au ocazionat proteste întemeiate din partea acestora.

În compartimentul lemnului de foc, cererea depășește oferta.

Cererile armatei în lemn de foc au crescut enorm de mult. Regiunea eliberată din Bucovina fiind secătuită de rezervele de lemn de foc de către regimul bolșevic, populația, autoritățile și funcționarii reîntorși în ținuturile eliberate nu au avut posibilitatea să se aprovizioneze cu lemn de foc, astfel că încă în toamnă, în Cernăuți se resimțea o gravă criză pe piața lemnului de foc.

În această situație Ministerul Economiei Naționale blochează toate cantitățile de lemn de foc, fixează prețuri maxime pentru lucrările de exploatare și transportul lemnului și tarife maxime de vânzare, încercând astfel să reglementeze producția, circulația și consumul acestui combustibil. Totuși, lemnul se vinde pe piața Cernăuților clandestin cu 4—5 lei kg. mărunțit, adus la domiciliu, ceea ce revine la 40.000—50.000 lei vagonul.

* * *

În altă ordine de idei, anul 1941 este anul românizării comerțului lemnului în Bucovina, atât de înstrăinat până acum. Evreii care până nu de mult dețineau aici în Bucovina monopolul în comerț, — ca și în celelalte ramuri ale industriei și comerțului

lui, — au fost complet înlăturați și înlocuiți cu comercianți români.

Industria lemnului. Cel mai important eveniment în acest compartiment este românizarea.

Prin legile de exproprierea evreilor, ei sunt înlăturați din această importantă ramură a economiei naționale și sunt înlocuiți cu români.

Desigur că această mare acțiune nu se poate îndeplini fără piedici și sacrificii. Aceasta însă nu înseamnă nimic față de importanța epocală a faptului, pentru care Corpul silvic de mulți ani duce o acțiune îndârjită, având de luptat cu cangrena trecutelor regimuri politice.

Din cauza evenimentelor, încă din anul 1940, unele fabrici de cherestea și-au încetat activitatea, rămânând în funcțiune numai marile întreprinderi ce s'au putut menține trecând peste toate greutatețile.

Fabricile Fondului exploatare în regie proprie, din care unele au fost situate chiar în zona operațiunilor militare, au lucrat fără întrerupere, cu mari și sporite greutateți și pericole.

Din cauza repatrierii Germanilor din Bucovina, dintre care mulți erau lucrători și funcționari specialiști în industria lemnului, s'a resimțit lipsa de asemenea specialiști, însă golurile create au fost completate succesiv, parte cu elemente românești venite din Ardeal și Vechiul Regat, parte cu elemente formate de Fond în întreprinderile sale.

Cultura pădurilor s'a rezumat în anul expirat, la lucrări de împădurire prin plantațiuni și însămânțări și îngrijiri de pepiniere și operațiuni culturale, după un plan mai redus decât în vremuri normale, din cauza evenimentelor de război.

În zona de operațiuni militare, unele din lucrări au fost chiar împiedicate, iar o mare parte din plantațiuni au fost greu prejudiciate cu ocazia operațiunilor militare prin pășunat ilicit și călcare cu vehicule, cai și piciorul în trecere sau staționare.

Programul de operațiuni culturale, căruia în gospodăria Fondului în mod obișnuit i se dă o deosebită atenție, nici pe de parte n'a putut fi îndeplinit, din cauza lipsei brațelor de muncă și a împiedicării prin operațiuni militare.

În teritoriul eliberat, am găsit pepinierele total neglijate. Pe cât a fost posibil, ele au fost supuse la îngrijirile necesare, imediat după recuperarea lor.

A fost un an rău de sămânță, pentru toate esențele, astfel că s'au putut aduna numai cantități infime și insuficiente de semințe.

Lucrări tehnice, de revizuirea amenajamentelor pădurilor Fondului Bisericesc, s'au executat în cadrul necesităților și programului de lucru, cu mari dificultăți din cauza pierderilor însemnate ce le-a suferit Fondul cu ocazia invaziei bolșevice în inventarul său de instrumente topografice, dendrometrice și cartografice — care azi numai cu greu se pot înlocui — precum și a lipsei de personal tehnic.

Construcțiuni forestiere, întreținerea și repararea drumurilor, clădirilor, fabricilor și căilor ferate forestiere, precum și a hotelurilor, s'au făcut în limita strict necesară, evitându-se ori ce fel de investiții nepotrivite situației și timpului.

Asemenea lucrări s'au făcut cu mari sacrificii și dificultăți, din cauza lipsei brațelor de muncă și a materialelor tehnice de tot felul.

În teritoriul recucerit, s'au constatat importante devastări la casele forestiere, iar drumurile forestiere au fost complet degradate în timpul ocupației bolșevice, din cauza neîntreținerii și a transporturilor tot mai intensive de lemn, fără nici o regulă și pe timp ploios făcute de Ruși, când în mod normal în gospodăria Fondului se întrerup transporturile grele pe asemenea drumuri, spre a le feri de degradare.

În aceste împrejurări, Fondul a început lucrări în stil mare pentru refacerea obiectelor distruse și repararea daunelor, iar lucrările sunt în curs de executare.

Bilanțul lucrărilor de acest fel, se va putea face abia la desăvârșirea lor.

Vânătoarea în Bucovina, înregistrează în acest an un eveniment de o deosebită importanță prin revenirea conducerii și administrării vânătoarei în făgașul normal, în cadrul economiei forestiere, după ce un șir îndelungat de ani dearândul, a fost condusă de un organ străin, care nu odată a fost în conflict cu proprietarul fondului de vânat și cu organele de ocrotirea lui.

La cererea Fondului Bisericesc, Guvernământul Bucovinei a probat trecerea conducerii Inspectoratului de vânătoare din Bucovina în seama Fondului Bisericesc, care prezintă cele mai bune garanții pentru o bună conservare, ocrotire și exploatare a acestei importante bogății naturale.

În special în Bucovina, cu întinse păduri seculare atât de bogate în vânat de tot felul, care a format totdeauna o atracție pentru vânătorii ce apreciază vânatul nobil, care, în ultimul timp a avut mult de suferit din cauza evenimentelor războiului, este mult de făcut pentru refacerea pierderilor.

Prin românizarea conducerii destinelor vânătoarei și încadrarea ei în făgașul normal, încetează orice animozități — care, după cum este cunoscut, au dăunat atât de mult propășirea economiei vânatului în Țara noastră — se inaugurează o eră de armonioasă colaborare a tuturor factorilor competenți în această ramură a economiei naționale, fără deosebire de caste. Pentru aceasta, atât proprietarii fondului de vânat, cât și vânătorii trebuie să mulțumească Domnului General C. Calotescu, fost Guvernator al Bucovinei, căruia se datorește această însemnată primenire în bine.

Acestea sunt în linii generale caracteristicile anului forestier 1941 în Bucovina, în lumina împrejurărilor.

Anul 1941, an de grele încercări și de epocale prefaceri făuritoare de destin, s'a scurs. În acest popas de reculegere pentru o clipă, întorcând o filă de istorie sbuciumată, de uitări și de un bilanț îmbucurător, pășim cu desăvârșită încredere în destinele Neamului, pe calea anului 1942.

1942

Un an de muncă grea și susținută fără răgaz.

Toate energiile noastre, încordate la maxim sunt puse în slujba producției.

Cu toții, suntem pe deplin conștienți că producția face parte integrantă din arsenalul mijloacelor de luptă și de rezistență al statelor beligerante și dezvoltarea potențialului producției formează primul capital de războiu.

Căci, dacă în timp de pace, producția este instrumentul normal al îndeplinirii și prosperității, în timp de războiu, ea condiționează soarta lui.

În ultima analiză, războiul este o mare întrecere de producție între națiunile beligerante. Cine produce mai mult și susține — cu orice sacrificii — mijloacele necesare de subsistența națiunii precum și materialul de luptă cel mai numeros și calitativ superior, acela învinge.

Asistăm în momentul de față, la o formă mai evidentă a războiului de această natură, care se caracterizează prin expresia: războiul total.

Ca și în anul trecut, producția se desfășoară în cadrul economiei de războiu dirijate.

Producția este reglementată, ca și prețurile de muncă și tarifele de vânzarea produselor lemnoase.

Aparatul de producție, reprezentat prin totalitatea forțelor Corpului silvic și a lucrătorilor de pădure, este mobilizat pentru lucru în măsura dictată de calculul echilibrului între forțele ce trebuie să lupte pe front și cele ce trebuie să activeze pe marele câmp al producției de războiu.

Prin o serie de Decrete-Legi și Deciziuni Ministeriale ce apar succesiv, producția se reglementează din ce în ce cu mai multă precizie.

Nici un compartiment al economiei forestiere nu scapă nereglementat. Monitorul Oficial aduce obișnuit măsurile dictate.

Sunt atât de numeroase, încât nu e locul să le enumerăm aici pe toate cum au apărut lună cu lună. Le găsim și în revistele noastre de specialitate.

Vom menționa doar câteva din cele mai impotranțe.

În Iunie apare Decretul-Lege pentru activarea și raționalizarea producției forestiere, care înglobează măsurile coercitive și restrictive luate, în scopul sporirii producției forestiere de orice natură.

Dacă unele din măsuri reglementează numai tehnica producției, ca recolta și sortarea riguroasă a materialului lemnos pentru satisfacerea industriilor producătoare de lemn, confecționarea traverselor necesare C. F. R., fabricarea mangalului necesar industriei siderurgice, recoltarea coajei de stejar, gorun și molid pentru tăbăcit piei, recoltarea coajei de tei topit sau lișteav, exploatarea lemnului de mină de stejar, salcâm și rășinoase pentru satisfacerea cerințelor minelor, exploatarea și valorificarea lemnului de celuloză nu numai din operațiuni culturale, dar și din deșeurile provenite la fabricile de cherestea, sunt și unele măsuri ce

ating adânc ființa pădurii, prin atacarea într'un an a mai multor posibilități.

Astfel, art. VI din suscitata lege, reglementează că pentru campania de lucru a anului forestier 1942/943 se pot exploata într'un singur an, la pădurile amenajate până la 3 posibilități anuale, compuse din 3 posibilități restante, fie din 2 posibilități restante și una scadentă, fie una restantă și una scadentă și una anticipată, fie una scadentă și două anticipate prin derogare dela legiurile în vigoare.

Prin aceasta, se evidențiază marile sacrificii ce trebuie să le aducă pădurea în războiu pe terenul producției, deosebit de marile și netăgăduitele foloase ce le aduce pădurea în cuprinsul planurilor operative și strategiei războiului, fie de mișcare, fie de poziție.

Astfel și acest războiu pune silviculturii o serie de mari probleme, care vor trebui să ne ocupe intens în perioada de pace ce va urma războiului.

Factorul muncă în producția forestieră, a fost reglementat și asigurat pentru o funcționare cât mai perfectă, prin Decizia Ministerială din 30/V 42 pentru scutirea de concentrări și mobilizare a personalului activ și tehnic din exploatarea forestiere și rechiziția vehiculelor necesare transportului lemnului.

S'au înființat detașamente militarizate de exploatarea pădurilor, precum și convoiuri de cărași pentru transportul lemnului.

Pentru stăvilirea tendințelor de majorare la infinit a prețurilor de muncă la exploatarea și cărașirea lemnului, s'au maximalizat anumite prețuri.

S'a constatat însă că ele nu au putut fi aplicate în practică în general și întotdeauna, și cine a încercat să le aplice întocmai, a rămas cu lucrările neexecutate, sau în cel mai bun caz, cu mult în urma economiei.

Unele din cele mai importante deciziuni din cadrul măsurilor legislative și de reglementarea producției forestiere, sunt fără îndoială, deciziunile de maximalizarea prețului lemnului de foc și de lucru.

Prețurile maximale reglementate, atât la lemn de foc cât și la lemn de lucru, fiind într'un vădit dezechilibru față de indicele de scumpete general, în sensul că sunt fixate la un nivel prea redus, au fost de natură să dăuneze interesele proprietarilor de păduri în favorul unei categorii de intermediari, care ~~cumpărând~~

lemnul cu prețul maximal, la revânzare, nu-l respectă, realizând beneficii apreciabile.

Pentru a executa totuși, măcar în slabă măsură prețul maximal la lemn de foc, printr'o decizie ulterioară s'a mai adăugat și o primă pentru lemnul de foc livrat — în anumite centre de desfacere.

Marele dezechilibru între prețul maximal și cel real de pe piața lemnului s'a evidențiat în mod cum nu se poate mai clar, la licitațiile din toamna trecută pentru vânzarea lemnului de lucru din pădurile Fondului Bisericesc, când comercianții au oferit în mediu 1200—1400 lei și pentru multe loturi chiar 1500—2000 lei de m³ pe tulpină față de prețul maximal în vigoare pe atunci de 600—700 lei de m³ pe tulpină.

Din această cauză, vânzările nu s'au putut încheia la timp și în urmare au stagnat și lucrările de scoaterea și transportul lemnului la locurile de destinație, fapt ce s'a soldat cu apreciabile pierderi pentru economia națională.

Dar și comerțul și industria forestieră au avut de suferit destul de mult din cauza crizei de transporturi pe C. F. R. Din lipsa vagoanelor, se văd gările și depozitele blocate cu materiale lemnoase de tot felul.

Anul 1942 a fost un an puțin favorabil vegetației forestiere din cauza secetei prelungite. Pentru principalele specii forestiere, a fost un an slab de sămânță.

În Bucovina, stejarul și molidul au avut o slabă fructificație, fagul foarte slabă, bradul ceva mai bună, frasinul destul de abundentă. Rezultatul acestei deficiențe la principalele noastre esențe forestiere se va resimți foarte nefavorabil, mai ales mai târziu, în tăerile cu regenerare naturală și aceasta cu atât mai mult, că și anul 1941 a fost un an slab de sămânță.

Dar, anul 1942 a avut și zări luminoase pentru cultura pădurilor.

Un asemenea fapt de o deosebită importanță este: desființarea radicală a pășunatului din păduri prin decizia d-lui Mareșal Ion Antonescu, din primăvara acestui an, când noi eram obicinuiți dimpotrivă cu aprobări regulate a pășunatului, date de guverne politice, contrar prevederilor categorice a Codului silvic.

Formula, care aduce opreliște definitivă acestei noi calamități ce a bântuit atâția ani pădurile noastre, cauzându-le ravagii

incalculabile, este de natură să ne bucure și încurajeze mai mult, aducându-ne o satisfacție în lupta ce o ducem de atâția ani, contra pășunatului în păduri.

Inalta rezoluție de opreliștea pășunatului în păduri motivează . . . «Nu văd necesară acordarea pășunatului în pădurile Statului. Este o încercare care se face de toți, ori de câte ori se ivește un moment greu.

«Nu se pot strica pădurile la infinit. De aceea avem mare parte din alunecări. S'au degradat terenurile. S'a procedat demagogic și ușuratec. Nu trebuie să continuăm această operă nefastă...»

Sunt cuvinte ce vor rămâne săpate cu litere de aur în istoria silviculturii românești, alături de credințele marelui Rege Ferdinand I: «Cel ce pune toporul la rădăcina unui arbore, să nu uite că pregătește sicriul agriculturii».

Prin hotărârea luată, d-l Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a dovedit o intuiție clară și puternică a realităților și necesităților Neamului nostru, apreciind la adevărata lor valoare pădurile și rostul lor în viața și evoluția popoarelor.

Un alt moment deosebit de înălțător și de întărire sufletească, a fost fără îndoială cea de a 56-a Adunare Generală a Societății «Progresul Silvic», care, cu toate greutatea războiului, s'a bucurat de un deosebit aflux de participanți, și a avut un mare răsunset în opinia publică, prin problemele vitale și de actualitate ce au figurat în programul Adunării și s'au desbătut.

Prima problemă pusă în discuție a fost aceea a *combustibilului în raport cu criza de lemne de foc, iar a doua se referă la regenerarea pădurilor exploatare forțat din cauza necesităților războiului.*

Două probleme de stringentă actualitate și importanță capitală pentru economia forestieră, ce au fost luminate de cei mai competenți exponenți ai Corpului silvic în această materie.

Fiecare din noi a părăsit Adunarea, însuflețit și animat de cuvintele mult veneratului Președinte al Societății, pline de un curat, sănătos și înălțător optimism, peste greutatea zilnice, de care ne ciocnim în activitatea noastră.

«Neamul nostru — spune d-l Președinte Prof. Drăcea — se găsește azi la o mare cotitură a istoriei sale. Este momentul deslușirii drumului cel adevărat al Neamului, momentul în care ne ascuțim mintea și ne încordăm puterile spre a ne înțelege propriul nostru destin geografic, misiunea noastră istorică în această lume.

Momentul, pe care-l trăim este momentul regăsirii noastre, momentul purificării, renașterii și unificării noastre sufletești și teritoriale, care singure sunt garanția cea mai sigură a dăinuirii noastre cu cinste pe acest pământ.»

. . . «Sfârșitul războiului va împinge mult spre Est hotarele Europei. Pădurile noastre vor primi sarcina să îngrijească și de bunăstarea unor ținuturi întinse, dinspre răsărit, lipsite de adăpost și de lemn» . . .

«In noua conjunctură specială, în noua structură economică a României, în cadrul noilor și sporitelor nevoi ale poporului românesc, lemnul apare într'o lumină cu totul vie. Lărgirea spațiului, împușinarea pădurilor și a lemnului, intensificarea industriei și agriculturii, ridicarea standardului de viață al unui popor, care trebuie scos din casele de pământ, înzestrarea gospodăriilor rurale, apărarea națională, — toate acestea au făcut peste tot și fac în România — și mai cu seamă într'o Românie nouă cu noi hotare — *toate acestea fac din lemn un element de viață de importanța aerului, apei și pâinei*».

Asemenea înălțătoare cuvinte, idei, făuritoare de idealuri și programe de activitate, impuls la muncă și luminătoare de drumuri, rostite în ambianța problemelor mari desbătute în această întrunire anuală a Corpului Tehnic silvic sunt nu numai momente de înălțare, ci îndemnuri neșterse, permanente, a căror acțiune nu se stinge.

In acest an, a luat ființă «*Asociația proprietarilor de păduri*», cu scopul ca să apere interesele acestora, ocrotind în acelaș timp interesele generale ale producției forestiere, să conlucreze cu Statul la propășirea avuției silvice naționale, să stabilească un echilibru între toți factorii economiei forestiere, astfel încât rentabilitatea pădurilor să fie asigurată, iar prețurile lemnului să se fixeze în raport cu evoluția generală a economiei naționale; să raționalizeze și adapteze taxele, impozitele și tarifele ce grevează exploatarea pădurilor, la cote proporționate cu produsele celorlalte avuții ale Țării, să fixeze normele de administrarea pădurilor, cu minime cheltueli.

Printr'un jurnal al Consiliului de Miniștri din luna August s'a înființat o *stațiune de experimentație forestieră în Bărăgan*, cu scopul ca să se ocupe cu experimentarea și creierea arboretelor

de diferite specii cum și a perdelelor de protecție în ținuturile secetoase și fără păduri.

Pe data de 1 Octombrie au fost trecute în administrația Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră o parte din pădurile dela C. A. P. S. din ocoalele: Sinaia, Carol I, Huffel și Murfatlar.

Din mulțimea legiuirilor și deciziilor din acest an, remarcăm și *Legea pentru combaterea insectelor forestiere*, apărută în Monitorul Oficial Nr. 93 din 22 Aprilie, care stabilește normele pentru asigurarea eficace a combaterii insectelor vătămătoare pădurilor.

Problema mult desbătută, a *înlocuirii lemnului în combustione pentru încălzire*, a căpătat un început de soluționare, printr'un Decret-Lege care reglementează întrebuințarea gazelor naturale pentru combustione în raza municipiului București.

În cadrul unei acțiuni de propagandă cu scopul de a arăta realizările muncii românești în timp de un an după ocupația bolșevică, în Guvernământul Bucovinei s'a deschis în ziua de 1 Noembrie la Cernăuți o *Expoziție Regională*, în prezența M. S. Regelui Mihai I și Reginei Mamă Elena.

Unul din cele mai reușite compartimente a fost fără îndoială standul Pădurilor Bucovinei și a Vânătoarei.

Timp de o lună cât a durat această expoziție, acest compartiment, instalat într'o impunătoare sală, a format punctul de atenție deosebită a vizitatorilor, contribuind în mare măsură la propagarea importanței pădurilor și lemnului în economia națională și a frumuseții pădurii și vânatului.

Pentru buna reușită a acestei manifestări de specialitate, a lucrat întregul Corp silvic din acest Guvernământ.

* * *

În pragul anului 1943, urmele anului care s'a sfârșit, se înlanțue în continuitatea noului an, în care pășim cu încrederea sporită de rezultatul muncii din anul trecut și cu energiile călite în activitatea intensivă în grele împrejurări, cu privirea înainte plină de încrederea biruinții.

ING. S. GÂRBŪ

PROBLEMA LEMNELOR DE FOC

— O SCURTĂ LĂMURIRE PENTRU MARELE PUBLIC —

de Ing. I. DAN

PROBLEMA lemnului de foc nu este nouă. Ea a fost și este discutată mereu și de cercuri foarte largi, deoarece alături de pâine și apă este elementul natural cel mai căutat pe piață, în special în cele șase luni friguroase ale anului, când se simte mai multă nevoie de combustibil pentru încălzit locuințele. Ba pentru orașele noastre, din lipsa altui material de încălzit locuințele și gătit mâncarea, consumația a fost totdeauna mare. Această problemă este veche de când lumea.

Criza lemnului de foc s'a făcut mai simțită pe măsura trecerii economiei naționale dela păstorit la agricultură și dela aceasta la comerț și industrie, care a creat aglomerații mari de consumatori în orașe, a înlesnit transportul dela distanțe mari prin mijloace mecanizate și în genere a împușinat în chip aproape catastrofal suprafețele împădurite dela câmpie și din regiunea dealurilor.

Prin urmare asistăm astăzi tocmai la o criză a lemnului de foc aproape în toată Țara și, deși s'a scris destul de mult relativ la această chestiune, credem, că totuși e bine să revenim din nou asupra ei.

Vom analiza problema din două puncte de vedere :

- a) Cauza lipsei lemnului de foc și
- b) mijloacele pentru remedierea acestei stări de lucruri.

Cauzele mai principale a lipsei lemnului de foc sunt următoarele :

- Sporirea populației,
- Micșorarea treptată a suprafeței păduroase a Țării și deci a capacității de producțiune,
- Lipsa mijloacelor de transport și a lucrătorilor,
- Mărirea teritoriului prin reocuparea unei provincii cu puține păduri,

— Consumul de combustibil sporit de nevoile războiului. Primele trei cauze sunt permanente, pe când celelalte sunt trecătoare și în funcție de vremurile în care trăim.

Din pricina concentrărilor și rechizițiilor, numărul lucrătorilor de pădure s'a redus simțitor, totuși în cursul anului trecut posibilitatea lemnului de foc a fost realizată în întregime, cel puțin la Fondul Bisericesc. Acest fapt n'ar avea mare importanță, dacă n'ar fi complicat cu problema transporturilor lemnurilor dela depozitele din pădure la locul de consumație.

Acestea sunt însă fenomene trecătoare, consecințe ale unor stări de războiu așijderea trecătoare.

Dar sporirea continuă a populației, mai ales la orașe și în centrele industriale, aduce o mărire a cererii de lemn, care din cauzele arătate mai sus nu poate fi complet satisfăcută.

Reducerea suprafeței păduroase a Țării prin exploatări neregulate în epoca postbelică, are drept consecință scăderea simțitoare a cantităților de lemn, ce ar fi urmat să se exploateze anual pe baza posibilității normale a pădurilor. Cine dorește să se documenteze, să nu recurgă la cifre, care de altfel din lipsa unei statistici reale sunt foarte aproximative, ci să alerge de exemplu, dealungul Bucovinei cu o hartă din anul 1914 a pădurilor din această provincie și să cerceteze ici-colo pădurile situate dealungul drumurilor, și va vedea ce a fost și ce ne-a mai rămas ca suprafață și calitate. Nu mai vorbesc de celelalte provincii unde exploatările s'au făcut mai abuziv și unde râpele sterpe, în locul pădurii de odinioară, se văd de departe.

Deci sporirea consumației din pricina înmulțirii populației pe de o parte, iar pe de alta împușinarea pădurilor sunt cauze suficiente și convingătoare prin ele înșile, ce contribuiesc la criza lemnului de foc și în acelaș timp motive de a căuta soluția în altă parte: la înlocuirea lemnului de foc pentru trebuințele casnice cu alt combustibil.

Realitatea crudă ne arată, că nu mai avem pădurile de odinioară, care să dea cantități suficiente de lemn de foc, exploatănd numai posibilitatea normală, așa că soluționarea problemei nu este ușoară, fiindcă aceste lipsuri nu sunt datorite unei stări trecătoare, ci în general unor cauze mai profunde ce se vor adânci treptat cu timpul și cu creșterea populației.

Până acum factorii competenți au acționat numai la su-

prafață, adică prin înlăturarea fenomenelor temporale: desconcentrarea lucrătorilor, a cailor, a căruțelor și intensificarea tăierilor în păduri, mai ales în pădurile care trebuiesc scutite complet de tăieri.

Bunăoară transportul lemnului de foc pe C. F. R. fiind greu de executat, se taie uneori pădurile din preajma orașelor, fără să se țină seama de posibilitatea lor normală. Consecința acestui fapt va fi dispariția lor, fiindcă fenomenul acesta se repetă din nenorocire destul de des.

Toată lumea, ba chiar și autoritățile administrative, se uită aproape numai la pădurile din jurul centrelor locuite, fără să chibzuiască mai profund și să ia măsuri în consecință. Noi silvicultorii însă, ca unii ce cunoaștem mai bine rolul pădurilor în viața unui popor, suntem datorii a atrage atențiunea asupra acestui fenomen.

Cu strângere de inimă am cetit zilele trecute în ziare cum un primar, pentru a aproviziona populația urbei sale, a organizat tăierile în pădurile din apropiere, pentru care fapt bine înțeles locuitorii și ziarul în chestiune îi aduc osanale.

Dar oare, pădurile în general și cele din regiunea centrelor locuite au numai rolul de a încălzi sobele? N'au oare un rol mai mare de ordin social, economic și etic?

În statele occidentale se creiază păduri pe cale artificială pentru salubritatea și buna stare a orașelor, iar la noi asemenea păduri se distrug, cu toate că știm că o pădure odată distrusă cu greu se mai poate reface.

Desigur prin acest sistem este mult mai ușor de a ieși din impasul momentan fără mari eforturi; dar această problemă este mult mai serioasă. Ea are două aspecte: unul economic și altul social. Numai așa privită chestiunea poate fi rezolvită în întregime pentru viitor.

La cele induse mai sus trebuie de remarcat încă următoarele. Standardul de viață al țaranului nostru este foarte redus în comparație cu cel al țaranului din țările occidentale, iar agricultura este destul de rudimentară, în consecință și consumul lemnului de către populația sătească, în raport cu numărul ei, este destul de redus.

Noi însă suntem la o răscruce de drumuri, la începutul unei epoci, când probabil va începe o nouă viață și pentru ță-

ranul nostru. Concomitent cu dezvoltarea agriculturii și ridicarea economică a țaranului, se va mări considerabil și consumul lemnului atât de lucru cât și de foc.

Am convingerea fermă că într'o gospodărie rațională, pădurile noastre nu pot satisface cerințele de lemn de foc ale populației noastre. Dacă totuși aceste cerințe, în mare parte sunt satisfăcute, aceasta se face numai în detrimentul pădurilor și principiilor economice, fiindcă se exploatează pădurile peste posibilitatea lor normală și apoi se distruge un lemn ce ar putea folosi foarte bine altor scopuri. Consecința acestor stări anormale nu va întârzia să se vadă; atunci însă va fi probabil prea târziu.

Iată deci că în viitor problema va avea un aspect și mai grav.

De aceea măsuri ca intensificarea tăierilor sunt soluții de moment, luate în detrimentul pădurilor pentru a satisface nevoi urgente ale populației suferinde, dar în fond nu rezolvă cu aproape nimic chestiunea.

Problema lemnului de foc este deci complexă și nu poate fi rezolvită decât privind-o sub aspectele ei : economic și social și într'o perioadă de timp mai lungă.

Măsurile ce trebuiesc luate sânt așijderea foarte variate și în funcție de timp și le-am putea numi, după natura lor ; A) măsuri în cadrul actualului sistem de încălzire și B) măsuri care au drept scop chiar schimbarea sistemului însăși de încălzire.

A. Măsuri în cadrul actualului sistem.

1. Intocmirea unei statistici exacte a pădurilor Țării, spre a se cunoaște producția normală, cât și sortimentele respective. E necesar să știm care este cantitatea de lemn ce poate fi utilizată pentru foc, fără să abandonăm totuși principiul economic, adică de a folosi lemnul după calitățile sale și cât mai rațional.

2. Intocmirea unei statistici exacte a populației Țării cu arătarea necesităților ei de combustibil, pe regiuni, orașe, sate etc. tot așa a tuturor întreprinderilor industriale ; fiindcă abia după ce vom avea la dispoziție aceste elemente statistice, vom putea ști exact cum stăm și ce măsuri trebuiesc luate cu privire la producție, transport și consumație.

3. Mărirea procentului păduros al Țării prin creerea de noi păduri pe terenurile improductive, pe marginea râurilor, pentru consolidarea terenurilor, creerea perdelelor de protecție, mai ales în regiunile unde se simte lipsa lor și altele.

Pentru aceasta e necesar a se întocmi un plan general pe întreaga Țară și realizarea lui să se facă cu cele mai indicate mijloace tehnice, cum au făcut-o și alte state.

4. Ameliorarea pădurilor existente prin măsuri culturale pentru activarea creșterii lor.

5. Construirea de mijloace de transport spre a putea exploata pădurile situate în regiuni până acum neaccesibile, și deci a feri de distrugere completă pădurile din preajma orașelor și satelor.

Pentru a putea apoi utiliza și comercializa rămășițele de parchete din regiuni muntoase, care de altfel putrezesc pe loc, e necesar un tarif preferențial pentru transportul lor pe C. F. R. și organizarea rațională a transporturilor.

6. Pentru a putea rezolvi această importantă și grea problemă de natură socială și economică, este absolut necesar să se creeze o organizație specială de Stat cu autoritatea și competența necesară.

7. Completarea lipsei de lemn de foc cu alt combustibil.

B. Măsuri pentru înlocuirea treptată a lemnului de foc.

Se credea la început că în locul lemnului se vor întrebuința cu timpul, mai ales în construcții, alte materiale, ca fierul, cimentul, țigla, etc. Totuși lemnul are din ce în ce mai multe întrebuințări, de pildă, în Suedia, Germania și Finlanda, celuloza se fabrică aproape numai din lemn. Tot așa lemnul are întrebuințare în industria textilă a stofelor de îmbrăcăminte. Pe cale chimică se produc o mulțime de derivate ale lemnului. Le cunoaștem cu toții și nu e nevoie să le mai amintim. În Germania mai ales lemnul are foarte variate întrebuințări, astfel citim în ziare, că știința germană a reușit să producă o nouă materie primă, denumită lemn turnat, lemn omogen. Calitățile speciale ale acestuia sunt, spre deosebire de lemnul natural, egalitatea și omogenitatea deplină. Se întrebuințează în deosebi pentru fabricarea mobilelor, pentru uși, îmbrăcăminte

de perete, etc. Placa de lemn omogen tare se întrebuițează pentru podeală, construcția interioară a vaselor și vagoanelor. Deoarece materia primă a fibrelor de lemn omogen se obține din rămășițele dela prelucrarea lemnului, iată că se prezintă o soluție bună pentru utilizarea acestor deșeuri.

Putem deci spune, că aproape nu există o bucățică de lemn ce n'ar putea avea întrebuițare în industrie.

În țările cu o populație densă, cu industrie dezvoltată și unde materia primă este rară cum e Germania, lemnul a ajuns să fie materia primă cea mai importantă și cu cele mai variate întrebuițări. De multă vreme acolo lemnul nici nu mai contează pentru încălzit și are alte întrebuițări mult mai raționale. Ba din contră, se consideră drept crimă întrebuițarea lemnului pentru foc.

Astfel ne informează din Germania fostul nostru coleg, d-l ing. silvic Heinrich Pichlmayer, că în ocolul silvic pe care-l conduce, nici d-sa ca șef de ocol și nici personalul silvic n'are dreptul să folosească lemnul din pădure, nici chiar deșeurile ca combustibil, ci numai cărbunele.

Intrucât lemnul a ajuns și la noi să fie una din materiile prime cele mai importante, se impune, schimbarea progresivă a sistemului de încălzire prin întrebuițarea altui combustibil, pentru a nu distruge lemnul prin ardere, rămânând să se întrebuițeze pentru foc numai în adevăr sortimentele absolut inferioare și care nu pot fi utilizate mai bine.

Știm că în satele din regiunea pădurilor populația va întrebuița încă multă vreme lemnul pentru foc, dar în orașe, centrele industriale și satele dela câmpie, lemnul de foc se poate totuși înlocui cu timpul cu alt material.

De altfel în multe întreprinderi a și fost înlocuit.

Ne lipsește o statistică exactă a consumului de lemn de foc, dar dacă avem în vedere că numai Capitala Țării,* după date mai exacte, consumă anual cca. 115.000 vagoane lemn de foc, ne putem da seama de importanța problemei.

Întrebuițarea lemnului la ars are următoarele desavantaje :

— Lemnul reprezintă un volum mare și absoarbe mijloacele de transport ale Țării, tocmai în epocile când e necesară transportarea altor produse, ca cereale, sfecla de zahăr, etc. Transportul lui este puțin economic față de alte produse.

— Lemnul este distrus în loc să fie folosit ca materie primă în industrie și în alte variate întrebuințări, deci este un sistem nerațional;

— Reduce suprafața păduroasă a Țării în mod inutil;

— Întrebuințarea lemnului la ars în orașe mari nu este estetică, etc.

O proporție de cca. 76⁰/₀ din lemnul exploatat în Țara noastră se folosește pentru foc și numai cca. 24⁰/₀ pentru lucru. Acest raport între cele două mari grupe de sortimente dovedește nu numai calitatea inferioară a lemnului ce se exploatează (vezi «Viața forestieră» Nr. 7—9: Producția pădurilor Statului, de Ing. V. V. Vasiliu) dar, eu afirm și modul puțin economic de întrebuințare al lemnului.

Prin urmare și având în vedere că esențele principale cum e fagul, carpenul, salcâmul, plopul și chiar salcia, care astăzi sunt destinate distrugerii prin foc, au întrebuințare în industrie și în multe alte ramuri de activitate ale omului, schimbarea sistemului de încălzire și întrebuințarea altui combustibil, cel puțin în industrii și în centrele mari, nu numai că va ușura problema combustibilului pentru încălzit, dar, suntem convinși, va da și un alt aspect situației economice dela noi.

* * *

Alte materiale și sisteme de încălzire ce se pot folosi la noi în Țară ar fi:

a) Cărbunele ce se găsește încă în zăcăminte destul de însemnate. Ar putea fi întrebuințat cel puțin în unele părți ale Țării și în anumite întreprinderi într'o proporție mai mare decât până acum.

b) Gazul aerian care în centrele din Vest este întrebuințat pe o scară întinsă, ar putea fi folosit și în unele regiuni dela noi. Tot așa gazele de sonde și metan.

c) Sobele electrice sunt foarte practice, fiindcă se ține curățenie, nu este pericol de foc și apoi nu e necesar transportul atât de costisitor și greu al lemnului. Electrificarea Țării se impune deci și din acest motiv.

d) Sobele de petrol apărute în timpul din urmă câștigă tot mai mulți aderenți, aceasta pentru orașe și centre indus-

triale, fiindcă sătenii din preajma pădurilor încă multă vreme vor folosi lemnul pentru ars.

e) Brichele de tot felul.

f) Alte materii pentru satele din regiunea șesului sunt paie, băligarul, turba, cozile de floarea soarelui, etc.

Nu ne închipuim că această schimbare s'ar putea face deodată, ci va fi necesară o lungă perioadă de timp pentru transformare.

Totuși trebuie să începem a privi problema serios și să pășim la rezolvirea ei.

În primul rând trebuie să fie pregătită opinia publică că *Țara noastră nu are lemn de foc suficient și apoi că, este un procedeu neeconomic și nerațional de a distruge lemnul prin ardere.*

Când te uiți pe străzile Cernăuților la căruțele ce transportă lobde de fag, atât de frumoase, și când te gândești ce variată întrebuințare are acum fagul în industrie și cât de puține mai sunt arboretele care ne pot da un asemenea lemn, trebuie să tragi concluzia că suntem cel puțin niște risipitori.

Lumea consumatoare, pretențioasă și superficială, judecă aptitudinea personalului silvic după calitatea lemnului de foc livrat.

Este necesară deci o propagandă intensă din partea cercurilor noastre forestiere pentru a convinge lumea și în special autoritățile chemate a rezolvi problema lemnului de foc, despre adevărata situație, pentru a păși cu un ceas mai devreme la rezolvirea ei pe baze adevărate și conforme cu interesele viitoare și permanente ale Neamului.

Până acum măsurile luate constau în scutiri de mobilizare și rechiziție, a oamenilor și vehiculelor, apoi tăierea anticipată a posibilității viitoare. Dacă prin primele măsuri se ameliorează situația de moment, prin a doua măsură se anulează prevederile amenajamentului, aducându-se o perturbare planului de tăieri, fiindcă în anul următor nu numai că nu se poate compensa plusul tăiat anul acesta, dar se impune din nou tăierea anticipată a altei posibilități. Prin acest sistem însă nu numai că se întrece cu tăierile posibilitatea normală și nu numai că se inversează ordinea prevăzută în planul tăierilor, dar se sacrifică uneori, în modalitatea de tratament a tăierilor progresive, cerințele culturale și de regenerare ale arboretelor.

În calitate de conducător al serviciului tehnic al Fondului

Bisericesc, dându-mi seama de greutatea ce se ivesc în calea unei restabiliri a ordinii în tăieri cât și a aducerii la normal a exploatărilor, am ținut de datoria mea de a atrage din nou pe această cale atenția tuturor celor chemați, asupra acestei importante probleme sociale cu adânci repercusiuni asupra gospodăriei forestiere.

Trăim vremuri grele, alte nevoi primează și trebuie să-ți satisfăcute, suntem în plin războiu și poate acum în împrejurările de astăzi nu se poate da altă soluție problemei, totuși însă trebuie încercate și alte sisteme și mai ales creată în această privință o altă mentalitate la noi în Țară.

Acesta este și scopul acestui articol.

ILIE DAN

REFLECȚIUNI ASUPRA PREȚULUI LEMNULUI ROTUND DE RĂȘI- NOASE ÎN ANUL 1941-42

---

de Ing. I. RĂTAN

LA FONDUL BISERICESC ort. rom. din Bucovina, s'a marcat în toamna anului 1941 o tendință de normalizare a prețului pentru lemnul rotund de rășinoase.

Pentru a dovedi acest fapt, vom examina pe scurt factorii determinanți ai prețului lemnului, după care vom înfățișa reprezentarea lor grafică, în ultimii ani.

Determinanții prețului lemnului rotund de (rășinoase) sunt :

1. Cererea și oferta — adică conjunctura pe piața internă și externă ;
2. Prevederea industriașilor și comercianților de lemn ;
3. Deprecierea puterii de achiziție a monedei și deci creșterea indicelui de trai și
4. Mâna de lucru, care intră 50—70% în valoarea lemnului.

Examinând succesiv evoluția fiecăruia dintre acești factori, se observă :

a) Cererea și oferta în materie de lemn de rășinoase (cherestea, deci lemn rotund) a fost restabilită în 1937, — dată care se poate considera ca normală și de la care se poate pleca.

Apoi în 1938 a crescut cu cca. 20% față de 1937, dar în 1939 a scăzut din cauza războiului, pentruca în 1940, în urma evenimentelor care au deranjat direct

economia românească, să scadă și mai mult. Imediat însă s'a redresat pentru ca în toamna anului 1941 să atingă niveluri neajunse până aci.

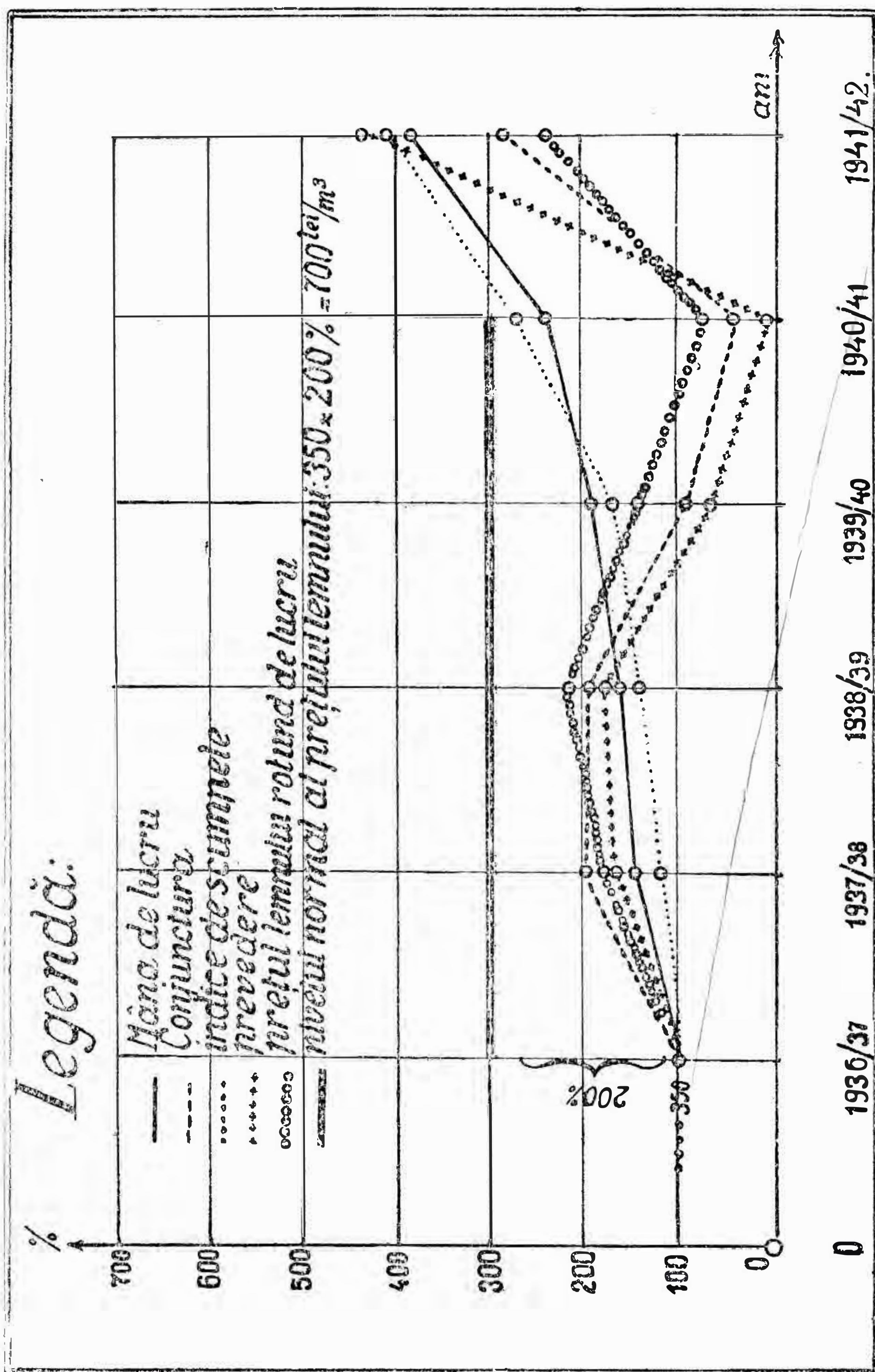
b) *Prevederea comercială* a avut și ea cam aceeași evoluție, cu deosebirea că în 1940 a decăzut total, pentru ca în primăvara anului 1941, pe baza noilor perspective create de războiu, să marcheze o ascensiune, în sensul că toată lumea comercianților de lemn, a simțit mari nevoi de materie lemnoasă în viitorul apropiat al acestui an.

c) *Deprecierea puterii de achiziție a monedei*, s'a marcat prin sporirea în creștere a indicelui de scumpete, care pornind din 1937 a mers progresiv crescând în raporturi dela 100 la 150—200, până ce în 1940 a atins 300 și în 1941 a ajuns la 500 față de 1937, echivalentul cifrei de 100.

d) *Mâna de lucru*. În funcție de aceste considerente, toți factorii determinanți ai prețului lemnului sunt în ascensiune. Adică ei evoluează conform normelor de adaptare la noile condiții de viață economică, căutând pe cât posibil să păstreze raportul existent între prețul lemnului și valoarea tuturor celorlalte elemente componente ale traiului zilnic. Dintre toți acești factori *mâna de lucru*, din cauza sporirii progresive a prețurilor alimentare, de îmbrăcăminte, de materiale tehnice și fier, a crescut în mod cu totul disproporționat față de toate celelalte.

Astfel, lemnul a rămas cu mult în urmă față de creșterea valorii la fier, alimente, îmbrăcăminte, etc. și chiar față de accentuata creștere a deprecierei puterii de cumpărare a monedei.

Pentru a ajunge la concluzii și cifre pozitive, vom reda grafic expunerea de mai sus.

Prin urmare se constată că prețul mediu actual de 700 lei pe m. c. loco pădure, la lemnul de rășinoase, este inferior prețului mediu de 500 lei pe m. c. loco pădure, pe tulpină, din 1937; deci încă nu-i cel normal, al evoluției economice actuale.

Ing. RĂTAN

REFLECTIUNI ASUPRA NECESITĂȚII REGIEI PROPRII ÎN VALORIFICAREA VÂNATULUI DIN PĂDURILE FONDULUI BISERICESC

de Ing. I. VOLOȘCIUC

Odată după războiul mondial din 1914 — 1918 se observă un reviriment puternic în favoarea formării unui curent prielnic cultivării și dezvoltării vânatului, aproape în toate țările în care climatul cultural a făcut din vânat și valorificarea lui un bun producător de venituri cu perspectivă de durată și de crescândă apreciere în largul intereselor publice.

Nu a fost de mirare deci, că și Țara Românească cu patrimoniul ei păduros pe deoparte și Delta Dunării pe de altă parte — două imense rezervoare pentru vânatul păros și aripat — nu a ezitat cu toate greutatele inerente unei administrațiuni încă neînchegate, să legifereze o nouă lege în materia vânătoarei, care cu toate că nu poate avea pretenția de a fi cea mai perfectă, totuși trece drept una din cele mai moderne.

Fondul Bisericesc ca cel mai mare proprietar de păduri în acest colț de țară, și cu un trecut onorabil în administrarea vânătoarei s'a îndrăcit cu ușurință în noua orânduire vânătoarească deși nu avea în program bine conturat în ce privește exploatarea vânătoarei.

Prefacerile sociale, economice și tehnico-silvice la care au fost supuse toate gospodăriile pădurărești, cereau imperios ca și esențiala latură a economiei vânatului, exploatarea vânătoarei să fie întemeiată pe baze noi pentru a garanta pe deoparte un randament maxim material și moral iar pe de altă parte pentru a nivela conflictul biologic între pădure și vânat — care întrevăzut de specialiști silvici și vânători trebuia odată fatal să ducă după o luptă mai lungă sau scurtă la sacrificarea unuia din acești componenți ai avuției noastre naționale.

Spre deosebire de administrația pădurilor statului care spre regretul nostru al silvicultorilor — din motive pe care spațiul acestui articol nu ni-l îngăduie a le înșira — nu a reușit să dețină în mâinele ei și conducerea destinului vânatului — Administrația Fon-

dului din Bucovina nu a înțeles să cedeze nimic din drepturile ei de mare proprietar, căci pregătită în mod pozitiv în ale vânătărei — a urmat a aplica programul antebelic de valorificarea vânătărei prin care dreptul de a vâna, parte se exercita de Administrația Fondului prin unitățile sale exterioare, iar parte se arenda vânțătorilor cu reputație.

Această stare de lucruri a dăinuit până în anul 1935 care deși a constituit pentru Administrația Fondului un popas, totuși a avut binefăcătoare și certe urmări pentru economia de viitor a vânătului din pădurile Fondului Bisericesc.

Când în compartimentul forestier din vieța economică a Țării—se cristaliza tot mai evident un nou curent de exploatarea, industrializarea și comercializarea produselor lemnoase aut pentru a naționaliza cât și pentru a standardiza această importantă ramură de producție națională — când deci regia proprie deveni o dogmă de organizație proprie națională, era de așteptat că problema vânătărei din marile proprietăți forestiere ale Statului și celorlalte fundațiuni să nu rămână în laturea ei economică și sportivă pe de o parte nici o sinecură a unor privilegiați iar pe de altă parte nici un copil al nimănui.

La Fondul Bisericesc erau la această dată arendze cca. 28.000 ha. pe bază de contracte de lungă durată încheiate îndată după războiul mondial.

În acest areal arendat intrau unele din cele mai bune terenuri de vânțătoare atât din punct de vedere al situației geografice cât și al stării vânătului, fapt care a avut drept umare o intensă campanie din partea susținătorilor valorificării vânătului prin arendare — care prin încercări istovite căutau să demonstreze tocmai cu rodul Fondului că numai prin arendare se pot obține rezultate strălucite la valorificarea vânătărei din pădurile acestei instituții.

Intensitatea exploatărilor forestiere în regie proprie atât sub raportul cantității cât și al sortimentelor impuse prin conjunctura pieței și puterea de producție a pădurilor Fondului, evident că atingeau—deși în măsură de tot redusă—interesele vânătorești ale unor arendași, care neînțelegând rostul vremurilor nu numai că prilejuiau un conflict destul de grav între proprietar și arendaș dar puteau eclipsa și tradiționalele sentimente de camaraderie vânătorească între vânțător și silvicultor, sigur și dauna vânătului și a vânătărei. Dar chiar dacă un arendaș ar fi de bună credință

el tot n'ar putea să vadă just problema vânătorească al marelui proprietar de păduri, fiindcă fauna pădurilor ca vieață nu poate fi înțeleasă și despărțită de mediul ei firesc și determinant care este pădurea și îngrijitorii ei.

Intre pădure și vânat silvicultura modernă cunoaște o adversitate biologică care, nebăgată de seamă la timp oportun, poate să compromită fie vânatul, fie pădurea în cazul când se accentuează nesocotit unul în dauna celuilalt.

Or, tocmai silvicultura actuală a deslegat în mod fericit această problemă căci ea recunoscând în orice caz primatul pădurii, realizează totuși un echilibru armonic între aceste două componente vii ale naturei: pădurea și vânatul.

Fondul Bisericesc prin suprafața de pădure pe care o administrează, constituie nu numai o imensă proprietate comasată într'o singură regiune și sub un comandament unic, dar și o perfectă unitate gospodărească, o admirabilă rotunjire de teritorii de vânătoare cu toate elementele variate ale faunei, cu o organizație de control și execuție dotată cu pregătiri tehnico-silvice și vânătorești.

Când deci această suprafață de 237.000 ha este împânzită de cca. 500 organe silvice de teren și când deci la cca. 500 ha revine câte un slujbaș dintre mulți cu patimă înăscută de a ocroti și păzi vânatul care nu cedează dacă se lovesc de neajunsuri, de pericole, care rezistă mereu cu o inepuizabilă încredere în sine, cu un curaj și abnegație ce trebuie să ne stoarcă de multe ori admirația noastră, mai ales când ne gândim că atâtea acte de înaltă valoare etică în cele mai rare cazuri își pierd anonimatul lor, când acest splendid domeniu păduros este populat de prezent cu cca :

1.	250 cerbi	cu o val. comerc. de lei	10.000 buc.	=	2.500.000
2.	300 ciute	„ „ „	„ „ „ 5.000	„	= 1.500.000
3.	10 urși	„ „ „	„ „ „ 50.000	„	= 500.000
4.	600 căpriori	„ „ „	„ „ „ 2.000	„	= 1.200.000
5.	900 căprioare	„ „ „	„ „ „ 1.000	„	= 900.000
6.	150 cucoși de munte	„ „ „	„ „ „ 2.000	„	= 300.000
7.	300 mistreți	„ „ „	„ „ „ 1.000	„	= 300.000
8.	700 vulpi	„ „ „	„ „ „ 1.000	„	= 700.000
9.	1500 epuri	„ „ „	„ „ „ 70	„	= 108.000
10.	lupi, râși, jderi, nornițe				100.000

Total rotunjit : 8.000.000

care formează un important capital de bază și o cheazășie de mare dimensiune pentru viitor.

Când din acest stoc de vânat se pot împușca deocamdată anual numai:

15 cerbi de către oaspeți a 20.000 lei	300.000 lei
5 cerbi de către funcționarii merituoși in ale vânătoarei a 3.000 lei	15.000 „
20 ciute în vederea selecționării vânatului a 3.000 lei	60.000 „
30 căpriori de către oaspeți a 2.000 lei	60.000 „
30 căpriori pentru funcționari a 1.000 lei	30.000 „
50 căpriori în vederea selecționării a 1.000 lei	50.000 „
1 urs a 50.000 lei	50.000 „
10 cocoși de munte a 2.000 lei	20.000 „
8 cocoși de munte pentru funcționari a 1.000 lei	8.000 „
80 vulpi a 1.500 lei	120.000 „
500 epuri a 50 lei	25.000 „
25 mistreți a 2.000 lei	50.000 „

cu o valoare comercială totală de lei . . . 788.000 lei

când deci acest capital viu dă o producție materială atât de mare și

când această rentă materială este dublată și de aportul moral ce-l aduce vânătoarea — acest inegalabil mijloc de atracție și propagandă — care ocaziona să ni se vadă munca și progresul nostru din cele mai îndepărtate funduri ale pădurilor noastre ca și minunatele frumuseți ale acestui colț de țară, problema vânătoarei dela Fondul Bisericesc avea o singură soluție — regia proprie.

Aceste considerente au impus atunci principiala trasare a economiei vânătoarei dela Fond în spre o administrare total independentă — care acuma în anul 1941 prin cuvântul hotărâtor al Eforiei dela Fond — se deplasează definitiv și integral în făgașul natural și fecund al regiei proprii.

Prin această hotărâre și acest sector de viață al Fondului Bisericesc este pe deplin limpezit și orientat și astfel administrarea pădurilor noastre atinge punctul culminant, căci gospodăria acestora este de acum înainte independentă, cu libertate de acțiune în toate ramurile ei de producțiune.

În acest fel vânătoarea nu poate fi niciodată o preocupare pasageră și întâmplătoare ci o prea frumoasă și nobilă îndeletnicire profesională permanentă și obligatorie pentru tot ce este silvicultor, menită să ridice potențialul moral și material al acestei Instituții.

Într'un articol viitor vom expune organizarea și modul de funcționare al serviciului de vânătoare sub regimul regiei proprii.

Ing. A. VOLOȘCIUC

O PROBLEMĂ VITALĂ: ORGANIZAREA TRANSPORTURILOR FORESTIERE

---

de ING. V. BIVOL

DIN TOT COMPLEXUL economiei forestiere, în timp de pace, s'a dat cea mai mare atenție exploatării și comercializării produselor lemnoase, iar problema perfecționării transporturilor a rămas pe ultimul plan al preocupărilor.

Numai războiul actual a evidențiat pe deplin ce importanță au transporturile pentru economia generală a Țării.

Experiența ultimelor războaie a dovedit că pe lângă distrugerile inerente, războiul prezintă și un fenomen pozitiv, căruia știința și tehnica îi datorează un impuls enorm, din pricina sfortărilor supreme ale colectivității naționale, pentru a perfecționa toate mijloacele, în scopul obținerii victoriei.

De altfel, războiul modern, în ultimă analiză, nu este altceva decât tot o problemă de transporturi, fiecare participant căutând a pune pe inamicul său într'un dispozitiv de luptă, unde posibilitatea inamicului, de a transporta trupe și material de război să fie slăbită, desorganizată, aducând apoi, în mod inevitabil, prăbușirea rezistenței, așa cum s'a întâmplat în războiul trecut cu puterile centrale, nevoite să facă față transporturilor pe două fronturi, depărtate la mii de kilometri. Iar succesele Germaniei în războiul actual se datorează scurtării liniilor operative și deci intensificării posibilităților de transport.

În ce privește transporturile forestiere, nu este încă în deajuns cunoscut pericolul ce prezintă, în timp de războiu — slăbirea acestor transporturi, într'o țară ca România, unde pădurile prezintă o sursă vitală — nu numai în ce privesc veniturile Statului, dar și pentru existența însăși a populației, dela munte și coline.

Pe lângă folosirea directă a căilor de comunicații forestiere, cum aceasta a avut loc în actualul războiu, la căile ferate forestiere ale Fondului Bisericesc dela Moldovița și Falcău întrebuințate de armată, cu mare succes, pentru operațiuni militare,

transporturile forestiere au deservit interesele armatei în formele cele mai multiple și slăbirea acestor transporturi ar însemna ca armata să fie lipsită de lemne de foc în timpul iernei, de materiale lemnoase de lucru, necesare pentru cantonamente, poduri, fortificații, arsenale și ateliere.

Nu mai puțină înrâurire ar avea scăderea transporturilor forestiere asupra economiei generale a Țării.

Fără mijloace de transport, produsele lemnoase ar rămânea neexploatate, sau vor da loc și la cazuri mai grave: putrezirea și deprecierea materialelor lemnoase exploatare și încă netransportate.

Această slăbire a transporturilor forestiere ar produce deci dezastre financiare pentru instituțiile noastre naționale a căror producție economică se bazează pe valorificarea produselor lemnoase, extrase depe terenuri unde se folosesc căi de transport mai complexe, cum sunt C. A. P. S.-ul, Fondul Bisericesc din Bucovina, Reșița, Comunitatea de Avere Caransebeș și toate domeniile păduroase particulare din regiunea Carpaților.

Se poate deci ușor închipui, câte greutateți financiare și dezastre ar procura economiei Țării oprirea transporturilor forestiere la aceste instituții, care dețin sursele principale de producție forestieră.

Nu trebuie uitat că situația noastră economică forestieră este agravată printr'o exploatare nemiloasă în timp de pace, a masivelor noastre dela câmpie.

Este o tragedie a silviculturii românești, desbătută până acum pe larg în literatura noastră de specialitate, dar a cărei concluzie practică este că pădurile câmpiilor fiind epuizate, toată greutatea cade asupra masivelor dela munte. Inșă aceste masive nu se pot valorifica decât prin organizarea și susținerea mijloacelor complexe de transporturi, iar orice slăbire a lor sau a cadrelor de specialiști, care le deservesc, va aduce incalculabile pagube pentru Țară.

Nu trebuie uitat că și alte ramuri ale economiei ca: agricultura, minele, industria metalurgică, etc., se vor resimți odată cu slăbirea transporturilor forestiere.

La fel, exploatările miniere și industriile metalurgice sunt legate de căile forestiere, care formează la munte accesul la zăcămintele miniere.

Este fapt cunoscut de toți în Bucovina, că alimentarea

populației dela munte, în timpul iernei, nu se poate face, decât cu ajutorul căilor ferate forestiere ale Fondului Bisericesc.

În ce privește populația dela orașe, se pot închipui urmările, la care poate duce lipsa lemnelor de foc și lucru în marile centre populate ale Țării.

Dacă neglijarea transporturilor forestiere aduce enorme pagube economiei Statului și grave prejudicii populației, în schimb o atenție și sforțare în ridicarea nivelului de transporturi, în timp de războiu, poate aduce o îmbunătățire, de care se va folosi și economia după războiu.

Intr'adevăr, intensificarea transporturilor forestiere va impune ridicarea nivelului tehnic al lucrărilor și va duce la modernizarea transporturilor, găsindu-se soluțiile cele mai practice și adecvate condițiilor locale.

Executarea căilor ferate forestiere proiectate și necesare exploatării normale în munții Carpaților, electrificarea unor linii de comunicații, motorizarea transporturilor, întrebuințarea gazogeneratorilor, cu întrebuințarea lemnului, ca producător al energiei de transport, perfecționarea transportului pe apă și pe drumurile de iarnă, — sunt atâtea probleme care au așteptat până acuma rezolvarea lor în România.

Asigurarea plasamentului larg a materialelor lemnoase, pe lângă prețurile avantajoase ale pieței de războiu, vor permite să se facă investiții noi, iar ca mână de lucru pentru construcții de căi de transporturi forestiere, vor fi cu folos întrebuințați prizonierii de războiu, aceasta bine înțeles, cu condiția ca toate cadrele noastre de specialiști la transporturi, cum și căraușii dela coline, să fie mobilizați pe loc, iar maximalizarea prețurilor la materialele lemnoase să vizeze numai înlăturarea speculei și să nu atingă nivelul vital al rentabilității întreprinderilor forestiere.

Sperăm că odată cu impulsul dat de satisfacerea cerințelor impuse de războiu se vor risipi unele prejudecăți, care mult au dăunat în trecut dezvoltarea tehnice și modernizarea transporturilor forestiere.

Va dispărea mentalitatea, susținută de politicianismul veros, care împiedică construirea de noi căi ferate forestiere sub cuvântul că construirea lor ar lipsi populația de câștiguri prin executarea căraușiei primitive cu carul.

Această mentalitate primitivă, susținută în mod artificial și

interesat de politicieni, va dispărea în urma eforturilor impuse de războiu.

Se va ridica nivelul industrial al Țării, se vor moderniza transporturile forestiere, iar țăranul nostru de la munte va căpăta locul său firesc în industria forestieră.

Războiul va impune pătrunderea tehnicii și industriei în acele ramuri a economiei naționale, care au rămas până acum în stare de primitivism.

Datoria noastră a tehnicienilor este de a prevedea din timp aceste transformări, ce va aduce războiul și a li se da o îndrumare, formând totodată cadre de specialiști autohtoni, capabili de a face față problemelor, ce vin cu pași repezi spre noi.

Ing. V. BIVOL

PEPELEA DIMITRIE, avocat

BEJAN IOAN, brigadier silvic

PRELIPCEANU CONSTANTIN, brigadier silvic

MATIASEVICI CRIZANT, brigadier silvic

SIDOR IULIAN, practicant silvic

CEAICA IFRIM, casier

dela fabricile de cherestea

NISTOR DIMITRIE

SASU GAVRIL, brigadier silvic

JITARIU ALEX., practicant silvic

LUȚIAC ILIE, funcționar la conducerea c. f. f. Falcău

Căzuți la datorie.

CINEGETICE

Ocupația vremelnică bolșevică în Bucovina de Nord a adus grave prejudicii vânatului de tot felul din această regiune.

Se pare că administrația U. R. S. S. a căutat să distrugă contingentele de vânat, promovându-se prinderea acestuia prin curse de tot felul, ce se distribuiau prin cooperative pe prețuri derizorii.

Astfel, orice cetățean dornic de vânat primea în schimbul unei ruble cursă, cu condiția de a preda blana vânatului capturat cooperativei.

Locuitorii nu aveau dreptul la arme de vânătoare.

Vânatul nobil ce a supraviețuit iernii 1940/41 a fost în parte distrus de armata de ocupație.

În restul provinciei, teritoriile de vânătoare căzând în zona de

operații, vânatul n'a avut liniștea și îngrijirea necesară.

Și pescuitul în apele de munte a avut de suferit, mai ales primăvara, din cauza revărsărilor de părae.

Boncănitul din toamna 1941 ne-a dat rezultate satisfăcătoare.

S'au împușcat 18 cerbi, dintre care cel al d-lui G. Luța (în ocolul Breaza) este cel mai bun—are 18 raze fără soț, cu 194 p. N.

Au mai împușcat:
d-l Min. Pflaumer, 1 taur în ocolul Pojorâta;
d-l Primar Ell-

gering, 2 tauri în ocolul Iacobeni; d-l Reinhardt, 1 taur în ocolul Pojorâta; d-l Ing. Pașcovici, 1 taur în ocolul Pojorâta; d-l Ing. Dan, 1 taur în ocolul Putna; d-l Consul Huber, 1 taur în ocolul Iacobeni.

Trofeul G. Luța

Boncănitul din toamna 1942 a fost mai slab. În unele regiuni au stingerit și lupii, care s'au înmulțit peste măsură.

Cel mai bun taur a fost împușcat de d-l. Ing. Teleagă în ocolul silvic Solca — are 18 raze și 195 puncte Nadler (după o măsurătoare provizorie).

* * *

Eforia Fondului Bisericesc, a prezentat d-lui Guvernator al Bucovinei, un memoriu, în care se arată că: 1. Fondul este cel mai mare proprietar de păduri din Bucovina, 2. are vânatul cel mai raționalizat, 3. investește cele mai însemnate sume pentru vânat, 4. are cel mai pregătit și numeros personal de ocrotire și 5. populează și întreține cu vânat din vastul lui rezervoriu o provincie întreagă.

Totodată se cere încredințarea funcției onorifice de inspector regional de vânătoare pentru întreaga Bucovină, Fondului Bisericesc și anume ca în totdeauna șeful serviciului vânătoresc dela Fond, să fie de drept și inspectorul regional de vânătoare.

La această propunere d-l Guvernator General, numește prin decizia sa Nr. 3749/41 în funcția de inspector al Economiei vânatului pentru Provincia Bucovina pe d-l Ing. Ilie Dan, subadministratorul Fondului Bisericesc și șeful serviciului tehnic.

Prin decizia Nr. 6334/42 la propunerea Inspectorului Economiei vânatului, se numesc următoarele persoane în calitate arătată în dreptul lor:

Subinspector al Economiei vâ-

natului d-l Ing. Voloșciuc Aurel, Insp. gen. silvic.

Secretar Ing. Tcaciuc A., Inspector silvic.

Inspector de vânat și pescuit pentru Municipiul Cernăuți, Col. D. Ionescu.

Inspector de vânat și pescuit pentru județul Cernăuți: Dr. Petre Luța, avocat.

Storojineț: N. Miculi, mare proprietar.

Rădăuți: N. Cucu, avocat.

Câmpulung: Ing. D. Obadă, Inspector silvic.

Suceava: Ing. G. Tudoraș.

Hotin: Ing. Rachieru, Inspector silvic.

Dorohoiu: Dr. Vereanu.

Toate cheltuelile necesare acestui inspectorat precum și cele pentru reorganizarea vânătoarei trec asupra Fondului Bisericesc, care a și pus la dispoziție sumele necesare.

S'a realizat un vechiu deziderat al inginerilor silvici — ca administrarea pădurilor și a vânatului să fie preluată de un cunoscător în cauză, care va ști să armonizeze cerințele acestor ramuri care se întregesc reciproc.

Fondul Bisericesc având la dispoziție întregul personal silvic și vânătoresc va conduce destinele vânătoarei bucovinene la locul de cinste cuvenit.

Cu perseverență, prin muncă cinstită, și mai ales debarasați de goalele ambiții vânătoarești atât de dăunătoare, se va trece cu ușurință prin impasul creat de tembelismul bolșevic.

* * *

Se știe că după evenimentele din Ianuarie 1941, armele de vâ-

nătoare ale personalului silvic au fost confiscate.

Serviciul de pază se execută în condițiuni grele, iar ocrotirea vânatului de loc.

Braconierii care posedă și astăzi arme de vânătoare și militare, își urmează nestingheriți meseria.

Pe de altă parte porcii mistreți fac ravagii pe câmp, în plantații și răscolesc toate poenile producând imense pagube.

Lupii au devenit stăpânii codrilor.

O adevărată calamitate o reprezintă câinii vagabonzi. Numai în ocolul silvic Codrul Cosminului s'au numărat 20 căprioare sfâșiate de câini.

Nu este necesar să mai amintim de terenurile de vânătoare de câmp, unde ocrotirea vânatului mic este iluzorie.

Contingentul mic de iepuri scăpat după ocupația bolșevică a mai fost decimat și de acești câini vagabonzi.

Toate acestea ne îndreptățesc a face un insistent apel către autoritățile competente pentru a urgenta predarea armelor de vânătoare personalului silvic.

* * *

În unele ocoale silvice de sub administrarea Fondului Bisericesc, cu mari contingente de porci mistreți, a reapărut pesta porcină.

Este o calamitate periodică ce apare în regiunile suprapopulate de acest vânat.

Singurul remediu, micșorarea contingentului prin împușcare, este astăzi imposibil de realizat din cauza lipsei armelor de vânătoare.

* * *

Inregistrăm cu mare satisfacție apelul adresat de Soc. „Progresul Silvic” silvicultorilor români.

Se cere o intensă și coordonată muncă pe ogorul ocrotirii și culturii vânatului.

Inginerii silvici din cadrul Fondului Bisericesc vor da cu mare însuflețire urmare acestui apel, mai ales acum când vechiul lor deziderat s'a realizat încredințându-se conducerea Inspectoratului Economiei vânatului bucovinean unui distins camarad.

* * *

Inspectoratul Economiei vânatului a întocmit un regulament pentru organizarea și funcționarea Inspectoratului Economiei vânatului al Provinciei Bucovina și un regulament pentru arendarea dreptului de vânătoare și pescuit în apele de munte.

* * *

Scrisoarea de mulțumire a d-lui primar Ellgering.

Domnul Ellgering, delegatul Germaniei în Bucovina, a avut ocazia să vâneze pe terenurile Fondului Bisericesc. Reîntors în patrie, Domnia Sa a adresat Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Tit următoarea scrisoare de mulțumire:

Duisburg, 14 Aprilie 1942.

Eminentă,

După ce am părăsit România în 1 Aprilie a. c. și am reluat serviciul în patria mea, mă frământă dorința sinceră, să vă exprim mulțumiri călduroase pentru os-

pitalitatea și amabilitatea ce mi-ați arătat-o în timpul șederii mele în Bucovina. Am petrecut un an în România, iar între amintirile cele mai frumoase, care mă leagă de Țara Dvs. frumoasă, este timpul ce l-am petrecut în Cernăuți și mai ales zilele ce le-am putut petrece, grație ospitalității Dvs. excepționale, pe terenurile de vânătoare minunate și excelent întreținute. Mi-au rămas în memorie mai ales zilele frumoase în ocoalele de vânătoare Iacobeni și Valea Putnei, unde în societatea domnilor secretar de stat Körner și ministru de stat Pflaumer, am petrecut momente vânătoarești ce nu se pot uita și aceasta mulțumită îngrijirii ce ne-au dat-o domnii dela ocoalele silvice.

Fiți asigurat Eminență, că aceste zile și ore vor rămâne pentru noi vânătorii germani neuitate.

Imi aduc aminte mai ales de cuvintele călduroase ce ni le-ați adresat în interesul unei colaborări germano-române și mă gândesc, în special la declarațiile Dvs. repetate și deschise pentru Führerul nostru și ideile lui. Ași fi fericit, dacă după terminarea fericită a războiului ași avea încă odată prilejul, să vă pot saluta în reședința Dvs. frumoasă.

Urându-vă sănătate, vă exprim încă odată mulțumirile mele călduroase pentru toată ospitalitatea și bunătatea Dvs. și rămân cu expresia deosebitei mele stime al Dvs. devotat

(ss) *Ellgering*
primar.

I N T E R N E.

Cu toate că anul 1942 a adus importanta decizie a d-lui Mareșal Antonescu ca pășunatul să fie cu desăvârșire interzis în păduri, totuși codri noștri, în special plantațiunile și arboretele puse într'un stadiu de regenerare au avut mult de suferit în urma pășunatului clandestin.

La această nenorocire a contribuit și faptul că vara 1942 fiind extrem de secetoasă, recolta plantelor furajere a fost redusă. Se mai adaugă înmulțirea peste măsură a bovinelor din cauza restricțiunilor impuse de ordonanțele în vigoare.

Creșterea vitelor este o problemă vitală pentru locuitorii dela munte și nu poate fi rezolvată prin măsuri unilaterale.

Poenile și golurile de munte care se pășunează în prezent, trebuesc îngrijite și transformate în fânețe.

Astfel, printr'o gospodărie rațională, aceste poeni vor produce o cantitate majorată de furaje, ce va satisface în mare măsură necesitățile locuitorilor.

* * *

În ziua de 31 August 1942, un incendiu a mistuit hala gaterelor a fabricii de cherestea Falcău, proprietatea Fondului Bisericesc.

Este cea mai mare fabrică de cherestea din Bucovina, având 10 gateri și toate instalațiile anexe.

Lucrările de refacere au început, după proiectul ce s'a întoc-

mit, prin care se preconizează și modernizarea fabricii.

* * *

În cadrul expoziției „Bucovina Reîntregită“ organizată la Cernăuți și inaugurată pe ziua de 1/XI 1942 în prezența M. S. Regelui, a M. S. Regina-Mamă Elena, a d-lui Președinte al Consiliului de Miniștri, a d-lui Guvernator al Bucovinei și a întregului Corp diplomatic, s'a organizat și un stand silvic.

Vom aduce în numărul viitor, o dare de seamă detaliată asupra contribuției speciale a Fondului Bisericesc.

* * *

Fondul Bisericesc a pus la dispoziție, în cadrul contribuției de războiu, Consiliului de Patronaj al Operilor Sociale, toate stabilimentele și clădirile sale din Vatra Dornei. Tot în acelaș scop a pus la dispoziție și Palatul Cultural din Cernăuți.

* * *

În Monitorul Oficial No. 62 din 15/III 1943 a apărut noul Decret-lege pentru mobilizarea agricolă, care prevede normele după care se vor face exploatările forestiere în vederea satisfacerii cu materiale lemnoase pentru nevoile armatei, a populației și în vederea exportului precum și normele pentru mobilizarea pentru lucru și rechiziționarea personalului necesar exploatărilor.

B.

R E C E N Z I I

C Ă R Ţ I

Ing. Dr. Ilie C. Demetrescu:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ cu deosebită privire a împrejurărilor româneşti.

Editura Societăţii «Progresul Silvic»
1942. Cuprinde 337 pagini cu 134 figuri în text şi mai multe tablouri.

Cu toate greutăţile ce le întâmpină tiparul în vremurile de faţă, Soc. «Progresul Silvic» a dat de curând publicităţii o nouă lucrare cu titlul de mai sus, care vine să completeze seria tratatelor de specialitate şi a manualelor pe care Soc. le editează în cadrul unui program de activitate pe terenul editării de cărţi cu caracter forestier.

Autorul de faţă — Inspector General Silvic la Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră şi Conferenţiar la Facultatea de Silvicultură a Politehnicii din Bucureşti — este bine cunoscut în lumea cititorilor, prin lucrările sale anterioare care s'au bucurat de o deosebită apreciere pentru contribuţia adusă în special pe terenul politicii şi economiei forestiere.

Publicaţia de faţă îmbrăţişează precum arată şi titlul ei, terenul vast al «Economiei Forestiere Generale» şi se străduieşte să difuzeze cunoştinţele despre economia forestieră ca întreg, având din acest punct de vedere un caracter enciclopedic.

Lucrarea cuprinde 3 părţi şi grupează materia ce tratează, în următoarele capitole :

Partea I. Pădurea ca fenomen al naturii

Cap. I — Generalităţi despre pădure,

Cap. II — Generalităţi despre arbore,

Cap. III — Generalităţi despre staţiunea forestieră,

Cap. IV — Inrâurirea pădurii asupra mediului staţional,

Cap. V — Condiţionarea generală a felului şi răspândirii pădurilor,

Cap. VI — Arborii mai însemnaţi din pădurile noastre.

Partea II — Insemnătatea pădurii pentru om.

Cap. I — Bunurile forestiere materiale,

Cap. II — Bunuri forestiere nemateriale (Servicii Forestiere),

Cap. III — Insemnătatea pădurii şi a producerii de bunuri forestiere pentru câteva cazuri deosebite.

Partea III — Căile de punere a pădurii în slujba omului.
A. Câmpul de lucrare al proprietarului de pădure.

Cap. I — Cultura pădurii (Silvicultura propriu-zisă),

Cap. II — Apărarea sau protecţia pădurii,

Cap. III — Recoltarea produselor (Exploatarea pădurii),

Cap. IV — Intemeierea şi punerea în lucru a gospodăriei forestiere,

B. Câmpul de lucrare al factorilor publici

Cap. I — Economia forestieră

Cap. II — Politica forestieră

Cap. III — Administrația forestieră de Stat.

Cuvânt de încheiere.

Una din principalele calități ale acestei lucrări, este clasificarea și expunerea metodică a materialului prezentat și numai astfel, a fost posibil de a cuprinde în această lucrare o materie atât de vastă și variată. Văzând cele 132 subtitluri susenumerare, ne documentăm asupra caracterului de complexitate pe care a înțeles autorul să-l dea lucrării.

Ideea de unitate, preocuparea de legătură organică dintre părți, sunt elementele de temelie ale lucrării, precum o arată și autorul în cuvântul introductiv. În acest sens, materia tratată constituie o înșiruire logică a disciplinelor enciclopediei forestiere și fiecare parte, fiecare capitol și subcapitol, este o dezvoltare sau o urmare logică a unei afirmări sau indicațiuni precedente.

Prin alcătuirea ei și felul tratării materiei, lucrarea de față este de mare folos atât specialistului rutinat, cât și celui începător, precum și nespecialistului doritor să se inițieze în vastul domeniu al enciclopediei forestiere, care are atâtea contingente cu alte ramuri ale economiei naționale precum și cu științele de bază ale silviculturii.

În acest sens, lucrarea își are rostul de a împlini un gol în literatura de specialitate forestieră și de propagare a ideii forestiere în rândurile intelectualilor, care simt necesitatea de a se iniția în enciclopedia economiei forestiere.

Existența pădurii ca atare și producerea de bunuri forestiere atât de variate precum le dă arborele și pădurea, creează atâtea atingeri între economia forestieră și toate celelalte ramuri de

producțiune ale economiei naționale, precum și cu toate industriile care au ca obiect produsele directe sau derivate ale arborelui și pădurii, încât nu mai este îngăduit nimănui să rămâie străin de noțiunile elementare ale economiei forestiere generale.

O simplă enumerare a produselor arborelui și a pădurii: lemnul de lucru folosit în industria casnică și rurală deopotrivă ca și în marea industrie, începând dela uneltele de primă necesitate până la produsele ultimelor creațiuni ale tehnicii moderne; industrializarea și prelucrarea chimică a lemnului sub formă de celuloză, stofe, mătase artificială, explozivi, produse farmaceutice diverse, zahăr, furaje, etc.; apoi lemnul de foc ca primă materie de combustiu-ne, care odată cu focul constituie primul factor de civilizare al omului pe pământ, precum și ca material de combustiu-ne încă și astăzi folosit în unele industrii ca și generator de gaze înlocuitoare ale benzinei pentru motoare, — apoi o serie de produse accesorii ca: coaja — cu o întreagă serie de întrebuințări în diverse ramuri de industrii, rășina cu o serie de produse de distilare; fructe de pădure, ciuperci, iarbă ș. a. — ne arată în mod de tot evident marele rol ce-l are arborele și pădurea în viața omului civilizat.

Foloasele materiale ale pădurii datorită existenței ei ca mare regulator al regimului apelor pe pământ, element de echilibru între factorii climatici locali, conservator de căpetenie al solului național, loc de refugiu și de adăpost atât în vremuri de restriște cât și din atmosfera de surmenaj a marilor centre de populație, constituie o altă serie de elemente de atingere a economiei forestiere cu alte ramuri ale economiei naționale precum și ale slujitorilor lor.

Una din cele mai de seamă înrâuriri

ale economiei forestiere este exercitată fără îndoială asupra agriculturii și aceasta pentru motivul că economia agrară și cea forestieră sunt în multe privințe asemănătoare, cu aceeași factori de producțiune și se desfășoară alături și strâns legate.

În special în regiunile de stepă, influența pădurii asupra agriculturii este covârșitoare, în sensul că ea poate determina sporirea considerabilă a producției agricole până la dublare și chiar triplare.

Autorul, tratând problema cu deosebită competență ce i-o dă și calitatea d-sale de suplinitor al Conferinței de «Silvicultură» dela Facultatea de Agronomie a Politehnicei din București, are și meritul de a fi contribuit în cea mai largă măsură la limpezirea problemei atât de controversată a raporturilor dintre agricultură și silvicultură și, în acest sens relevăm încheerea, la care ajunge autorul pe baza îndelungatelor și minuțioaselor cercetări ce le-a făcut în această privință :

«Buna stare materială și putem spune chiar existența Neamului nostru — în așa de mare măsură rural și atât de

legat de pământul străbun — este o urmare a deopotrivei prosperității a celor două ramuri surori de economie obștească».

Lucrarea se remarcă în mod deosebit și prin claritate în expunere, limpeziune în stil și vocabular curat, fără prea multe neologisme care atât de adese împetrițează limba noastră strămoșească în unele scrieri ale literaturii noastre contemporane.

Lucrarea aceasta, aparând în asprele vremuri de crâncen războiu ce-l ducem pe viață și moarte, este venită și ca un stimulent pentru noi toți ce activăm pe marele câmp al producției intensificate cerute de nevoile războiului total.

Este o dovadă mai mult, că în laboratoarele institutelor noastre de știință și cercetare se lucrează deopotrivă la făurirea victoriei Neamului nostru din încleștarea națiunilor în care suntem angajați cu toate fibrele ființei noastre.

Lucrarea prin caracterul ei de specialitate nu trebuie să lipsească din biblioteca specialistului, dar nici din cea a oricărui intelectual, datorită caracterului enciclopedic ce-l are.

S. GÂRBU

«REVISTA PĂDURILOR»

Ianuarie—Faur 1943.

- O nouă metodă de conversiune, de Ing. Dr. S. Vlad.

Propune o metodă originală, denumită mixtă, ce constă în „lăsarea unei părți a arboretului să îmbătrânească și aplică în restul seriei regimul crângului“. Avantajii acestei metode ar fi un sacrificiu mai redus pentru proprietar și dispariția inconvenientelor inerente celorlalte metode (stagnarea creșterii în înălțime, forma trunchiului, crăci lacome, uscarea vârfului, etc.).

- Plutăritul lemnului de foc pe Mureș, de Ing. N. Pascu.
idem, de Ing. I. Filipovici.

Autorii descriu transportul cu plutele a lemnului de foc. Pentru remedierea în parte a crizei transporturilor, se propune introducerea acestei metode, acolo unde condițiunile sunt favorabile (râul să nu aibă bolovani sau alte piedici, iar ținutul să fie lipsit de vânturi puternice). Este rentabil numai unde nu există cale ferată.

- Contribuțiuni la studiul stejarului din Bucovina, de Ing. N. Pașcovici.

Describe în special cultura stejarului pe domeniul Fondului Bisericesc. Stejarul din Valea Cosminului, mai ales, se poate asemăna cu cel din Spessart. Rezultate bune a dat cultura stejarului în amestec cu fagul, ca subetaj. Recomandă introducerea cu precădere a gorunului, fiind mai potrivit climatului local.

- Umiditatea lemnului uscat în aer liber, de Ing. Dr. E. Vintilă.

Analizează constatările făcute, de Ing. G.

P. Antonescu în lucrarea „Umiditatea normală a lemnului în România“ și ajunge la concluzia că rezultatul învernal pe care îl găsește d-l Antonescu se datorează în felul greșit de luarea probelor, la care nu s'a ținut seamă de higroscopicitatea lemnului.

Autorul afirmă că nici rezultatele obținute cu privire la stațiune și specie nu sunt valabile.

- Primele lucrări de organizare la un teren de vânatoare, de Vlad Macedoneanu.

Autorul ne dă câteva indicațiuni pentru amenajarea unui bun teren de vânatoare. În primul rând la recunoașterea terenului se vor stabili măsurile ulterioare de luat cu privire la ocrotirea vânatului. Un bun paznic este indispensabil. Acesta va contribui mult la stârpirea braconajului. Este bine să poarte un carnet de serviciu în care să noteze observațiile sale zilnice, care pot fi și de mare folos pentru cercetările științifice.

Cercul de studii, Recenzii.

Cronica Internă: Anul forestier 1942.

Lupta contra degradărilor terenurilor. Din buletinul Ministerului de Interne. Marea și pădurea. Revista Presei.

Externă: Dela Centrul Internațional de silvicultură.

Dela vecinii unguri.

Economia forestieră în războiu.

Industria celulozei în Germania.

Stejarul de plută în California.

Serbia are greutăți cu aprovizionarea cu lemn.

Și Suedia are greutăți cu aprovizionarea cu lemn.

Adunarea anuală a Societății forestiere elvețiene.

C i n e g e t i c ă : Anul vânătoresc 1942. Noul măsuri de organizare în serviciul exterior al Direcțiunii Economiei Vânătorului.

Estimația terenurilor de vânătoare în vederea arendării.

Formulare de autorizațiuni de împușcare.

Vânătoarea în Transnistria.

Cercul de studii, Recenzii, Reviste, Informațiuni.

B.

«VIAȚA FORESTIERĂ»

caetul II. 1942.

Producția forestieră în regimul stării de războiu, de Ing. Dr. Popescu Zeletin.

D-sa arată stările de fapt care au adus la criza de lemn. Se accentuează asupra greșelilor ce s'au făcut după războiul trecut, care se resimt astăzi mai ales, când economia de războiu a Țării e silită să subordoneze și economia forestieră.

Consecința exploatărilor mai multor posibilități pe an aduce cu sine o dezechilibrare a producției, care se resimte mai ales la pădurile tratate în crâng și la cele de codru, amenajate cu lungi perioade de așteptare. Propunerea de a se ataca numai acolo unde există realmente rezerve de capital lemnos este salutară.

Determinarea formelor de cultură de populus Canadensis (Moench) de Prof. Dr. C. Georgescu.

Prezintă o cheie pentru determinarea formelor de cultură de Populus Canadensis (Moench).

Ulmus fulva Michaux (Ulmul roșu) cultivat la București, de Iuliu Morariu.

Se face o descriere botanică a acestui arbore de cultură a parcurilor. Se atrage atenția că până în prezent această specie nu figurează în nici o lucrare floristică, dendrologică și nici în cataloagele pepiniereilor din Țară și că un singur exemplar plantat s'a găsit în Parcul Național din București.

Ameliorarea solului în arborete de gorun prin metode culturale, de Ing. C. D. Chiriță.

D-sa se ocupă în acest articol de cazul particular al arboretelor de gorun aflate pe versanții însoriți, cu pătură erbacee pronunțată, la care se observă o degradare a solului.

Dintre metodele impuse de această situație, cea mai adecvată este introducerea de elemente de amestec și de subarboret. Se enumără speciile potrivite ca: teiu, corn, sânger și scumpie, care prin acțiunea lor binefăcătoare contribuiesc într'o mare măsură la o simțitoare ameliorare a solului, iar prin aceasta contribuie la asigurarea creșterilor normale.

Prețul lemnului, de Ing. V. V. Vasiliu.

D-sa analizează această chestiune cu mult discernământ. Concluzia ce ne-o prezintă este de a privi această problemă în mod unitar, nu analitic. Prețul lemnului trebuie coordonat prețurilor generale.

Organizația centrelor silvice, de Ing. C. Fedeleș.

Se definește drept un centru silvic „acea unitate de acțiune în domeniul forestier, în cadrul Administrației silvice de Stat, care este chemată a avea în a sa conducere și administrație, cultura pădurii ce-i este încredințată, spre o cât mai rațională valorificare prin industrializare, transporturi și comercializare a produselor realizate din pădure — cu grija permanentă — de a asigura con-

tinuitatea anuală a tăerilor de producție“.

Acesta este format din :

- 1) Domeniul forestier,
- 2) Calea ferată silvică,
- 3) Fabrica de cherestea,
- 4) Depozite de materiale lemnoase,
- 5) Cantina de alimente pentru funcționari și muncitori.

Autorul, un bun cunoscător al acestei probleme, tratează pe larg asupra punctelor mai sus enumerate.

- Regenerarea gârniței în pădurea Bistrița-Dranovăț, de Ing. M. Marinescu.

Autorul face o dare de seamă asupra tratamentului aplicat în trecut în această pădure precum și asupra operațiunilor tehnice executate în vederea regenerării pe cale naturală a gârniței.

- Rolul pădurilor din Basarabia în războiul cu Sovietele, de Ing. Gh. Constantinescu.

D-sea enumeră în 19 puncte documentate în prima parte a articolului, reala importanță a pădurilor în practica războiului. În următoarele 18 puncte din a doua parte a articolului, D-sea ne dă sugestii pentru o cât mai bună și chibzuită organizare a măsurilor ce trebuiesc luate pentru desăvârșirea războiului cu ajutorul pădurilor.

- Războiul hârtilor, de Ing. T. Vidivnschi.

Arată cât de păgubitor este la noi sistemul unei birocrații exagerate.

Exemplele pe care le dă sunt concludente. Ii dăm perfectă dreptate.

- Distrugerea răpitoarelor pe terenul C. A. P. S. Albele, de Ing. C. Dan.

Un articol interesant în care se arată care sunt dușmanii fazanului și modalitatea cum aceștia trebuiesc și în ce măsură distruși.

C. P.

FORSTWISSENSCHAFTLICHE CENTRALBLATT

1942. Nr. 12.

- Naturnahe Wirtschaft im Weibmannenwald, de Dr. K. Dunneker, Stuttgart.

p. III. Bazele unei gospodării cât mai apropiate de natură în arboretele de brad.

Se recomandă regimul codrului cu tăeri grădinarite ca fiind unicul care asigură pe deplin o regenerare naturală.

Problema cea mai grea ce se pune silvicultorului este marcarea arborilor ce trebuiesc extrași. Tocmai această lucrare îi produce cea mai mare satisfacție, dacă îi este dată posibilitatea să urmărească timp mai îndelungat dezvoltarea arboretelor.

Orânduirea în spațiu și timp este limitată la formarea de parcele de gestiune cu instalațiile de transport necesare și la formarea de serii de exploatare permanente. Rotația stabilește numai intervalul după care din aceeași serie se recoltează capitalul lemnos.

- Ueber die Keimdauer bei Schwarzkiefern Samen, de B. J. Zachariew, Sofia.

Cercetând timpul de germinație la semințele de pin negru, ajunge la următoarele concluzii :

1. Germinația artificială se produce cel mai repede și complet la temperatura de 20—25 gr. C.

2. Timpul necesar la această temperatură este de maximum 21 zile.

3. Pentru accelerarea germinației este util a se muia în prealabil semințele în apă, la temperatura camerei.

Recenzii — Cărți. Moor und Torf in der Raumordnung, de Prof. Dr. Ritterbusch, Leipzig 1942.

Dynamische Botanik, de Dr. Friedrich Boas, München 1942.

Festband der Zeitschrift „Bodenkunde und Pflanzenernährung“, Berlin 1942.

Einführung in die forstliche Zuwachs- und Ertragslehre, de Dr. K. Vanselow, Frankfurt 1942.

Taschenbuch der Gräser, Berlin 1942.

HOLZ ALS ROH- UND WERKSTOFF
Ianuarie 1943.

G. Jayme, K. G. Hindenburg, M. Hardens-Steinhäuser și F. Braunscheid.

Ueber die Eignung ein- und zehnjährigen Pappelholzes zur Zellstoffgewinnung.

Autorii analizează speciile *Populus Serotina* și *Populus tremula villosa*, supunând diverselor procedee chimice, din prima specie crăci de 1 an și din a doua lemn în vârstă de 10 ani.

În ce privește conținutul de celuloză ajung la concluzia că crăcile de 1 an conțin o cantitate egală cu cea găsită în cel mai bun caz la lemnul de fag, pe când lemnul de 10 ani conține o cantitate mai mare cu 5,70%, ceea ce înțelege conținutul de celuloză curată rezistentă a molidului cu 1,5% și pe cea a fagului cu 5,7%.

Bruno Schulze și G. Theden. Beobachtungen über das Eindringvermögen von Holzschutzmitteln beim Spritzen und Tauchen.

Cercetând rezultatul pătrunderii în lemn, la tratarea cu scopul de a-l conserva, cu lichizi antiseptici, prin stropire și imersiune, se ajunge la concluzia că ambele procedee dau un rezultat practic egal.

Häufigkeitsuntersuchungen an Flugzeugsperrhölzern, de J. Bittner.

Prezintă mai multe diagrame referitor la rezistența la tracțiune a mestecănu- lui canadian, ce se poate compara în linii generale cu cea a fagului și mestecănu- lui european.

Din punct de vedere economic mestecănu- l canadian e superior din cauza dimensiunilor mai mari a trunchiurilor.

Mici comunicări.

Recenzii.

WILD UND HUND.

Nr. 51-52, 1943.

Aduce interesante amintiri vânăto- rești în articolul „Der Spuk“, sub sem- nătura lui von D. C. Numai cine a pe- trecut clipele de mare emoție a unui boncănit, se identifică cu evocările scrise cu atât de mult suflet.

Dr. Wagner descrie într'un stil plăcut o proiectată vânătoare la cocoși de munte în pădurile virgine ale Rusiei, iar ser- gentul E. Merkel, un pasionat vânător, evocă bucuria ce-o simt camarazii în singurătatea stepelor rusești, la citirea revistelor vânătoarești.

CARPAȚII

Nr. 3, 1943.

Aduce în editorialul său calde cuvinte de îmbărbătare și expresiunea unei sin- cere camaraderii față de vânătorii în- torși invalizi din marea încleștare a ar- melor, și este sigur că toți vor fi „cu înzecită atențiune și dragoste față de oaspeții camarazi, și fără a-i jigni cu compătimirii deplasate, le vor ușura în o mie de feluri cu puțință, participarea la comunele jertfiri pe altarul acelei bune Zeițe“.

D-l S. Vulcu, în articolul „Pentru ce avem puțin vânat de munte?“, găsește una din cauze în consecințele reformei agrare. Poenile și golurile de munte date pe seama comunelor sunt supra- populate cu oi și vite, care negăsindu-și hrana necesară invadează pădurile. La această calamitate se mai adaugă și rea- voința oerilor care năzuesc cu orice preț la distrugerea plantațiilor pentru formarea de noi locuri de pășunat. Și

este natural ca vânatul neavând liniștea necesară, să sufere. Cazurile semnalate de d-l Vulcu se repetă și în alte regiuni ale Țării. Deaceia și măsurile ce se vor lua, să fie bine chibzuite și aplicabile pe tot cuprinsul Țării.

La întrebarea: „Care e lovitura cea mai dificilă?” răspund d-nii G. d'Albon și G. C. Leca. Primul e de părere că lovitura „Coup de roi” e cea mai grea. Este „lovitura care se trage vertical, asupra unui vânat ce trece rapid deasupra vânătorului, venind din fața lui”.

Pentru d-l Leca întrebarea prezintă un caracter prea general pentru a putea răspunde cu precizie. Depinde de vânatul la care se trage, de felul vânătoarei, de influențe exterioare (aptitudini speciale, emoții, etc)

Delicioase schițe vânătoarești prezintă d-l Ion Agârbiceanu (Noapte, File din cartea naturii) și d-l Mihai Moșandrei (Sitarul).

Discuții. Din munți și din câmpii.
Recenzii și știri mărunte.

REVISTA VÂNĂTORILOR

Nr. 3, 1943.

D-l Mihail Negru în „Animalele au suflet ori n'au?” — se ocupă de problema atât de complexă a sensibilității animalelor și citează câteva întâmplări descrise în lucrarea d-nei Claire Lefebvre cari dovedesc că chiar animalele sălbatice sunt capabile de sentimente atribuite în general numai oamenilor.

Vieța viezurelui este descrisă cu multă competență și într'o proză plăcută de D-l Romeo Călinescu.

Maî semnează d-nii: Lt. Col. Schneider-Snyder Roland, (Dublul expres, sau carabină cu repetiție?), Dr. C. Gheorghiu (O vânătoare norocoasă de sitari), D. Melinghie (O vânătoare de potârnică), H. Place (Pânda, Bursucul) și D. Oneț (Primul foc la iepuri), Discuții vânătoarești, Sacul lui Moș Martin, Recenzii.

B.

I N F O R M A Ț I U N I

□ D-l inginer Romanciuc Roman a fost mutat în interes de serviciu de la ocolul silvic Iacobeni la ocolul silvic Sălcet, iar d-l ing. Miron Virgil atașat la ocolul silvic Stulpicani, în calitate de șef de ocol la Iacobeni.

□ D-l ing. Pașcovici V. Victor a fost numit șef al ocolului silvic Cârlibaba.

□ Au fost avansați la vechime următorii ingineri din Administrația Fondului Bisericesc :

Ing. Florescu Ilie la gradul de sub-inspector pe data de 19|XII 1941.

Ing. Apati Zoltan la gradul de inginer silvic cl. I, pe data de 15|XII 1941.

Ing. Faust Enric la gradul de inginer silvic cl. I, pe data de 16|VII 1941.

Ing. Șesan Valerian la gradul de inginer silvic cl. I, pe data de 30|XII 1941.

Iar la alegere: ing. Strătescu Liviu, la gradul de inginer șef silvic, pe data de 1|I 1942.

□ Prin decizia Minist. Nr. 65361 din 19|III 1943 au fost avansați următorii brigadieri și pădurari din serviciul Fondului Bisericesc Ortodox Român din Bucovina:

I. De la gradul de brigadier silvic cl. I-a la gradul de brigadier silvic principal cl. III-a: Crețan Mihai, Șuşinschi Dionisie, Bocancea Gh., Tomiac Const., Antonovici Valerian, Malcinski Adrian, Grigoraș Eugen.

II. De la gradul de brigadier silvic cl. II-a la gradul de brigadier silvic cl. I-a: Pretsch Felix, Cărciu Teodor, Mihăilă Const., Jugolea Ilie, Iacubovschi Victor, Rașcovița Ion,

Grasi Stefan, Chile Valerian, Grumezea Eugen, Mihai Spiridon, Netea Pavel, Huțuleac Leon, Grigoraș Vasile, Calancea Ion, Gavrileanu Damian, Nichituș Mitrofan, Proțuc Andrei, Stroia Mihai, Boșneag Ioan, Șuşinschi Clementiu.

III. De la gradul de brigadier silvic cl. III-a la gradul de brigadier silvic cl. II-a: Moroșan Eugen, Șcraba Eugen, Bărtoi Nicolae, Ungureanu Vasile, Klein Rudolf, Chifan Const., Dnistrian Vladimir, Sahlean Arcadie, Manasterschi Stefan, Ott Traian, Lupaescu Ion, Zvirid Const., Coniac Nichita, Leuciuc Aurel, Vasilovici Victor, Negru Traian, Straton Sevastian, Boca Ion, Cocolaciuc Daric, Serota Vl., Cotlarciuc Valerian, Constantinovici I., Onica Atanasie, Netea Gh., Zimbovschi Valerian, Adomniței Const., Lungoci Dimitrie, Ciobotar Ion, Dnistran Eugen, Pleșca Gh., Halip Aurel, Mărăndel Adam, Mașteian Eitimie, Stefaniuc Mihai, Zaluțchi Otone, Croitor Const., Gheorghiesc Zaharia, Chirilovici A., Cuciureanu Gh., Sanduleac Dimitrie, Ursache Octavian, Petriuc Const., Nuțu Ion, Poleșciuc Toader, Gribovschi Adrian, Olteanu Const., Mihăilescu Vasile, Băitan Mihai, Mateciuc Petre, Mariuțac Dimitrie, Pașcaniuc Cornel, Șuşinschi A.

IV. De la gradul de pădurar cl. III-a la gradul de pădurar cl. II-a: Ioniță Ilie, Croitor Nicanor, Caterinciuc Const., Văscăreanu Vasile, Calancea Const., Țugui Vasile, Albu Alex., Dobreă Gh., Corfus Ion, Cuciurean Precup, Bida Ioan, Breabăn Dimitrie, Bejenar Precopie, Catargiu Ilie.

NORME, INSTRUCȚIUNI, CIRCULARE.

CULTURA PLOPULUI DE CANADA *).

Vă este cunoscută acțiunea desfășurată de Administrația Caps, pentru cultura și răspândirea plopului de Canada. Creșterea rapidă — neatinsă de altă specie forestieră în Țara noastră — și cererea de care se bucură lemnul de plop, constituie garanția unei rentabilități mari și sigure.

Deși încercările făcute până acum în cultura plopului de Canada au dat rezultate mai bune decât se putea aștepta, totuși, față de diversitatea condițiilor de dezvoltare, se impune ca simultan cu răspândirea plopului de Canada în stațiile cunoscute, să se continue și încercările de pe urma cărora se pot obține rezultate concludente.

De data aceasta rugăm ca la câteva pepiniere din Direcția dv., aflate în stații diferite, să se cultive puieți din butași puși în prealabil la stratificare, păstrându-se regulile de mai jos :

1. Butașii recoltați în stadiul de repaus al lujerilor (finele lunii Octomvrie până la venirea gerurilor) să aibă grosimea unui creion și lungimea de 20—25 cm, iar secționarea lor cu un cuțit bine ascuțit, să fie perpendiculară pe ax și nu piezișe. Tăietura de jos se va face imediat dedesubtul unui mugure, iar cel

de sus, deasupra unui mugure. Se va observa ca la tăiere să nu se strivească mugurii și capetele butașilor.

2. Mănunchiurile de butași (de 50 până 100 bucăți) se vor așeza orizontal, la oarecare distanță unele de altele, pe nisip jilav, însă nu umed, straturile de butași alternând cu straturile de nisip.

Stratificarea în nisip are scopul să creeze condițiuni favorabile pentru a se produce la capătul gros al butașului un callus de cicatrizare.

3. În pepinieră, cu pământul desfundat adânc de toamnă și mărunțit printr'o nouă răsturnare primăvara, se sădesc butașii cât mai de timpuriu.

Butașii vor fi sădiți vertical și înfiți în pământ așa de adânc încât peste capătul de sus să se formeze un strat de pământ de 2 cm grosime. Procedându-se astfel se obțin următoarele avantaje :

a) Rădăcinile butașilor se formează în cea mai mare parte pe callusul de cicatrizare. Aceste rădăcini sunt puternice și rezistente. În lipsa acestui callus — deci fără o prealabilă stratificare — rădăcinile butașilor se formează numai lateral din scoarță. Acestea sunt mai sensibile, se usucă la secetă mică deși butașului îi merge bine la început.

Una din rădăcinile produse pe callusul de cicatrizare, ia o direcțiune perfect verticală în prelungirea axului butașului, devenind astfel rădăcina principală care, până la finele sezonului de vegetație, formează un singur tot cu butașul, fără vreun semn de rană sau îndoitură la locul de sudură. Obișnuit, și la rădăcinile de scoarță se formează rădăcina

*) Extras din circulara C. A. P. S. Nr. 95699/42, publicată în Buletin Oficial C. A. P. S. Nr. 1, pag. 27.

Publicăm circulara de mai sus, întrucât se impune a introduce și în Fondul Bisericesc diversele specii de plop, pe stațiile potrivite.

Totodată rugăm pe d-nii șefi de ocoale să ne comunice rezultatele observațiilor făcute în legătură cu creșterea puieților de plop canadian.

principală, dar aceasta nu cicatrizează rana, iar la locul de sudură prezintă o îndoitură dăunătoare sevei;

b) Sădirea butașului acoperit cu pământ, provocă închiderea mai ușoară a tăieturii, nașterea unui singur lăstar din mugurele superior și creșterea cât mai verticală a tulpinii viitoare. Tăietura de sus a butașului se sudează complet cu noua tulpină, iar la locul de sudură între butaș și tulpină, nu se mai află nicio îndoitură;

c) Alegerea butașilor din lujeri mai subțiri (cât un creion) ajută la sudura rapidă între rădăcina principală și tulpina nouă a butașului, astfel că puetul obținut prin butășire se aseamănă cât mai mult în proprietățile sale, cu puieții proveniți din sămânță;

d) Butașii nefiind prea lungi (20—25 cm), partea de jos nu mai este expusă putrezirii.

* * *

Sădirea butașilor și plantarea puieților de plop, se face primăvara cât se poate mai de timpuriu.

În pepinieră, distanța cea mai potrivită de sădit butașii este de 0,40 m, între rânduri și 0,30 m pe rând. Pentru a se evita înrădăcinarea excentrică și creșterea strâmbă a lujerului, înfigerea butașilor în pământ se va face vertical, cu grija deosebită să nu se producă butașilor nicio vătămare (zdrălire, descoperire, ruperea mugurilor, etc.).

Plantarea puieților de plop se va face întotdeauna ceva mai adânc decât au fost în pepinieră (10—15 cm), puietul în acest caz rezistând mai bine contra vântului. După instrucțiunile germane, dacă se urmărește obținerea trunchiurilor mari pentru industria placajului, se recomandă distanța de 6—8 m în triunghi, pentru lemnul de chibrituri 5—6 m în triunghi, iar pentru obținerea lemnului de construcții rurale și confecționări de unelte, distanța este de 3—4 m.

Intervalurile acestea mari sunt plantate cu specii intermediare (arbuști și specii secundare, indicate de stațiune) care ajută la formarea tulpinei și favorizarea elagajului.

Arborete pure de plop de Canada se obțin în cazuri rare prin plantațiuni la distanțe obișnuite, sunt însă preferabile arboretele amestecate. Prin operațiuni culturale, executate la timp și cu avantajarea plopului, se realizează arboretul final, cu arborii distanți și bine dezvoltati.

Rărirea arboretelor cu ocazia efectuării operațiunilor culturale, este necesar să se facă în mod uniform. Astfel, după 2—3 ani dela plantare, se scot unul din doi puieți care se folosesc la alte culturi, apoi lucrarea se repetă prin extragerea unuia din doi arbori, la intervale de 8—10 ani, materialul obținut fiind apt pentru diferite întrebuințări.

În modul acesta se satisface nevoia de lumină a plopului, care este foarte mare, rărirea făcându-se în mod uniform. O umbră laterală provoacă formarea tulpinelor strâmbe iar o umbră verticală duce la pipernicirea plantației. De aici nevoia ca luminarea masivului să se facă uniform, din toate părțile.

* * *

Dintre hibrizii de plop, cunoscuți sub numele generic de plop de Canada, speciile ce prezintă o importanță deosebită și pe care rugăm cu toată stăruința să se experimenteze și să li se intensifice cultura, sunt: *Populus serotina* (Hartig), *Populus marilandica* (Bose), *Populus regenerata* (Henry) și *Populus robusta* (Schneider).

Aceste specii sunt descrise în cartea: „Die Gattung *Populus* und ihre forstliche Bedeutung“ de Dr. G. Houtzagers, tradusă în limba germană de Dr. W. Kemper, ed. M. & H. Schaper, Hannover, 1941.

Fondul bisericesc ort. rom. din Bucovina

BĂILE VATRA-DORNEI

**Stațiune balneo-climatică
internațională cu stabilimente
de băi complet renovate,
modernizate și mărite.**

**Rivalizează cu cele mai cunos-
cute stațiuni balneare din apus.**

**Altitudine 804 m, climă subal-
pină fără curenți și umiditate.**

Sezon 1 Iunie – 30 Septembrie

1. BĂI DE ACID CARBONIC SI CARBO-FERUGINOASE NATURALE : vindecă și sunt eficace la toate bolile de inimă, ale aparatului circulator, în maladiile sistemului nervos, în Basedow, în anemii, convalescențe.
2. BĂI DE NĂMOL : reumatisme, nevralgii, maladii genitale femești cronice, insuficiențe ovariene, sciatică, obezitate feminină, etc.
3. Instalațiuni complete pentru HIDROTERAPIE și MECANOTERAPIE ZANDER-HERZ.
4. O instalație modernă pentru ELECTROTERAPIE : băi de lumină, băi electrice, electrocardiograf, înaltă frecvență, infraroșii, ultrascurte, etc.
5. Cura de băut cu izvoare radioactive. IZVORUL „POIANA-NEGRU” cu apă alcalină, antiartritică și diuretică.

BĂILE SULFURICE DIN IACOBENI

Sezon : 1 Iunie — 30 Septembrie

INDICAȚIUNI TERAPEUTICE :

Afecțiuni reumatice, subacute și cronice, articulare și musculare, gută, exanteme cronice, furunculoză, acnee, urticaria, prurigo, psorioză, scrofulosă, sifilisul terțiar și ereditar, nevroză malărică și senzibilă, tabes și afecțiuni postreumatice, sciatică.

Specialitatea stațiunii :

Băi de arnică cu adausuri de sare și cetină. Indicate pentru copii rachitici, scrofuloși, limfatici, debili și palizi, pentru convalescenți după boli infecțioase, femei slăbite după nașteri grele.

CHELTUELI REDUSE

In localitate: gară, oficiu P.T.T., percepție, hoteluri, vile, restaurante, etc.

Apa minerală „POIANA-NEGRI“

Proprietatea Fondului Bisericesc

RADIOACTIVĂ

Apă de masă excelentă, recomandată de cei mai renumiți medici, are o compoziție similară cu mult cunoscuta apă minerală „Giesshübler“.

Este foarte gustoasă, dacă se întrebuintează în amestec cu vin și siropuri de fructe. Nu colorează vinul.

ANALIZA IZVORULUI:

executată în Institutul de chimie al Universității din Cernăuți

Sulfat de potasiu	0'0273	□	Bicarbonat de magneziu	2'5373
Clorură de potasiu	0'4756		Bicarbonat de mangan	0'0456
Clorură de sodiu	0'2854		Fosfat de calciu	urme
Bicarbonat de sodiu	5'8644		Anhidridă silicică	0'8327
Bicarbonat de litiu	urme		Anhidridă carbonică	23'9874
Bicarbonat de calciu	11'5864		Substanțe organice	0'0568
Bicarbonat de stronțiu	0'0243		Reziduu fix	15'1402
Bicarbonat de fier	0'4683	□		

„Fabrica de Hârtie și Mucava Piatra-Neamț“

S. A. R. Piatra-Neamț

Centrala: BUCUREȘTI-I, str. Matei Millo 10

Telefon : 5-8796 și 3-3805

Adresa telegrafică : Hârtiapiatra Piatra-Neamț.

Telefonul fabricii : 52

Cont la C.E.C. : Nr. 77091 Cont de virament : Nr. 28 la B. N. R. Piatra-Neamț

Cont curent : la Banca Românească, Piatra-Neamț.

FABRICA PRODUCE :

Secția hârtie : Hârtie de tipar albă, plană, nesatinată dela 50 gr. m. p. în sus

Hârtie pentru edițiuni albă, neincleită satinată sau nesatinată plană.

Hârtie de scris, albă încleită, satinată, plană sau în suluri.

Hârtie de scris albă, încleită, satinată în topuri,

Hârtie pentru cărți școlare, neincleită, satinată sau nesatinată, albă sau chamois (gălbuie) numai dela 56 gr. m. p. în sus, plană.

Hârtie brună încleită, nesatinată, plană sau în suluri.

Secția cartoane : Carton duplex velin, alb, stratul superior conținând celuloză înălbită.

Carton duplex velin colorat deschis, stratul superior, conținând celuloză înălbită.

Carton triplex velin, alb, stratul superior, conținând celuloză neînălbită.

Idem colorat.

Carton «Duplex» roșu-gris, tip cutii «Regale».

Carton de mașină alb-brun și gris.

Secția cartoane dure : „Presspan“, „Glanzpappe“, „Carton Marmorat“, „Jaquard“, „Brandpappe“, „Carton pentru geamandane“, „Matrițe“, „Gelenkpappe“, „Vorderkappen“, „Hinterkappen“, „Brandsohlepappe“.

Secția pielărie : «Talpin» (Kunstsohle).

Produsele fabricii se vând numai prin :

„Oficiul de Vânzare de Hârtie“ S. A. R. București,
str. Matei Millo Nr. 10.

Adresa telegrafică : Hârtie București

Telefon Nr. 3-2310.

Depozitul de cherestea

„ARDEALUL“

ANDREI BUSUIOC

PLOEȘTI

Bariera Văleni Nr. 132

Firma înregistrată la Nr. 7859 din 1940

TELEFON | Birou 1768
          | Domiciliu 1686

„MUREȘUL“

V. Nicolescu & I. Mănescu

PLOEȘTI, str. Văleni Nr. 130

Telefon Nr. 1941

Firma înmatr. of. reg. Com. la Nr. 853/941 Ploești

Depozit de cherestea asortat în permanență cu materialele de construcție și tâmplărie în toate esențele, ca brad, molift, stejar, ulm, frasin, fag, tei, placaje, carton asfaltat și țiglă.

PREȚURILE DE VÂNZARE

CELE MAI AVANTAJOASE.

Manuscrisele precum și cărțile și periodicele pentru recenzii,
se vor trimite pe adresa: «Bucovina Forestieră», str. I. Flondor
Nr. 30, Cernăuți.

ABONAMENTUL :

In Țară :	In străinătate:
Pe an . . . . . 300 Lei	Pe an . . . . . 600 Lei

Cererile de abonament se vor trimite pe adresa: «Bucovina
Forestieră», str. Iancu Flondor Nr. 30, Cernăuți.

Plata abonamentelor se face la C. E. C., contul Nr. 35.357.